ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'
1932

ΑΡ. 25/304

ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΣΑΠΟΥΝΙ

EDELWEISS

Εἶνε τά τέσσαρα ἀπαραίτητα καὶ ἀπαράμιλλα εἴδη τῆς τουαλέττας.

Μιὰ δοκιμὴ θὰ σᾶς πείση. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα. Κεντρικὴ Ἀποθήκη: Σταδίου 15, Φαρμακεῖον Μινέρβα. Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ὁμόνοια.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)4ο)ο μέχρι δραχμῶν 100.000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ Bismoteran ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ Ὅλα τὰ νοσήματα στομάχου καὶ ἐντέρων. ὑπερχλωρυδρίαν ἕλκος, διαρροίας κ.τ.λ.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΓΡΟΤΕ & Σ.ια ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 16 - ΑΘΗΝΑΙ
Τὸ BISMOTERRAN πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα μὲ τὴν παλαιὰν τιμὴν ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐξήσεως.

Κάθε κομψὴ Κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ γιὰ τὰ καλοκαιρινά της φορέματα. Ἂς ἐπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας

Δ^ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς θερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις.
Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Ἡ CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα λεμόνια, τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.
Ἕνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20 λεμόνια.
Πωλεῖται στὰ κεντρικὰ Φαρμακεῖα πρὸς δραχμὰς 7.
Κεντρικὴ παρακαταθήκη: Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ Πλατεῖα Ὁμονοίας.

FLY-TRAP
ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
Ἀρωματικὸν ἐντομοκτόνον
Ἐξολοθρεύει: Μύγες, κουνούπια κορέους ψύλλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

Καθαρίσατε τὸ πρόσωπόν σας ἀπὸ τὶς φακίδες, πανάδες καὶ ἡλιοκάψματα μὲ τὴν ΚΡΕΜΑ
ΓΚΑΣΤΟΝ
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ μεγάλα Φαρμακεῖα.
Διαρκὴς παρακαταθήκη.
Φαρμακεῖον Γ. ΑΛΕΞΙΟΥ, Ἀθηνᾶς 64.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἡ κ. Γκαστὸν δέχεται δωρεὰν κάθε φιλόκαλον Κυρίαν εἰς τὸ ἰδιαίτερον ἐργαστήριόν της ἕκαστον Σάββατον ἀπόγευμα.
Παλαιὸν Πολύγωνον, ἀριθμὸς 105 β.
(Παρὰ τὴν Σχολὴν Εὐελπίδων).

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 25 (304) ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 4.—

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ..... ΔΡΧ. 200
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ ..... » 100
» ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ..... $ 6
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ ..... $ 6
» ΑΦΡΙΚΗΣ ..... ΣΕΛΙΝΙΑ 30
» ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ » 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 19 Ἰουνίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. *Χρ. Σαράφης* 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. *Γ. Ἀντωνιάδης* B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μιχ. Ἀργυροπούλου: ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΩΡΙΝΑ. — Ἀγῆ Λεβέντη: ΒΡΑΔΥΝΑ ΜΙΛΗΜΑΤΑ.

Ὁ κ. Μιχαὴλ Ἀργυρόπουλος, ὁ Σμυρναῖος δικηγόρος καὶ πολιτευόμενος, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους καὶ γνωστοτέρους ποιητάς μας. Μερικὲς μεταφράσεις του μάλιστα ἀπὸ τὸ «Γκιουλιστὰν» τοῦ Πέρσου Σαᾶδῆ, δημοσιευμένες τὴν περασμένο, ἂν δὲν ξεχελιόμαστε, αἰῶνα σὲ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς, εἶχαν κάμει ἐντύπωσι γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ εὐρυθμία καὶ τὴ φυσικὴ ἀπόδοσί τους. Τὸ πρωτότυπο, ἁπλὸ καὶ ἀφηγηματικὸ καθὼς ἦταν, εἶχε μεταφερθῆ μὲ κέφι καὶ μ' ἐπιτυχία κατὰ τρόπον ὑποδειγματικὸ γιὰ κείνον τὸν καιρό. Ἐπίσης καὶ μερικοὶ πρωτότυποι στίχοι τοῦ κ. Ἀργυροπούλου, ὅταν πρωτόγιναν ἐδῶ γνωστοί, προξένησαν εὐχαρίστησι στοὺς ἀναγνώστες των, γιατὶ περιέγραφαν ἐκφραστικὰ μερικοὺς λαϊκοὺς τύπους τῆς Σμύρνης ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμους.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια περνοῦν, ἡ ἰδέες ἀλλάζουν, ἡ ἀπαιτήσεις πολλαπλασιάζονται. Στὴν ἀρχὴ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἡ ποίησί μας βρισκόταν πίσω ἀκόμα καὶ οἱ φίλοι της ἦταν ὀλιγαρκεῖς. Γιὰ νὰ ἀγαπήσουν ἕνα ποίημα καὶ νὰ τὸ ἀποστηθίσουν, τοὺς ἀρκοῦσε νάχῃ ὡραῖες λέξεις, κανονικὸ μέτρο, συνηθισμένες ὁμοιοκαταληξίες καὶ τίποτε περισσότερο. Ἀπὸ τότε καὶ ὧδε ἀμέσως ἡ ζωή μας ἔπαθε μεγάλη μεταβολὴ καὶ ἡ μεταβολὴ αὐτὴ δὲν μποροῦσε παρὰ νάχῃ ἀντίχτυπο καὶ στὴν τέχνη. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διάβαζαν ποιήματα ἄλλοι ἐμειναν στάσιμοι καὶ ἄλλοι προχώρησαν. Οἱ δεύτεροι ἔγιναν πιὸ δύσκολοι στὴν ἐκτίμησί τους καὶ ἀπαιτοῦσαν μεγαλύτερα πράγματα ἀπὸ τοὺς ποιητάς.

Τί ἔκαμαν τώρα οἱ ποιηταί; Ἄλλοι, μετριοφρονέστεροι, εἶδαν πὼς δὲν μποροῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς προσδοκίες τοῦ κοινοῦ καὶ ἔπαψαν νὰ γράφουν. Ἄλλοι ὅμως, μὴ θέλοντας νὰ καταθέσουν εὔκολα τὰ ὅπλα, ἐξακολουθοῦν ἀκόμα νὰ γράφουν, ἂν καὶ ξέρουν πὼς κανένας πειὰ δὲν τοὺς προσέχει. Τοὺς ἀρκοῦν, φαίνεται, γιὰ τὴν ἐξακολούθησι τὰ τυπικὰ φιλοφρονήματα τῶν ἐπίσης ἠλικιωμένων συναδέλφων τους καθὼς καὶ μερικὰ ψυχία δόξης ποὺ παρέχει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, φιλανθρωπικῷ τῷ τρόπῳ, ἡ Ἀκαδημία. Καὶ μοιάζουν, οἱ θλιβεροὶ αὐτοὶ ποιηταί, μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἀποτελοῦσαν μέλη κάποιας συνοδείας καὶ προχωροῦσαν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Τώρα οἱ σύντροφοί των τοὺς ἔχουν ἀφήσει, γιατὶ ἔχουν γερότερα πόδια, καὶ αὐτοὶ ἀγωνιοῦν νὰ τοὺς φτάσουν, καὶ φωνάζουν, καὶ ἱκετεύουν, καὶ βρίζουν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ποῦμε πὼς στὸ πλῆθος αὐτὸ τὸ ἀμέτρητο τῶν τελευταίων συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ βραβευμένος τῆς Ἀκαδημίας ποιητὴς Ρήγας Ραγιάς. Πικρὴ ἡ ἀλήθεια, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι. Ἴσως ὁ κ. Ἀργυρόπουλος νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ ἀπὸ κανένεαν ἄλλον, ἀλλὰ δὲν σημαίνει. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι συνήθως ὑποκριταὶ καὶ ἀποφεύγουν νὰ ἐκφράσουν κάτι ποὺ θὰ πειράξῃ τὸν ἄλλον καί, κατ' ἀντανάκλασιν, τὸν ἑαυτό τους. Ὅσοι ὅμως καταλαβαίνουν ἀπὸ ποίησι—καὶ καταλαβαίνουν σήμερα πολλοί—θὰ περάσουν ἀδιάφοροι μπρὸς στὴ συλλογὴ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου καὶ κάθε ἄλλου ποιητοῦ τῆς νοοτροπίας του, βέβαιοι πὼς δὲν ἔχει νὰ τοὺς προσφέρῃ τίποτε. Ὁ ἴδιος θὰ διαβάσῃ τὶς ἐπαινετικὲς κρίσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, ἀλλ' ἂς μὴν ἀπατᾶται: οἱ συντάκται τῶν ὑποπτων αὐτῶν κριτικῶν ἀποβλέπουν σὲ κανένα ρουσφέτι, ἐπειδὴ ὁ κ. Ἀργυρόπουλος διατελεῖ ἀκόμα ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς...

* * *

Ἡ παραπάνω συλλογὴ τοῦ κ. Ἀγῆ Λεβέντη δὲν εἶναι ἡ πρώτη, μὲ τὴν ὁποία ἐγκαινιάζει τὴν ποιητική του σταδιοδρομία. Μερικοὺς μάλιστα ἀπὸ τοὺς σημερινούς του στίχους τοὺς θυμούμαστε παλαιότερα ἀπὸ περιοδικά, τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ποιητὴς ἀνακατευόταν ἐνεργὰ στὴ φιλολογικὴ κίνησι τῶν νέων. Ἀλλὰ ὁ κ. Λεβέντης δὲν θέλησε νὰ μένουν δημοσιευμένα γιὰ πάντα ἐκεῖ τὰ νεανικά του τραγούδια, μαζὺ μὲ τόσα ἄλλα ποὺ τὰ ἐγκαταλείπει κανεὶς μὲ συμπάθητικὴ νοσταλγία, ξεφυλλίζοντας τὰ φύλλα ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Τὰ ἔβγαλε, φαίνεται, ἀκόμα ἱκανοποιητικὰ γιὰ τὸ γοῦστο του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὰ τυπώσῃ σὲ τόμο. Καὶ ἔτσι ἐγέννησαν τὰ «Βραδυνὰ Μιλήματα».

Ἄλλα τί ἀντιπροσωπεύουν αὐτοὶ οἱ στίχοι; Ἐκφράζουν ἀτομικὲς διαθέσεις τοῦ ποιητοῦ; Παρουσιάζουν κανονόγυαι τεχνικὰ μέσα στὴν ἐκτέλεσί τους; Ἢ ἀπαιτήσεις αὐτὲς εἶναι: βέβαια ὑπερβολικὲς γιὰ ἕνα νεοφανερωνομενο λογοτέχνη, ἀλλὰ ὁ ἐξελιγμένος ἀναγνώστης ποὺ θὰ πάρῃ νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὶς ἔχῃ. Τὸν ἔχουν κακοσυνηθίσει, βλέπετε, μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ πραγματικὸ ταλέντο — Φιλόρας, Καρυωτάκης, Χαντζάρας — καὶ δὲν δίνει πειὰ χαμιὰ σημασία στοὺς ταλαντούχους. Τὸ ζήτημα παίρνει βέβαια ἀδιστρὴ τροπή, ἀλλὰ σήμερα ὅλα ἔχουν στενέψει καὶ τὰ ἡμίμετρα ἀποδείχνονται χωρὶς ἀποτελέσματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ φανοῦμε ὅλοι μας σκληροὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους.

Συγκεκριμένως οἱ στίχοι τοῦ κ. Λεβέντη φαίνονται ἐπηρεασμένοι ἀπὸ μερικοὺς ποιητὰς ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὴ σχολὴ τοῦ «Νουμᾶ», ὅπως ὁ Γκόλφης καὶ ὁ Κυριαζῆς, ποὺ ἔχουν γράψει καὶ οἱ δύο τους μερικὰ καλὰ ρουμελιώτικα τραγούδια. Ὁ κ. Λεβέντης ἐδιδάχτηκε πολλὰ ἀπὸ τοὺς καθαρολόγους αὐτοὺς—καὶ ἄλλους ἴσως—τοῦ δημοτικισμοῦ, ἀλλὰ δυσκολεύεται νὰ πῇ κανεὶς πὼς τοὺς ἔχει ξεπεράσει. Ὡστόσο εἶνε ἀξιέπαινος γιὰ τὸ προσεχτικὸ μεταχείρισμα τῆς γλώσσας, γιὰ τὴν ἐπιμελημένη στιχουργία, γιὰ τὸ διάλεγμα τῶν φράσεων, γιὰ τὴν ἀναζήτησι τῶν καταλλήλων ἐπιθέτων καὶ γιὰ μιὰ προσπάθεια πληρότητος, γνωσίσματα ἐξωτερικὰ βέβαια, ἀλλὰ εὐνοϊκὰ γιὰ μιὰ πρώτη ἀρχή.

ΣΗΜ, ΧΑΜ καὶ ΙΑΦΘΘ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ»

Σχετικῶς μὲ τὸ περὶ τῆς «Κόρης τῶν Ἀθηνῶν» δημοσιευθὲν εἰς προηγούμενο φύλλο τῆς «Οἰκογενείας» σημείωμα, ἐλάβαμε τὴν παρακάτω ἐπιστολὴ τοῦ μεραρχοῦντος κ. Πίσσα:

Κηφισιά, 4 Ἰουνίου 1932.

Ἀξιότιμε κύριε,

Ἀναγνώστης τακτικὸς τοῦ περιοδικοῦ σας, ἀνεγνώσθη εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος περὶ τῆς «Κόρης τῶν Ἀθηνῶν» τοῦ Βύρωνος, Θηρεσίας Μακρῆ καὶ κυρίας Μπλάκ. Εἶμαι ἔγγονος τῆς Κατίγκως Μακρῆ, κατόπιν κυρίας Πιττάκη, καὶ συνεπῶς μικροανεψιὸς τῆς «Κόρης τῶν Ἀθηνῶν», ἣν πολὺ ἠγάπησα καὶ ἐξίσα μαζύ της. Σᾶς πληροφορῶ λοιπὸν ὅτι: οὐδέποτε ἡ κυρία Μπλὰκ ἔπεσε εἰς μεγάλη φτώχειαν. Εἶχε ἀνεσιν, διότι εἶχε συγγενεῖς ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐβοήθησαν. Ὅπως ὀρθῶς γράφετε, ἀπέθανε εἰς τὰ 1875 καὶ ἐτάφη εἰς τὸ ἀγγλικὸν νεκροταφεῖον, τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαππείου. Ὅταν δὲ κατηρήθη τὸ νεκροταφεῖον αὐτὸ καὶ μετεφέρθη εἰς τὰ Α' Δημοτικὰ εἰς χωριστὸν χῶρον, μετεφέρθησαν καὶ τὰ ὀστᾶ τῆς κ. Μπλὰκ μαζὺ μὲ τῶν ἄλλων νεκρῶν καὶ ἐτάφησαν εἰς χωριστὸν μέρος. Εἰς τὸν ἴδιον τάφον ἐτέθη καὶ ἡ κόρη της Καρολίνα Μπλὰκ, ἀποθανοῦσα πρὸ 20 περίπου ἐτῶν. Ἴσως σᾶς στείλω ἕνα σημείωμα περὶ τῆς «Κόρης τῶν Ἀθηνῶν», νὰ καταχωρήσετε, ἂν ἐγκρίνετε, εἰς τὸ περιοδικόν σας.

Μεθ' ὑπολήψεως
ΙΩ. Σ. ΠΙΣΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἄφραχτος ὁ κῆπος, ἔρμα τὰ λάχανα.

—Ἡ κοιλιὰ δὲν ἔχει αὐτιά.

—Ὅ,τι δίνεις στὸν ἄχαριστο εἶνε δυὸ φορὲς χαμένο.

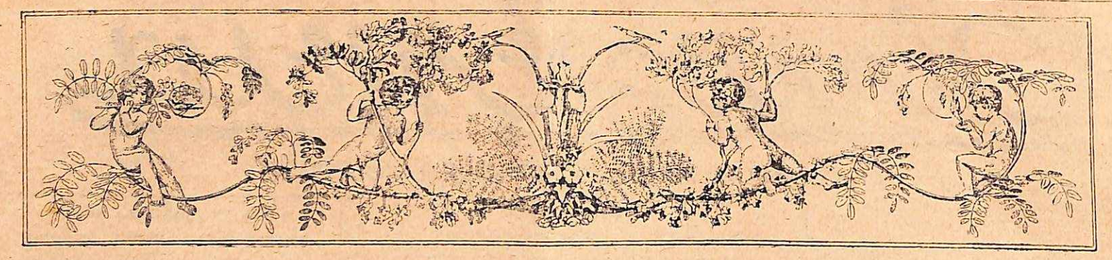

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ SIMON BRIDIER

Η ΟΠΤΑΣΙΕΣ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

Ἦταν ἡ πρώτη Ἰουλίου 1870.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχαν καλέσει ἕξη γιατροὺς στὸ ἀνάκτορο τῶν Φιλυρῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων Γ' ἦταν ἄρρωστος βαρειά. Ὑπέφερε ἀπὸ φριχτοὺς πόνους κι' ὅλοι γύρω του ἀνησυχοῦσαν τρομερά.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία περίμενε μὲ ἀγωνία στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ δωματίου τοῦ συζύγου της γιὰ νὰ μάθη τί εἶχαν ἀποφασίσει οἱ γιατροί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ πιὸ διάσημοι ἐπιστήμονες τῆς Γαλλίας.

Τέλος, σὲ κάποια στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' οἱ γιατροὶ βγῆκαν ἔξω. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ χειροῦργος Σέε, πλησίασε τότε τὴν αὐτοκράτειρα καί, χωρὶς περιστροφές, τῆς εἶπε ὅτι ἔπρεπε ἀφεύκτως ὁ ὑψηλὸς ἀσθενής νὰ ὑποστῆ ἐγχείρησι.

Τὸ ἴδιο τῆς εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι γιατροί. Μόνο ὁ Κοννώ, ὁ ἰδιαίτερος γιατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος, ἔφερνε ἀντίρρησι, γιατὶ θεωροῦσε τὴν ἐγχείρησι πολὺ δύσκολη κ' ἐπικίνδυνη.

—Ναί, ἔλεγε ὁ Σέε, ὑπάρχει φόβος νὰ ὑποκύψη ὁ ἄρρωστος, ἀλλὰ... ἡ ἐγχείρησις εἶνε ἀπαραίτητη...

—Ξεχνᾶτε, τὸν διέκοψε ὁ Κοννώ, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα συνηθισμένο ἄρρωστο, ἀλλὰ γιὰ ἕνα αὐτοκράτορα...

Ἀφοῦ ἡ αὐτοκράτειρα ἄκουσε τὶς γνώμες τῶν γιατρῶν, ζήτησε νὰ ἰδῆ ἰδιαιτέρως τὸν Κοννώ.

—Δὲν πρέπει, τοῦ εἶπε, νὰ γίνη ἐγχείρησις, γιατὶ ἂν ὁ αὐτοκράτωρ ὑποκύψει, τί θὰ γίνη; Ἂς περιμένουμε τοὐλάχιστον δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες ἀκόμα... Ὡς τότε θὰ ἔχη τελειώσει ὁ πόλεμος μὲ τοὺς Γερμανούς, ὁ ὁποῖος θ' ἀρχίση σὲ λίγο. Πιστεύω νὰ μπορέση ν' ἀνθέξη ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ τρεῖς μῆνες.

—Ναί, εἶπε κι' ὁ γιατρὸς Κοννώ. Κι' ἐγὼ πιστεύω ὅτι θ' ἀνθέξη ὁ αὐτοκράτωρ γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀκόμα, ἀλλὰ θὰ ὑποφέρη πολύ.

—Γιατρέ μου, εἶπε τότε ἡ αὐτοκράτειρα, δὲν πρέπει νὰ πεθάνη τώρα ὁ αὐτοκράτωρ, τώρα ποὺ ὑπάρχουν τόσες ἐσωτερικὲς ἀναμαλλίες καὶ ποὺ ἐμαστε ἕτοιμοι νὰ κηρύξουμε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Πρωσσίας... Τί θὰ γίνη τὸ καθεστὼς καὶ ἡ δυναστεία; Ὁ γυιός μου εἶνε ἀκόμα ἕνα παιδὶ καὶ φοβᾶμαι γι' αὐτόν... Ἐνῶ μέσα σὲ δυὸ ἢ τρεῖς μῆνες τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα θὰ ἔχουν κανονιστεῖ. Ὁ αὐτοκράτωρ θὰ ἐπιστρέψη νικητὴς ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ ἡ δόξα θὰ δώση μιὰ νέα ἀίγλη στὴ δυναστεία. Τότε, ἂν ὁ αὐτοκράτωρ πεθάνει, ὁ λαός, ἀφοσιωμένος πειὰ στὸ καθεστώς, θὰ μοῦ ἀναθέση τὴν ἀντιβασιλεία ὡσότου νὰ ἐνηλικιωθῆ ὁ γυιός μου... Γι' αὐτὸ σᾶς λέω ὅτι ἡ ἐγχείρησις πρέπει ν' ἀναβληθῆ.

Ὁ γιατρὸς Κοννὼ ὑποκλίθηκε καὶ ρώτησε:

—Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ πῶ στὸν αὐτοκράτορα;

—Ὅ,τι θέλετε. Πάντως μὴν τοῦ κάνετε λόγο γιὰ ἐγχείρησι!... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο...

—Ὁ καθηγητὴς Σέε ὅμως ἑτοιμάζεται νὰ γράψη μιὰ ἔκθεσι γιὰ τὴν κατάστασί του.

—Θὰ τὴν πάρετε καὶ θὰ τὴ σχίσετε, εἶπε ἡ αὐτοκράτειρα.

Πραγματικὰ δέ, ἔγινε ἔτσι ὅπως εἶχε διατάξει ἡ Εὐγενία.

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔμαθε τίποτα γιὰ τὴν πραγματικὴ γνώμη τῶν γιατρῶν καὶ ἡ ἔκθεσις τοῦ καθηγητοῦ Σέε σχίστηκε σὲ χίλια κομμάτια.

Κι' ὅμως ὁ Ναπολέων Γ' ὑπέφερε τρομερά. Σπάραζε ἀπ' τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν καὶ πονοῦσε καὶ ἡ ψυχή του συγχρόνως.

Ἐπίσης δίστοζε πολὺ νὰ κηρύξη τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Πρωσσίας, στὸν ὁποῖο τὸν ἐξωθοῦσε ἡ σύζυγός του.

—Αὐτὸς εἶνε ὁ πόλεμός μου! ἔλεγε ἡ Εὐγενία. Θὰ γίνη, τὸ θέλω!... Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ νικήσουμε καὶ θὰ δοξαστοῦμε!..

—Ἀλλά, ἔκανε ὁ αὐτοκράτωρ, πόνο του, μὴν κηρύξεις τὸν πόλεμο!... εἶμαι ἄρρωστος καὶ μὲ δυσκολία θ' ἀνέβω στὸ ἄλογό μου. Πῶς θὰ πάω νὰ πολεμήσω; Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε πιὸ σωστὸ νὰ πάω νὰ κάνω θεραπεία σὲ μιὰ λουτρόπολι.

Μὰ ἡ αὐτοκράτειρα ἐξασκοῦσε ὅλη της τὴ μεγάλη ἐπιροὴ ἐπάνω του κι' ἐπέμενε νὰ κηρυχθῆ ὁ πόλεμος.

—Τὸ θέλω γιὰ τὸ δικό σου καλό, τοῦ ἔλεγε. Ἂν ἐπιμένω νὰ γίνη αὐτὸς ὁ πόλεμος, ἐπιμένω γιὰ νὰ δοξασθῆς... Μονάχα γιὰ σένα ἐνδιαφέρομαι, γιὰ σένα ποὺ σὲ λατρεύω...

Κι' ὁ αὐτοκράτωρ τὴν πίστευε. Μὰ ἡ Εὐγενία στὴν πραγματικότητα δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ παιδί των κι' ἀδιαφοροῦσε γιὰ τοὺς πόνους τοῦ συζύγου της.

* * *

Ἐκείνη τὴ νύχτα — τῆς 1ης Ἰουλίου — ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων Γ' δὲν μπόρεσε νὰ ἡσυχάση καθόλου. Πονοῦσε πολὺ στὰ νεφρά, δὲν τὸν χωροῦσε τὸ κρεββάτι καὶ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, σκεπτόμενος μέσα στοὺς πόνους του καὶ τὴν πολιτικὴ κατάστασι, καὶ πρὸ πάντων τὸν πόλεμο.

Τέλος, ἀποκοιμήθηκε ἐπάνω στὴν πολυθρόνα του.

Ὁ ὕπνος του ὅμως ἦταν γεμάτος ἐφιάλτες. Φαντάσματα παρουσιαζόντουσαν μπροστά του κι' ὀπτασίες τὸν ἐτάραζαν.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα παρουσιάστηκε τὸ φάντασμα τῆς μητέρας του βασιλίσσης Ὀρτανσίας, ποὺ ὁ αὐτοκράτωρ τὴ λάτρευε καὶ τιμοῦσε πάντα τὴ μνήμη της.

Τὸ φάντασμα τῆς νεκρῆς βασιλίσσης τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Φταχό μου παιδί!... Πῶς σὲ λυπᾶμαι!...

Ὕστερα ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ Ναπολέων ὁ Γ' πετάχτηκε ταραγμένος ἀπ' τὴν πολυθρόνα του.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε καὶ πάλι.

Τότε μιὰ σκιὰ ἐπιβλητικὴ φάνηκε πάλι μπροστά του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ὁ Μέγας Ναπολέων!

Ὁ ἔνδοξος αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων φοροῦσε τὸ θρυλλικό του κοστοῦμι κι' εἶχε, κατὰ τὴ συνήθειά του, τὸ χέρι του χωμένο στὸ ἄνοιγμα τοῦ γιλέκου του.

Πλησίασε στὸν ἀπόγονό του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Δυστυχισμένε... Δυστυχισμένε.... Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;

—Μεγαλειότατε... Μεγαλειότατε! τραύλισε ὁ Ναπολέων Γ', τρέμοντας σύγκορμος.

Καὶ ὁ μεγάλος του πρόγονος εἶπε πάλι:

—Μὴν κάνεις αὐτὸν τὸν πόλεμο. Μὴν κηρύξεις τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Πρωσσίας... Μὴν ἀκοῦς τὴ γυναῖκα σου καὶ τοὺς αὐλικούς σου. Θὰ καταστραφῆς!... Θὰ χαθῆς, ὅπως χάθηκε ἐγὼ στὸ Βατερλώ!

Καὶ τὸ φάντασμα χάθηκε.

Ὁ Ναπολέων Γ' ἄνοιξε τότε τὰ μάτια του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη.

Ἡ αὐτοκράτειρα κι' ὁ γιατρὸς Κοννὼ ἄκουσαν τὶς φωνές του κι' ἔτρεξαν στὸ δωμάτιό του.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοὺς διηγήθηκε τότε τί εἶδε κι' ἄκουσε.

—Ὄνειρα κι' ὀπτασίες ἀρρώστου ἀνθρώπου!... εἶπε περιφρονητικὰ ἡ αὐτοκράτειρα.

—Πρέπει νὰ σᾶς δώσω ἕνα γιατρικὸ κατευναστικὸ τῶν νεύρων... εἶπε κι' ὁ Κοννώ.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου... Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση.

* * *

Πιεζόμενος ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειρα καὶ τοὺς αὐλικούς του, ὁ Ναπολέων Γ' κήρυξε τέλος τὸν πόλεμο στὶς 15 Ἰουλίου 1870.

Ἀλλ' ὅταν ἐγκατέλειψε τὸ ἀνάκτορο τῶν Φιλυρῶν γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν στρατό του, εἶδε πάλι μπροστά του τὸ φάντασμα τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη:

—Γιατὶ δὲν μ' ἄκουσες;... Γιατί; Νὰ εἶσαι καταραμένος!... Καταραμένος!...

Ἔτσι ἔχασε ὅλο τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὸ θάρρος του, νοιώθοντας νὰ βαραίνη ἐπάνω του τὸ σκληρὸ πεπρωμένο ποὺ δὲν μποροῦσε, ὅσο κι' ἂν ἤθελε, νὰ τ' ἀποφύγη...

Πραγματικά, ἡ ἧττες διαδεχόντουσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ὡσότου ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ αἰχμαλωτίστηκε μαζὶ μὲ ὅλη τὴν στρατιὰ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία, ἔκπτωτη πειὰ ἀπ' τὸν θρόνο της κι' ἐξόριστη στὴν Ἀγγλία, μετανοιωμένη γιὰ τὸν ἐγωϊσμό της καὶ τὴν ἐπιμονή της, διηγόταν κλαίοντας ὅλα τὰ παραπάνω γεγονότα στοὺς πιστούς της φίλους.

Κι' ἔλεγε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της:

—Πρέπει νὰ μὴ περιφρονοῦμε τὰ ὄνειρα καὶ τὰ μηνύματα ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ Ὑπερπέραν!..

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΔΡΕΣ!...

Ἡ Γαλλίδες κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Γιὰ νὰ μὴν ἀποχωριστοῦν τοὺς συζύγους των. Ἡ Ἀγγέλικα Μπριλόν, ἡ ὁποία ἔγινε ἀνθυπολοχαγός. Ἡ περιπετειώδης ζωή της στὸ στρατό. Ἡ ἡρωϊκὲς ἀδελφὲς ντὲ Φερνίγκ. Πῶς σκοτώθηκαν κι' ἡ δυὸ πολεμώντας. Ἡ κ. ντὲ Πονσὲ καὶ τὰ ἀπίστευτα κατορθώματά της. Πῶς, τραυματισμένη, αἰχμαλώτισε πέντε Πρώσσους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἔχουμε γράψει ἀρκετὲς φορὲς γιὰ τὴ δράσι καὶ γιὰ τοὺς ἄθλους διαφόρων γυναικῶν, ἡ ὁποῖες, στὸ διάστημα τῶν τελευταίων αἰώνων, ζήσανε σὰν ἄνδρες ἢ λάβανε μέρος σὲ πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις.

Ἡ περισσότερες ὅμως ἀπ' τὶς γυναῖκες αὐτὲς παρουσιάστηκαν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἄλλες ἀπὸ φανατικὸ πατριωτισμό, ἄλλες ἀπ' ἀγάπη γιὰ τὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους κι' ἄλλες γιὰ νὰ μὴν ἀποχωρίζωνται ἀπ' τοὺς συζύγους, τοὺς γονεῖς ἢ τὰ παιδιά τους, εἶχανε καταταχτεῖ στὸ στρατὸ κι' ἔλαβον μέρος σ' ὅλους τοὺς πολέμους τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κι' ἔπειτα τοῦ Ναπολέοντος.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἡ περίφημη Ἀγγελικὴ Μπριλόν, ἡ ὁποία, γρηᾶ πειά, ὑπηρετοῦσε ὡς τὶς τελευταῖες δεκαετηρίδες τοῦ περασμένου αἰώνος, μέσα στὸ βεστιάριο τοῦ Μεγάρου τῶν Ἀπομάχων, φορῶντας στολὴ ἀνθυπολοχαγοῦ, βαθμὸ ποὺ τῆς τὸν εἶχε δώσει ὁ Λουδοβίκος 18ος.

Τὸ 1852, ὁ Ναπολέων 3ος, πὲ μιὰ ἐπιθεώρησι ποὺ ἔκανε στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων εἶδε μ' ἔκπληξι τὴν ὀγδοντάρα αὐτὴ γοηοῦλα μὲ τὴ στολὴ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ μὲ θυμὸ ρώτησε τὸ διοικητὴ τοῦ Μεγάρου πῶς τῆς ἐπέτρεπε νὰ φοράη στολὴ τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ὁ διοικητὴς τότε τοῦ διηγήθηκε τὴν καταπληκτικὴ ἱστορία τῆς Ἀγγέλικας κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἄμα τὸν ἄκουσε, γεμᾶτος θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ γυναίκα, τῆς ἀπένειμε τὸ σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Τὸν καιρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ σύζυγος τῆς Ἀγγέλικας ὑπηρετοῦσε στὸ 42ο Σύνταγμα Πεζικοῦ τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Στρατοῦ. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ σκοτώθηκε σὲ μιὰ μάχη. Τότε ἡ Ἀγγέλικα, ἡ ὁποία ἦταν μόλις 21 ἐτῶν, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ θάνατό του, κατατάχτηκε, τὸ 1792, στὸ ἴδιο σύνταγμα, στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε κι' ὁ σύζυγός της

με τὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέως. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξε τόση σεμνότητα ὡς γυναῖκα καὶ τόσον ἡρωϊσμὸ ὡς στρατιώτης, ὥστε ἀπέκτησε τὴ γενικὴ ἐκτίμησι καὶ κανένας δὲν ἔφερε ἀντίρρησι νὰ συνεχίση τὴν ὑπηρεσία της. Μόνο ποὺ στὸ μητρῶο τοῦ Συντάγματος γράφτηκε μὲ τὸ πολεμικὸ ὄνομα «Λιμπερτὲ» (Ἐλευθερία). Ὑπηρέτησε ἑφτὰ ὁλόκληρα χρόνια, ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς μάχες καὶ χάρις στὸν ἡρωϊσμό της καὶ τὶς ἀλλεπάλληλες ἀνδραγαθίες της, προβιβάστηκε ἀλληλοδιαδόχως, πρῶτα στὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέως, ἔπειτα τοῦ λοχίου καὶ τέλος τοῦ ἐπιλοχίου. Τὸ 1799 ἀποσπατεύθηκε παίρνοντας σύνταξι ἀνθυπασπιστοῦ.

Μετὰ τὴν παλινόρθωσι τῶν Βουρβώνων, τὸ 1816, παρουσιάστηκε στὸ Λουδοβίκο 18ο καὶ ζήτησε νὰ τῆς αὐξηθῆ ἡ σύνταξίς της. Ὁ Λουδοβίκος, ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία της, τῆς ἀπένειμε τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ τὴν τοποθέτησε στὸ μέγαρο τῶν Ἀπομάχων, ὅπου ἡ Ἀγγέλικα ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου της. Πέθανε δὲ τὸν καιρὸ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, σὲ ἡλικία 109 ἐτῶν.

* * *

Ἐξ ἴσου ρωμαντικὴ εἶνε καὶ ἡ ἱστορία τῶν δυὸ ἀδελφῶν ντὲ Φερνίγκ.

Ἡ ἀδελφές αὐτὲς εἶχαν μείνει ὀρφανὲς ἀπὸ μητέρα κι' ὁ πατέρας τους, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στὸν ἐπαναστατικὸ στρατό, τῆς εἶχε ἀφήσει στὸ σπίτι του, μαζὶ μὲ μιὰ γρηᾶ συγγενῆ του γιὰ κηδεμόνα. Ἐκεῖνες ὅμως δὲν ἦσαν πλασμένες γιὰ τὴν καθιστικὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ. Συγχρόνως δέ, δὲν μποροῦσανε νὰ ὑποφέρουνε τὴ στέρησι τῆς συντροφιᾶς τοῦ πατέρα τους.

Μιὰ μέρα λοιπὸν φύγανε κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι τους, ντυθήκανε μὲ ροῦχα ἀνδρικὰ καὶ μὲ ψεύτικα ὀνόματα πήγανε καὶ καταταχτήκανε—ἡ μιὰ ἦταν τότε δεκάξη ἐτῶν κι' ἡ ἄλλη δεκατριῶν—στὸ ἴδιο σύνταγμα ποὺ ὑπηρετοῦσε κι' ὁ πατέρας τους, ἀλλὰ σ' ἄλλον λόχο. Κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ νεαρώτατοι στρατιῶτες ἦσαν κορίτσια. Καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ ὑπηρετοῦσανε κοντὰ στὸν πατέρα τους, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ φανερωθοῦνε κι' ἀποφεύγοντας νὰ τὸν πλησιάζουν.

Στὸ τέλος, ὅμως, ἔπειτ' ἀπὸ κάμποσους μῆνες, μιὰ μέρα, σὲ κάποια μεγάλη στρατιωτικὴ ἐπιθεωρησι ἀποκαλύφθηκε τὸ φῦλο τους κι' ἡ πραγματικὴ ταυτότης τους.

Καθένας φαντάζεται τὴν ἔκπληξι τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν, πρὸ πάντων δὲ τοῦ ὑπολοχαγοῦ ντὲ Φερνίγκ, ὅταν ἀναγνώρισε τὶς κόρες του.

Ἐπειδὴ ὅμως σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ εἶχαν ἐξοικειωθεῖ τελείως μὲ τὴ στρατιωτικὴ ζωὴ κι' ὄχι μόνο δὲν ὑστεροῦσαν ἀπ' τοὺς ἄλλους στρατιῶτες, ἀλλὰ εἶχανε κάνει καὶ καταπληκτικὲς ἀνδραγαθίες στὸν πόλεμο, τοὺς ἐπιτρέψανε νὰ μείνουνε στὸ στρατό.

Ὁ στρατηγὸς Ντυμουριὲ τὶς προσέλαβε καὶ τὶς δυὸ ὡς ὑπασπιστάς. Καὶ τοῦ φάνηκαν πολὺ χρήσιμες, γιατὶ ὅταν οἱ σύμμαχοι νικήσανε τὸ στρατό του, ἡ δυὸ ὑπασπιστίνες του μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους τὸν βοηθήσανε νὰ φύγη κρυφὰ καὶ νὰ μὴν αἰχμαλωτισθῆ.

Ὑπηρετήσανε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ὡς ὅτου στὴ μάχη τοῦ Ζεμμὰπ σκοτωθήκανε κι' ἡ δυὸ τους. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι, μολονότι εἴχανε δείξει τόση ἀνδρεία καὶ τόση περιφρόνησι πρὸς τοὺς κινδύνους καὶ τὸ θάνατο, τὴ στιγμὴ ποὺ ψυχορραγοῦσαν, ἀγκαλιάστηκαν τρυφερὰ κι' ἀρχίσανε νὰ κλαίνε.

* * *

Πιὸ ἡρωϊκὴ κι' ἀπ' τὶς ἀδελφὲς ντὲ Φερνίγκ κι' ἀπ' τὴν Ἀγγέλικα Μπριλόν, ἦταν ἡ περίφημη κυρία Πονσέ, τὴν ὁποία στὸ σύνταγμά της, ἄγνωστον γιατί, εἶχαν ἐπωνομάσει Breton Double. Ἦτανε μιὰ γυναῖκα ποιοικισμένη μ' ἀφάνταστο ἡρωϊσμό, μὲ ἀπέραντο θάρρος καὶ μὲ μεγάλη ψυχικὴ δύναμι. Ἡ κ. Πονσὲ κατατάχτηκε τὸ 1798 σὲ κάποιο σύνταγμα Ὁβσσάρων, στὸ ὁποῖο ὑπηρέτησε ἐπὶ δεκαεφτὰ χρόνια. Ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς ἐκστρατείες τοῦ Ναπολέοντος καὶ στὶς περισσότερες μάχες του. Σὲ μιὰ μάχη τοῦ Ἐὐλάου τῆς στὸ Φεύνλαντ καὶ στὸ Βατερλὼ τραυματίστηκε βαρειά. Ἐν τούτοις καὶ τὶς τρεῖς φορές, παρ' ὅλα τὰ τραύματά της, ἐξακολούθησε νὰ μάχεται σὰν λιονταρί. Ὁ Βοναπάρτης τὴν εἶχε παρασταρορήσει μὲ τὸ σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ τῆς εἶχε ἀπονεμεῖ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπιλάρχου.

Στὴ μάχη τοῦ Φεύνλαντ, ἡ Μπρετὸν Ντοὺμπλ ἔφανε μιὰ σπαθιὰ στὸ δεξὶ μπρό. Παρ' ὅλους δὲ τοὺς πόνους τοῦ τραύματός της κρατήθηκε στεσερὰ πάνω στὸ ἄλογό της κι' ἐξακολούθησε νὰ σπαθίζη τοὺς ἐχθρούς. Σὲ λίγο μιὰ ἐνθρικὴ σφαῖρα τὴν χτύπησε στὴ δεξιὰ μασχάλη καὶ τῆς παρέλυσε τὸ χέρι.

Μὰ ἡ Μπρετὸν Ντοὺμπλ καὶ πάλι κρατήθηκε πάνω στ' ἄλογό της. Ἔπιασε τὰ ἡνία μὲ τὰ δόντια, ἔβγαλε τὸ λαιμοδέτη της, ἔδεσε μ' αὐτὸν τὴ δεύτερη πληγή της γιὰ νὰ σταματήση τὴν αἱμορραγία κι' ἔπειτα ἔπιασε τὸ σπαθὶ μὲ τ' ἀριστερό της χέρι.

Στὴν κατάστασι αὐτή, μὲ τὰ δυὸ τραύματα, ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ γυναίκα, πολέμησε ὡς ὅτου αἰχμαλώτισε χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός, ἕξη Πρώσσους στρατιῶτες καὶ τοὺς ὡδήγησε μπρὸς στὸ Ναπολέοντα.

Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν εἶδε βουτηγμένη στὰ αἵματα νὰ τοῦ παρουσιάζη τοὺς αἰχμαλώτους, ἔβγαλε τὸν σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ποὺ φοροῦσε στὸ στῆθός του καὶ τὸν κάρφωσε στὸ δικό της.

Ἐπίσης καὶ στὴ μάχη τοῦ Βατερλὼ ἡ Μπρετὸν Ντοὺμπλ θαυματοῦργησε. Στὴ μάχη αὐτὴ σκοτώθηκε κι' ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στὸ ἴδιο σύνταγμα μαζύ της.

Ἡ κυρία Πονσὲ τοὺριξε μιὰ ματιά, τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ τὸ χέρι της καὶ τοῦ φώναξε:

—Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Θὰ ἐκδικήσω τὸ θάνατό σου!...

Καὶ χωρὶς νὰ κοντοσταθῆ καθόλου, σπηρούνισε τ' ἄλογό της κι' ὅρμησε μπροστά. Σπάθιζε μὲ μανία τοὺς ἐχθρούς, ὡς ὅτου ἕνα θλῆμα κανονιοῦ τῆς ἔσπασε τὸ πόδι.

Ἔτσι τραυματισμένη, ἡ Μπρετὸν Ντοὺμπλ συνελήφθη αἰχμάλωτος κι' ὡδηγήθηκε στὴν Ἀγγλία ὅπου ἔμεινε ἕξη ὁλόκληρα χρόνια.

Τὸ 1821 οἱ Ἄγγλοι τὴν ἄφησαν, ἐπὶ τέλους ἐλεύθερη καὶ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, ὅπου, ἀπὸ χρόνια, τὴ νομίζανε νεκρή.

Ὁ Λουδοβίκος 18ος κι' οἱ ὑπουργοί του, παρ' ὅλο τὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἀνδρεία της, ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἐδίστασε νὰ τοὺς ὁμολογήση ὅτι λάτρευε τὸ Βοναπάρτη, τῆς κανονίσανε μιὰ σύνταξι πολὺ μικρὴ ποὺ δὲν τῆς ἔφτανε νὰ τὴ ζήση. Ἔτσι τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς της τὰ πέρασε σὲ μεγάλη δυστυχία.

Ὡστόσο ἡ ἡρωϊκὴ αὐτὴ γυναῖκα δὲν ἔχασε ποτὲ τὸ θάρρος της. Καὶ ὡς τὶς τελευταῖες της ἡμέρες, ἔλεγε συχνὰ στοὺς φίλους της:

—Κι' ἂν μὲ κυνηγάει ἡ Μοῖρα μὲ τὴν κακοτυχία, ἡ καρδιά μου δὲν γεννάει, μὰ εἶνε πάντα νέα!...

Στὸ προσεχὲς θὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ ἄλλες ἡρωϊκὲς γυναίκες.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΥ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ ΓΚΟΝΤΡΙ

ΑΦΟΥ τελείωσε ἡ ἀγοραπωλησία καὶ ὑπεγράφη τὸ σχετικὸ συμβόλαιο, ὁ κ. Μπριλάρ, ὁ βίαιος κ' ἀπότομος μεγαλοεισοδήματίας ποὺ ἔμενε στὴν ἐξοχὴ ἀπὸ ἀγάπη τοῦ κυνηγιοῦ, εἶπε στὸν γαιοκτήμονα Γκοντρί, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε πουλήσει τὴν ἀγροικία του:

—Τώρα ἐννοῶ νὰ εἶμαι ἀποκλειστικὸς κύριος στὸ κτῆμα. Δὲν θέλω κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ τριγυρίζῃ σ' αὐτὸ μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ὑπῆρξε δικό σας ἐπὶ σαράντα ἢ πενῆντα χρόνια...

—Ὦ, πολὺ περισσότερο, κύριε Μπριλάρ, εἶπε ὁ Γκοντρί. Στὸ κτῆμα αὐτὸ γεννήθηκα ἐγώ, ἡ μητέρα μου, ἡ μητέρα τῆς μητέρας μου...

—Ἔστω, ἂς βάλουμε τότε ἑκατὸ χρόνια! φώναξε ὁ κ. Μπριλάρ, ἀρχίζοντας νὰ θυμώνῃ. Λίγο μὲ μέλλει τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου!... Πλήρωσα... Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἔ, λοιπόν, τὸ σπίτι καὶ τὸ κτῆμα εἶνε δικά μου καὶ σεῖς δὲν ἔχετε πειὰ καμμιὰ ἀπολύτως σχέση μ' αὐτά... Ξέρω ποιὲς εἶνε ἡ μανίες τῶν πρώην ἰδιοκτητῶν: Τοὺς ἔχει κανεὶς διαρκῶς στὴ ράχι του. Διαρκῶς σοῦ ζητοῦν νὰ διορθώσῃς κάτι ἢ νὰ μὴν ἀγγίξῃς αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, καὶ μόλις βάλεις ἕνα καρφὶ στὸν τοῖχο, ἀρχίζουν τὶς κλάψες, λὲς καὶ τὸ καρφώνεις στὴν καρδιά τους. Ἂν δὲν τοὺς κρατήσεις σὲ ἀπόστασι, εἶνε ἱκανοὶ νὰ σὲ βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου! Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ δὲν θέλω ὅλες αὐτὲς τὶς φασαρίες. Τὸ καταλάβατε;

—Δὲν πρέπει νὰ συγχύζεστε, κύριε Μπριλάρ, ἀπάντησε ὁ Γκοντρί. Ἡ ἐπιθυμία σας εἶνε πολὺ σκληρή, μὰ τὴν καταλαβαίνω καὶ θὰ κάνω καὶ τὴ γυναίκα μου νὰ τὴν καταλάβῃ. Μονάχα ἡ γρηᾶ ἡ μάνα μου, ποὺ εἶνε ὀγδόντα χρόνων, ἴσως δὲν καταλάβει. Ἔχει κατανοήσει ἀπὸ τὰ γεράματα χειρότερη ἀπὸ παιδί... Περπατάει, τρώει, πίνει, κοιμᾶται, στέκει καλὰ στὴν ὑγεία της, μὰ τὸ μυαλὸ δὲν εἶνε πειὰ στὴ θέσι του καὶ γι' αὐτὸ καμμιὰ φορά...

Ὁ κ. Μπριλὰρ ἔκανε μιὰ βίαιη κίνησι καὶ τὸν διέκοψε λέγοντας:

—Αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειά. Ἐγὼ εἶμαι ἐν τάξει!... Σᾶς εἰδοποίησα ὅτι δὲν θέλω νὰ μ' ἐνοχλήσετε... Καὶ στὴν ἀνάγκη, δὲν θὰ διστάσω νὰ χρησιμοποιήσω τὰ δικαιώματά μου!

Ὅταν γύρισε στὴ νέα του κατοικία ὁ Γκοντρί, ἐπανέλαβε τὰ λόγια τοῦ Μπριλὰρ στὴ γυναῖκα του κι' ἐπρόσθεσε:

—Αὐτὸς ὁ Μπριλὰρ εἶνε ἕνας ἀντραχλας ποὺ δὲν χωρατεύει. Καλὰ θὰ κάνῃς λοιπὸν νὰ μὴ γυρίζῃς γύρω ἀπὸ τὸ κτῆμα ποὺ τοῦ πουλήσαμε.

Ὕστερα πλησίασε τὴ γρηᾶ μητέρα του ποὺ ζεσταινόταν κοντὰ στὸ τζάκι καὶ ἐπειδὴ ἦταν βαρύκοη, τῆς φώνεξε δυνατά:

—Πουλήσαμε τὸ κτῆμα, δὲν εἶνε πειὰ δικό μας... Δὲν πρέπει νὰ πηγαίνῃς κατὰ κεῖ, μητέρα!

Ἡ γρηᾶ τινάχτηκε μέσα ἀπὸ τὴ γεροντική της ὑπνηλία, σήκωσε τὸ κεφάλι της, καὶ χωρὶς νὰ δείχνῃ ὅτι κατάλαβε, ἐπανέλαβε μηχανικά, μὲ ἀνησυχία ἀνθρώπου ποὺ φοβᾶται διαρκῶς μὴ τὸν μαλώσουν:

—Ναί, ναί.... ποιὸ ἤθελε.... δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουμε... Κατάλαβα, κατάλαβα...

Καὶ ξαναβυθίστηκε στὴν ὑπνηλία της, μὲ τὰ μάτια ἀνέκφραστα, πεθαμένα, ἀκίνητα, μπροστὰ στὴ φωτιά.

Τὶς πρῶτες μέρες ὁ Γκοντρὶ καὶ ἡ γυναῖκα του ἐπρόσεχαν ἐξαιρετικὰ τὴ γρηᾶ, γιατὶ εἶχε χαμένα τὰ κατατόπια της στὸ καινούργιο σπίτι. Νόμιζε πὼς βρίσκεται πάντα στὸ παλιὸ καὶ μόλις σηκωνόταν ἀπὸ τὴ θέσι της κοντὰ στὴ φωτιά, ἔψαχνε τοὺς τοίχους γιὰ νὰ βρῇ τὴν πόρτα, στὴ θέσι ὅπου βρισκόταν ἡ πόρτα καὶ στὸ ἄλλο σπίτι. Ἔτσι, σκουντουφλοῦσε σὲ σκαλοπάτια ποὺ δὲν τὰ ἤξερε, σὲ ἔπιπλα μετατοπισμένα, ἐτρέκλιζε στὸ κενό, νομίζοντας ὅτι θὰ συναντοῦσε τὰ συνηθισμένα της στηρίγματα. Ἡ ἀπότομη ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος τὴν εἶχε κάνει σὰν τυφλὴ καὶ τὸ βλέμμα της δὲν ἔβλεπε παρὰ τὰ πράγματα τοῦ παρελθόντος.

Ἡ νύφη της διασκέδαζε μὲ ὅλ' αὐτὰ καὶ ἔσπρωχνε κάθε τόσο τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀντρός της, λέγοντάς του:

—Πρόσεχέ την, πρόσεχέ την αὐτὴ τὴ γρηᾶ ξεκουτιασμένη... Νομίζει ἀκόμα πὼς βρίσκεται στὸ παλιὸ σπίτι. Θὰ τσακίσῃ καμμιὰ ὥρα τὰ μοῦτρα της!

Πέντε μέρες εἶχαν περάσει ἔτσι.

Τὴν πέμπτη μέρα, μιὰ Κυριακή, μόλις κοιμήθηκε ἡ γρηᾶ, ἡ νύφη της μουρμούρισε στὸ αὐτὶ τοῦ ἀντρός της:

—Δὲν θὰ καθήσουμε βέβαια ἐδῶ πέρα ν' ἀκοῦμε τὴ μάνα σοῦ νὰ φοχαλίζῃ... Γίνεται χοῦς στοῦ μπακάλη τοῦ Γκόντριέ. Δὲν πᾶμε κατὰ κεῖ μιὰ βόλτα;

Ὁ Γκοντρὶ ἐδίστασε λιγάκι, μὰ ἡ γυναῖκα του τὸν ἐνθάρρυνε:

—Ἔλα, μὴ φοβᾶσαι τόσο! Ἡ γρηᾶ δὲν ξυπνάει ποτέ. Ὕστερα, δὲν θ' ἀργήσουμε πολύ. Κάνουμε μιὰ βόλτα καὶ γυρίζουμε.

Λίγη ὥρα ὅμως μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, ἡ γρηᾶ εἶδε ἕνα κακὸ ὄνειρο καὶ ξύπνησε. Ἀνακαθίστηκε καὶ νοιώθοντας στὴ νέα θέσι τοῦ κρεββατιοῦ της ἕναν τοῖχο ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἦταν κενό, κυριεύθηκε ἀπὸ πανικό. Μάζεψε γρήγορα-γρήγορα τὰ ροῦχα της ποὺ τὰ εἶχε ρίξει ἐπάνω της γιὰ νὰ τὴ ζεσταίνουν, τὰ φόρεσε, πέρασε ἔπειτα καὶ τὶς παντοῦφλες της καὶ νομίζοντας ὅτι βγαίνει μέσα ἀπὸ ἕνα πνιγηρὸ κελλὶ φυλακῆς, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

Μόλις βγῆκε ἔξω, κύτταξε τὸ σπίτι, ἔτριψε τὰ μάτια της καὶ τὸ ξανακύτταξε... Δὲν τὸ ἀναγνώρισε, κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ βγάλῃ μιὰ κραυγὴ πόνου. Πῶς εἶχε συμβεῖ αὐτό; Μήπως ὀνειρευόταν; Προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ κάτι πολὺ πρόσφατο καὶ δὲν τὰ κατάφερνε. Ἡ σκέψεις της ἐσάλευαν μέσα σὲ μιὰ καταχνιά. Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας, γιατὶ τὰ εἶχε πειὰ χαμένα... Ἠτᾶν ὁλομόναχη, πολὺ μακρυά, χαμένη... Ἔπρεπε ν' ἀναζητήσῃ νὰ βρῇ... Καὶ ξανάρχισε νὰ προχωρῇ στὴν τύχη.

Μὰ σιγὰ-σιγὰ ὁ τρόμος της ἐξαφανίστηκε καὶ τὸ μυαλό της φωτίστηκε. Ἀνεγνώριζε τώρα δέντρα, φράχτες, κάμπους καὶ προχωροῦσε μὲ ὅλη της τὴν ἄνεσι... Ἔννοιωθε ὅτι βρισκόταν στὸ δρόμο ποὺ ζητοῦσε.

Ἔτσι, σὲ λίγο, ἔφτασε μπροστὰ στὸ παλιό τους σπίτι, ποὺ τὸ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Μὰ ὅταν ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ λουκέτο τῆς πόρτας γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἔννοιωσε ἀντίστασι. Χτύπησε, ἔσπρωξε, μὰ τοῦ κάκου... Τὴν πῆρε τότε τὸ παράπονο καὶ ψιθύρισε:

—Ἔκλεισαν... Δὲν μὲ περιμένουν πειά... Νόμισαν πὼς ἔχασα τὸν δρόμο καὶ πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβρω.... Κι' ὅμως πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Ἔξαφνα, μιὰ ἀνάμνησι ἄστραψε στὸ νοῦ της. Προχώρησε ἀμέσως κανα ἀνοιγμα φραγμένο μὲ χοντρὲς πέτρες, κλαδιὰ καὶ θάμνους.

—Ποιὸς τάβαλε αὐτὰ ἐδῶ, Θεέ μου, ποιὸς τάβαλε; Μὰ δὲν θέλουν πειὰ νὰ ἀναγυρίσω στὸ σπίτι μου;

Καὶ μὲ τὰ γέρικα κοκκαλιάρικα χέρια της παραμέρισε τὶς πέτρες, τὰ κλαδιά, τοὺς θάμνους, μὲ ἐπιμονὴ καὶ πείσμα ὑπνοβάτου. Ὅταν τὸ ἄνοιγμα ἐλευθερώθηκε ἀρκετά, πέρασε ἀπὸ κεῖ σθημα ἀπερίγραπτης ἀγαλλιάσεως τὴν πλημμύρησε.

Ἔξαφνα ὅμως ἕνα παράθυρο ἄνοιξε μὲ πάταγο καὶ ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ τρύπα μιὰ χοντρὴ φωνὴ φώναξε:

—Ποιὸς εἶνε;... Σταμάτησε!... Ποιὸς εἶνε;

Ἡ γρηᾶ ὅμως νόμιζε πὼς τὴ φώναζε ὁ γυιός της κι' ἔτάχυνε τὸ βῆμα της γιὰ νὰ φτάσῃ πιὸ γρήγορα. Ξανακούστηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ ἡ φωνή. Τότε ἡ γρηᾶ ἄνοιξε τὰ χέρια της, σὰν νἄθελε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν κῆπο, τὰ δέντρα, τὸ σπίτι, ὅλο τὸ παρελθὸν ποὺ ξωντάνευε, ἐνῶ μουρμούριζε μὲ τὴ σβησμένη της φωνή.

—Ἐγὼ εἶμαι καὶ γυρίζω!... Βρῆκα τὸ σπίτι.. σώθηκα... νᾶμαι!

Μὰ τὴ φωνή της τὴ σκέπασε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ χτυπημένη κατάστηθα, ἔπεσε ἀνάσκελα μὲ τὰ χέρια ὁλανοιγμένα...

* * *

Μπροστὰ στοὺς χωρικούς, ποὺ μαζεύτηκαν ἐκεῖ σὲ λίγο ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό, ὁ κ. Μπριλάρ, κάνοντας μεγάλες χειρονομίες, ἐφώναζε:

—Ποῦ μποροῦσα νὰ μαντέψω; Βλέπει κανεὶς τὴ νύχτα; Ἕνας ἴσκιος πήδηξε τὸν τοῖχο... Φώναξα δυὸ φορές. Τότε ὁ ἴσκιος ἄρχισε νὰ τρέχῃ... Ἐπυροβόλησα. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ μὲ ἀθῳώσουν!

Τότε ὁ ἄμοιρος Γκοντρί, σκυφτὸς στὸ κατάχλωμο πρόσωπο τῆς μητέρας του, κατέβασε, μὲ δάχτυλα τρεμάμενα, τὰ βλέφαρά της πάνω στὰ γεμάτα ἔκπληξι ἀκόμα μάτια της — δυὸ μάτια ἀλώνια, θὰ κύτταζαν δίχως νὰ καταλάβουν.

Ο Ο Ο ΟΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ Ο Ο Ο

Ὁ μικρούλης Τζαῖκυ Κοῦπερ, τῆς «Μετρὸ-Γκόλντουϊν-Μάγερ», ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ Τζαῖκυ Κούγκαν, στοὺς παιδικοὺς ρόλους.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ P. BRESSIANI

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΑΛΦΑΤΙ

Ὁ περίφημος ἱππότης Μαλφάτι ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἀνδρείους πολεμάρχους ποὺ εἶχε στὰ μισθοφορικά του στρατεύματα ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας τῆς Πρωσσίας. Ἀκριβῶς δέ, γιὰ τὴν ἀνδρεία του ὁ κύριός του τὸν εἶχε κάνει ὑπασπιστή του καὶ λοχαγὸ τῶν σωματοφυλάκων του.

Κάποτε ὁ Μαλφάτι, ταξειδεύοντας ἀπ' τὸ Βερολίνο στὸ Ἀμβοῦργο, ἀναγκάστηκε νὰ κάνῃ ἕνα σταθμὸ στὸ Βραδεμβοῦργο καὶ νὰ καταλύσῃ στὸ μεγαλείτερο ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴ νύχτα του.

Μόλις πέζεψε, ὁ λοχαγὸς παράδωσε τ' ἄλογό του στὸ σταῦλο τοῦ ξενοδοχείου, διέταξε νὰ δώσουν στὸν ὑπηρέτη του νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ κι' ἔπειτα πῆγε στὴν τραπεζαρία ὅπου γευμάτισε μὲ μεγάλη ὄρεξι.

Ἐπὶ τέλους, ἀργὰ τὴ νύχτα, σηκώθηκε καὶ μιὰ ὡμορφη καμαριέρα τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ τοῦ εἴχανε κρατήσει, ἑνὸς ἀπ' τὰ ὡραιότερα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου, στὸ τζάκι τοῦ ὁποίου ἔκαιγε μιὰ μεγάλη φωτιά. Ἐκεῖ τοῦ εὐχήθηκε καλὴ νύχτα κι' ἔφυγε, ἀφίνοντάς τον μόνο.

Καθὼς ἦταν κατακουρασμένος ἀπ' τὴν ὁλοήμερη ἱππασία, ὁ λοχαγὸς πλάγιασε στὸ κρεββάτι του καὶ δὲν ἄργησε νὰ κοιμηθῇ.

Εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα κι' ὁ λοχαγὸς ροχάλιζε πειὰ μακάρια, ὅταν, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ξύπνησε ἀπότομα, ἀκούγοντας ἕνα παράδοξο θόρυβο. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, τέντωσε τ' αὐτιά του κι' ἄκουσε νὰ βροντᾶῃ στὸ ἐπάνω πάτωμα κάποια ἀλυσίδα βαρειὰ ποὺ σερνόταν στὸ δάπεδο. Ὁ κρότος αὐτὸς φάνηκε ν' ἀπομακρύνεται γιὰ μερικὰ λεπτὰ κι' ἔπειτα ξανακούστηκε πρὸς τὴ σκάλα πιὸ δυνατὸς ἀπὸ πρίν.

Ὁ λοχαγός, σὰν Ἰταλός, ἦτανε δεισιδαίμων καὶ θρησκόληπτος.

—Ἀλλοίμονό μου! ψιθύρισε τρομαγμένος. Ὅταν κοιμήθηκα, ζαλισμένος καθὼς ἤμουν ἀπ' τὸ ποτό, ξέχασα νὰ κάνω τὸ σταυρό μου.

Κι' ἀμέσως, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, σταυροκοπήθηκε κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμά του κι' ἀπάγγειλε ψιθυριστὰ μιὰ προσευχή.

Μὰ οὔτε τὸ σταυροκόπημα, οὔτε ἡ προσευχὴ ἔκαναν νὰ πάψῃ ὁ παράξενος κρότος τῆς ἀλυσίδας, ὁ ὁποῖος ἀκουγόταν ὁλοένα πιὸ κοντά, ὥς ὅτου ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Ὁ Μαλφάτι ἄρχισε πάλι νὰ σταυροκοπιέται καὶ νὰ ψιθυρίζῃ ὅσες προσευχὲς ἤξερε. Ὁ κρότος, τὴ φορὰ αὐτή, σταμάτησε, ἀλλὰ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα μονάχα.

Πρὶν προστάσει ὁ λοχαγὸς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ γιατὶ τὸν ἀπήλλαξε ἀπ' τὴν ἀγωνία του, ἔτριξε τὸ πόμολο κι' ἔπειτα τὸ ἕνα φύλλο τῆς πόρτας ἄνοιξε διάπλατα μ' ἕνα βρόντο φοβερό. Κι' ἀμέσως ξανακούστηκε ὁ συρτὸς κρότος τῆς ἀλυσίδας μέσα στὸ δωμάτιο, τὴ φορὰ αὐτή.

Τρέμοντας σὰν τὸ καλάμι, ὁ Μαλφάτι ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμά του, πρόβαλε λίγο τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐρχόταν ὁ ἀλλόκοτος κρότος.

Εἶδε τότε ἕναν ἄνδρα μεγαλόσωμο, μὲ γιγάντιο κυριολεκτικῶς ἀνάστημα, μὲ μιὰ ἀλυσίδα χονδρὴ στὸ πόδι του, στὴν ἄκρη τῆς ὁποίας βρισκόταν μιὰ σιδερένια σφαῖρα κανονιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πυκνὰ καὶ μεγάλα μαλλιά, ἀχτένιστα, τὰ ὁποῖα πέφτανε πάνω στοὺς ὤμους του. Εἶχε ἐπίσης μουστάκια καὶ γένεια, ἐξ ἴσου πυκνὰ καὶ μακρυά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔκρυβαν τὸ στόμα.

Τὰ μάτια του, ποὺ ἦσαν τεράστια καὶ πλαισιωνόντουσαν ἀπὸ πυκνὰ φρύδια, πετοῦσαν λάμψεις ἀλλόκοτες.

Στὸ θέαμα αὐτό, ὁ λοχαγὸς Μαλφάτι—ὁ ὁποῖος ὡστόσο εἶχε ἀντιμετωπίσει ἄφοβα τὸ θάνατο πολλὲς φορὲς στὰ πεδία τῶν μαχῶν—ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος. Τὰ μάτια του σὰν μαγνητισμένα, εἶχαν κολλήσει πάνω στὸν ἀλλόκοτο ἐκεῖνο ἄνθρωπο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ζωτικό. Κρύος ἱδρῶτας τὸν ἔλουζε ἀπ' τὸ κεφάλι ὥς τὰ πόδια κι' ἡ καρδιά του κόντευε νὰ παραλύσῃ.

Ἐντωμεταξύ, ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Περιέφερε τὸ βλέμμα του ὁλόγυρα κι' ἔπειτα, σέρνοντας πάντα τὴν ἀλυσίδα ποὺ ἦταν δεμένη στ' ἀριστερό του πόδι, προχώρησε ὥς τὸ τζάκι, ὅπου ἔκαιγε λιγοστὴ φωτιά.

Κάθησε καταγῆς, πῆρε στὸ χέρι του τὴν τσιμπίδα, κι' ἄρχισε ν' ἀνασκαλεύῃ τὴ φωτιὰ μουρμουρίζοντας φθόγγους ἀκατάληπτους ποὺ μοιάζανε μὲ μουγγρητὰ θηρίου.

Ὅταν ἡ φωτιὰ δυνάμωσε καὶ φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου, ὁ λοχαγὸς εἶδε πὼς ἦτανε πολὺ πιὸ ἀπαίσιο ἀπ' ὅ,τι τοῦχε φανεῖ πρίν, στὸ μισοσκόταδο.

Ὁ ἄγνωστος παράτησε τότε τὴν τσιμπίδα κι' ἅπλωσε τὰ χέρια του πάνω ἀπ' τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ τὰ ζεστάνῃ. Συγχρόνως ἐξακολουθοῦσε τοὺς ἀλλόκοτους γρυλλισμούς του. Κάθε τόσο μάλιστα, γύριζε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ περιέφερε ὁλόγυρα στὸ δωμάτιο, σρίγγοντας τὶς γροθιές του, τρίζοντας ἀπαίσια τὰ δόντια του καὶ κουνώντας ἀπειλητικὰ τὰ χέρια του, σὰν νἄψαχνε νὰ βρῇ κάποιον γιὰ νὰ τὸν ξεσχίσῃ.

Εὐτυχῶς γιὰ τὸ λοχαγὸ φαίνεται ὅτι δὲν τὸν εἶχε διακρίνει. Ὁ Μαλφάτι, τρέμοντας πάντοτε καὶ νοιώθοντας μι' ἀπερίγραπτη ἀγωνία στὴν ψυχή του, εἶχε φροντίσει νὰ κουκουλωθῇ ὁλόκληρος, ἀφίνοντας μόνο μιὰ μικρὴ τρύπα ἀνάμεσα στὶς κουβέρτες του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παρακολουθῇ τὰν ἀνεπιθύμητο νυκτερινό του ἐπισκέπτη.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ ἄγνωστος σηκώθηκε ὄρθιος καὶ φώναξε:

—Παληοκλέφτη, θὰ σὲ σκοτώσω! Θὰ σὲ σχίσω στὰ δύο!...

Ὁ λοχαγός, μολονότι ποτέ του δὲν εἶχε κλέψει τίποτε, δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι αὐτὸν ἐννοοῦσε ὁ ἄγνωστος.

—Ἔφτασε ἡ τελευταία μου στιγμή! σκέφτηκε.

Καὶ παρέλυσε ὁλόκληρος.

Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν ὅπματα στὸ διάδρομο κι' ἔπειτα μπήκανε στὸ δωμάτιο δυὸ νέοι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μεγάλο βούρδουλα κι' ὁ ἄλλος ἕνα φανάρι.

Πλησίασαν ὁρμητικὰ τὸν ἄγνωστο φωνάζοντάς του:

—Τί κάνεις ἐδῶ μέσα;

Συγχρόνως, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ σήκωσε τὸ βούρδουλα κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶ ἀλύπητα.

Ὁ τρομερὸς γίγαντας δέχτηκε τὰ χτυπήματα, χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἔπειτα παραδόθηκε πειθήνια στοὺς δυὸ νέους, οἱ ὁποῖοι τὸν τραβήξαν ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὁ Μαλφάτι ἄκουσε τὸν κρότο τῆς ἀλυσίδας ν' ἀπομακρύνεται, ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα κι' ἔπειτα συνεχίστηκε γιὰ λίγο στὸ πάνω πάτωμα, ὥς ὅτου σταμάτησε ἐντελῶς.

Πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κι' ὁ λοχαγὸς δὲν εἶχε κουνηθεῖ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του. Δὲν αἰσθανόταν τὴ δύναμι νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι, λὲς καὶ φοβόταν μήπως ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ξαναγυρίσει ὁ φοβερὸς γίγαντας.

Στὸ τέλος εἶδε νὰ ξαναμπαίνῃ μέσα στὸ δωμάτιό του ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ νέους ποὺ εἶχανε παραλάβει τὸν ἄγνωστο.

Τότε μόνο ὁ λοχαγὸς ξαναβρῆκε τὴ μιλιά του.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φίλε μου, φώναξε, βοήθησέ με νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι μου...

Ὁ νέος ἐκεῖνος — ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες τοῦ ξενοδοχείου—τὸν βοήθησε καὶ συγχρόνως τοῦ εἶπε:

—Σᾶς ζητοῦμε συγγνώμην, κύριε, γιὰ τὴν ἀνησυχία ποὺ δοκιμάσατε.

—Ἀνησυχία τὸ λὲς αὐτό, φίλε μου; Αὐτὸ ἦταν κάτι τρομαχτικό! Χίλιες φορὲς προτιμώτερος ὁ θάνατος! Μὰ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ σατανᾶς;

—Εἶν' ἕνας θεῖος τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ξενοδοχείου. Μιὰ φορά, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, τὸν πιάσανε λῃστὲς μέσα σ' ἕνα δάσος καὶ τὸν λῃστέψανε. Ἀπὸ τότε, ἀπ' τὸν τρόμο του, τρελλάθηκε. Τὸν ἔχουμε κλεισμένον σ' ἕνα ἀπόμερο δωμάτιο τοῦ πάνω πατώματος. Μὰ, μερικὲς φορές, ξεφεύγει καὶ τότε ἔρχετ' ἐδῶ μέσα, ἐπειδὴ ἐδῶ ἦτανε τὸ δωμάτιο ποὺ κατοικοῦσε προτοῦ τρελλαθεῖ.

Ὁ λοχαγὸς Μαλφάτι δὲν μπόρεσε νὰ ξαναποιμηθῇ τὴ νύχτα ἐκείνη. Κι' ἔκτοτε, ὁσάκις περνοῦσε ἀπ' τὸ Βραδεμβοῦργο, ἀπέφευγε νὰ πάῃ νὰ καταλύσῃ στὸ ξενοδοχεῖο ἐκεῖνο.

Ο Ο Ο ΟΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ Ο Ο Ο

Ἡ χαριτωμένη Ἔλεν Πάρις τῆς «Μετρὸ-Γκόλντουϊν-Μάγερ», ἀνατέλλων «ἀστὴρ» πρώτου μεγέθους.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBÈS

Ο ΦΑΝΤΑΡΟΣ

Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει ἀπὸ ὥρα καὶ ἡ μαυρίλα τῆς νύχτας ἦταν πειὰ ἁπλωμένη παντοῦ. Στὴν σκοτεινιασμένη αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, καθισμένοι σὲ κούτσουρα καὶ ρίζες δέντρων, στέγνωναν τὸν ἱδρῶτα τῆς ὁλόημερης δουλειάς κουρασμένοι ἴσκιοι χωρικῶν...

Ἦσαν ἑφτὰ ψυχὲς ὅλοι-ὅλοι: Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ἡλικιαμένος μεσόκοπος ἐργένης, ἡ γρηᾶ ἡ μάνα του, τέσσερες ψυχογυιοὶ καὶ μιὰ ὑπηρετριοῦλα... Εἶχαν γυρίσει ἀπ' τὸ χωράφι, ψημένοι ἀπ' τὸ καλοκαιριάτικο λιοπύρι καὶ τσακισμένοι τώρα ἀπ' τὴν κούρασι, μουγκοὶ καὶ κακοκεφιασμένοι, δρόσιζαν τὰ πλεμόνια τους στὸ δροσερὸ τῆς νύχτας ἀγέρι...

Δυό-τρεῖς ἀπάτρομοι χτύποι στὴν πορτοῦλα τῆς αὐλῆς, τοὺς χαλάσανε τὸ ξεκουραστικὸ ραχάτι... Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε πρὸς τὰ κεῖ καὶ ξαναγυρίζοντας μονάχη εἶπε στὸν ἀφεντικό της:

—"Ενας ἄνθρωπος χτυπάει... Φαίνεται σὰν φαντάρος... Ἀκουμπάει σὲ μαγκούρα κι' ἔχει γυλιὸ στὸν ὦμο...

«Φαντάρος»!... Οἱ ψυχογυιοὶ τινάχτηκαν ὄρθιοι, ἡ γρηᾶ ἡ μάνα γλάρωσε τὰ μάτια καὶ τὸ χέρι της, τρεμάμενο, χάιδεψε τὴ ράχη τῆς γατίτσας, ποὺ γουρούνιζε ἡδονικὰ πάνω στὴ μαύρη ποδιά της... Τὸ ἀφεντικὸ μουρμούρισε, μὲ ὑποψία στὴ φωνή του:

—Φαντάρος... Πάντα τοὺς καλοδέχομαι τοὺς περαστικοὺς φαντάρους. Μὰ τώρα [illegible] οἱ ἄνθρωποι πονήρεψαν... Πλημμυρίσαμε ἀπὸ ἀλήτες. Ξαναρώτα τὸν ποῦθε μᾶς ἦρθε...

Ἡ μικροῦλα, τρομαγμένη ἀπ' τὰ λόγια αὐτά, δὲν τὸ κούνησε ρούπι ἀπ' τὴ θέσι της... "Ενας ἀπ' τοὺς ψυχογυιοὺς σηκώθηκε τότε νὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ. Τὸ ἀφεντικὸ περίμενε σκεφτικό, μὲ τὸ σκυμμένο του κεφάλι, στηριγμένο στὶς κλειστὲς γροθιές του.

Ὁ ψυχογυιὸς ἀρνοῦσε κι' ὅλοι τους τέντωναν τ' αὐτί τους, μήπως καὶ ξεκαθαρίσουν λέξι, ἀπ' τὶς ὁμιλίες ποὺ γινόντουσαν στὴν πόρτα κι' ἔφταναν στ' αὐτιά τους σὰν ψίθυρος φύλλων μακρυνὸς καὶ χωρὶς νόημα... Ὁ ψυχογυιὸς γύρισε σὲ λίγο:

—Εἶδα τὸ φαντάρο, εἶπε... Διπλωμένος καθώς ἦταν στὰ δύό, κι' ἀφανισμένος ἀπ' τὴν κούρασι, μόνον τὶς μουστάκες του, μιὰ πῆχυ ἐπάνω-κάτω, μπόρεσα νὰ ξεκαθαρίσω... Τὸν λένε Ζὰν Ριγκώ, λέει πὼς ἔρχεται ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Φοντενουᾶ...

"Ενας πνιγμένος στεναγμὸς τρόμου γουργούρισε σ' ὅλων τὰ λαρύγγια. Στὸ κορμί τους ἔτρεχαν κουβέδες ἀγωνίας... ΦΟΝΤΕΝΟΥΑ!... Ἡ λέξι αὐτὴ ἔκλεινε γιὰ τὴ Γαλλία, γιὰ τοὺς Γάλλους, γιὰ ὅλο τὸ "Εθνος, ὅτι κλείνει τὸ νεκροταφεῖο γιὰ τὴν πονεμένη μάνα, πούβαλε κεῖ, πρόχτες ἄρμα, τὸ μονάκρο της παιδί.

Φοντενουά!... Ἦταν μιὰ λέξι συγχρονιστική, μιὰ λέξι, ποὺ τοὺς κάρφωσε τὰ πόδια ὁρθοὺς στὸ χῶμα κι' ἀνέβασε στὴ μαγουλά τους κοντὲς σπάλες ἱδρῶτα...

—Ὁ Ζὰν Ριγκώ... Ὁ Ζὰν Ριγκὼ φαντάρος, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀφεντικοῦ, ἀβέβαιη καὶ γεμάτη τρομοῦλα. Ὁ Ζὰν Ριγκώ, ὁ ἄλλος ψυχογυιός μου, γυρίζει ἀπ' τὸ Φοντενουά!... Ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται, Θεέ μου... Ριγκωώ! Ριγκωώ!...

Ἔλα μέσα, παιδί μου...

Ἡ φωνή του, ποὺ ἁπλώθηκε παντοῦ, βροντερὴ σὰν κανονιά, ἔφτασε κι' ὡς τὸ φανταρο... "Ενα τρίξιμο καφρτειασμένης καγκελόπορτας ἀκούστηκε, κάτι σὰν ἦχος ἄδειου τενεκὲ —ἦταν ἡ καραβάνα τοῦ φαντάρου, κρεμασμένη μὲ λουρί—καὶ τὰ βαρειά του βήματα πλησίασαν πρὸς τὴ μικρὴ ὁμάδα... Ἡ τεράστιες ἀρβύλες του ἔπαψαν τώρα νὰ σκάβουν, μὲ τὶς πρόκες τους, τὸ χῶμα τῆς αὐλῆς, καὶ μὲ δυσκολία ὅλοι τους ξεχώρισαν τὸν ἐπισκέπτη νὰ στέκεται σὰν ἴσκιος ξέθωρος, βουτηγμένος στὸ σκοτάδι, δυὸ βήματα πιὸ πέρα... Τοὺς χαιρέτησε λακωνικά:

—Γειά σας νοικοκυραῖοι...

Κανένας δὲν τοῦ μίλησε... Τὸ ἀφεντικὸ μονάχα εἶπε:

—"Ακουσε νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... Θὰ βρῆς ἐδῶ ἄποψε φαΐ καλό, ροῦχα ν' ἀλλάξῃς καὶ κρασὶ μπλίκο νὰ ξεδιψάσῃς... Σοῦ χρωστάω τὴν περιποίησι, γιατὶ κάποτε δούλεψες κοντά μου... Μὰ φύλαξε γιὰ τὴ μάνα σου, ποὺ θ' ἀντικρύσῃς αὔριο, τὶς παλληκαριὲς καὶ τὰ φούφαρα ποὺ ξέρεις καὶ τὰ φούφαρα ποὺ ξέρεις πρὶν στὸν ψυχογυιό μου... Ξεφόρτωσε τὸ γυλιό σου καὶ κάτσε ὅσο νὰ φᾶμε.

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, ἀφεντικό... ξαναπε ὁ φαντάρος, ὄρθιος ἀκόμα, μὲ ἄχρωμη φωνὴ κι' ἀκουμπισμένος στὸ ραβδί του.

Τρομερὸ πείσμα κυρίεψε τὸ χωρικό... "Εντονη τώρα, γεμάτη πεποίθησι καὶ δεισιδαιμονία, ἡ φωνή του ξαναακούστηκε:

—Κάνε αὐτὸ ποὺ εἶπα. "Οσοι βρεθῆκαν στὸ Φοντενουά, τοὺς ἔφαγε τὸ χῶμα... Νέος ἐσύ, εἰκοσιδύὸ χρονῶν παιδί, καὶ νάχῃς τὴν φευτιὰ στὸ στόμα, πολὺ μοῦ κακοφαίνεται, μὰ τὴν ἀλήθεια...

—Ἔπα καὶ ξαναλέω, πὼς ἔρχομαι ἀπ' τὸ Φοντενουά... "Ημουν γρεναδιέρος στὸ σύνταγμα «Κουρτὼ», ταύλισε πάλι ὁ φαντάρος...

Ὁ χωρικὸς ἔμπηξε τὰ γέλια. Οἱ ψυχογυιοὶ σιγομουρμούριζαν συναιταξύ τους κι' ἡ γρηοῦλα χάιδευε τὴ γάτα... Κι' ὕστερα ξαναπλώθηκε πάλι σιγαλὰ ὁλόγυρά τους... ἀνάμεσά τους... παντοῦ...

—Δὲν λέω ψέμματα, ἀφεντικό... "Ημουν στὴ μάχη... Ἡ ψυχή τοῦ παπέρα μου μᾶς μὲ κρίνει...

Ἡ φωνὴ τοῦ φαντάρου εἶχε τώρα κάτι σὰν κλάμμα μέσα της... Μὰ ὁ χωρικός, ἄσπλαχνα, ξαναπε:

—Καλά... Καλά... Φτάνει πειά... "Οπως καὶ νάχῃ τὸ πρᾶγμα, χαρὰ στὴ μάνα σου ποὺ θὰ σὲ δῇ αὔριο, ἀναστημένον σὰν τὸ Λάζαρο... Τουλάχιστον ξαναγυρίζει ἀπὸ κεῖ ἐσὺ μονάχα!...

Ὁ φαντάρος ἔννοιωσε τὴν εἰρωνία νὰ τοῦ σπαράζῃ χωρὶς οἶκτο τὴν καρδιά... Στήλωσε λίγο τὸ καμπούρικο κορμί του καὶ μὲ πόνο τώρα, μὲ φαρμακίλα στὴν ψυχή, μούγκρισε πεισματωμένος:

—Δὲν εἶνε λάθος δικό μου, ἂν ξαναγυρίζω ἐγὼ μονάχα ἀπὸ κεῖ κάτω. "Εφαγα τὸ ψωμί σας πολὺν καιρὸ καὶ ποτέ μου δὲν σᾶς γέλασα... Κι' ὅταν λέω πὼς ξαναγυρίζω ἀπὸ κεῖ, θὰ πῆ πὼς ἤμουν ἐκεῖ... Τί φταίω γώ, σὰν δὲν θέλησαν ἡ σφαῖρες νὰ σπαράξουν τὸ κορμί μου; "Εκανα ὅ,τι μποροῦσα... Ἀπομείναμε δυό-τρεῖς μονάχα ὄρθιοι στὸ σύνταγμά μου «Κουρτὼ»... Θέλησαν νὰ μᾶς τραβήξουν πίσω, στὴν ἐφεδρεία, στὴ σωτηρία καὶ στὴν ἀσφάλεια... Μὰ ἤξερα ἀπὸ μικρὸς νὰ καβαλλάω ἄλογα. Πήδησα σ' ἕνα ἀπὸ δαῦτα κι' ἐξακολούθησα τὴ μάχη, μπερδεμένος στὸ ἱσπανικὸ σύνταγμα τῶν «Δραγόνων Πόνς»... Κι' ὅταν μᾶς θέρισαν ὅλους τὰ τριάντα κουμμένα μυδραλλιοβόλα τοῦ ἐχθροῦ, στὴ χαράδρα τοῦ Φοντενουά, εἶχε πειὰ πλακώσει ἡ νύχτα. Χάθηκα μέσα στὸ πλῆθος τὸ ἀμέτρητο τῶν σκοτωμένων κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ μερόνυχτα πορεία βρέθηκα μπροστὰ στὸ σπιτικό σας...

—"Ακουσε, παιδί μου, τοῦ ξαναπε ὁ νοικοκύρης χτυπώντας τον χαϊδευτικὰ στὸν ὦμο... Πᾶμε μέσα νὰ φᾶμε καὶ νὰ ξαποστάσῃς ἀπ' τὸ δρόμο. "Εχεις ἄδικο, νὰ κοροϊδεύῃς μαζύ μου... Ἐγὼ δὲν ζήτησα νὰ μάθω τίποτα... Ἐσύ, μονάχος σου, μοῦ εἶπες πὼς γυρίζεις ἀπ' τὸν πόλεμο... Τὸ ἴδιο θὰ μοῦκανε εἴτε ἤσουν εἴτε ὄχι. "Οπως καὶ νάπαν τὸ πρᾶγμα, ἐδῶ θὰ βρῆς φαΐ νὰ φᾶς, κρασὶ νὰ πιῆς καὶ στρῶμα νὰ πλαγιάσῃς... Μὴ μοῦ λές ὅμως, πὼς 22 χρονῶν νεοσύλλεκτο σὲ στεῖλαν κιόλας στὸ Φοντενουά, πὼς πολέμησες ἐκεῖ καὶ πὼς γυρίζεις τώρα ζωντανὸς ἀπὸ κεῖ πέρα... "Ελα, πές μου τουλάχιστον πὼς γι' ἀστεία τώπες...

—"Ερχομαι ἀπὸ κεῖ κάτω, εἶπα...

Ἡ φωνὴ τοῦ φαντάρου εἶχε τώρα τὴν ἐπιβλητικὴ γοητεία ἐκείνου, ποὺ τὸν χάιδεψε πολλὲς φορὲς ὁ θάνατος.

Ὁ χωρικὸς σήκωσε τοὺς ὤμους ἀνυπόμονα, μὰ δὲν ἔβγαλε πειὰ μιλιά. Τράβηξε πρῶτος γιὰ τὸ σπίτι, ἡ γρηοῦλα μάνα του ἀπὸ κοντά, πλάι στὸ φανταρο, καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἀκολουθοῦσαν...

Μπῆκαν ὅλοι στὴν τραπεζαρία, τριγύρισαν τὸ φαντάρο, ποὺ ἀπόθεσε στὰ πόδια του τὸ γυλιὸ κι' ἀνέμιζε μὲ τὸ πιλήκιο τὸ βουτηγμένο στὸν ἱδρῶτα πρόσωπό του. Τὸ σκοτάδι γύρω τους ἦταν τώρα πιὸ πυκνό.

"Ηφεραν σὲ λίγο τὴν ἀναμμένη λάμπα ἀπ' τὴν κουζίνα καὶ στὸ ζωηρὸ τῆς φῶς, ποὺ πλημμύρισε τὴν κάμαρα, ὅλοι στρέψαν τὸ κεφάλι γιὰ νὰ δοῦνε τὸ φαντάρο...

Μὰ στὴ θωριὰ τοῦ ἔνιωσαν ὅλοι τους τὸ λογικό τους νὰ σαλεύῃ!...

Γέρος, λευκομάλλης καὶ τσακισμένος...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Συνηθέστατα, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος φταρνίζεται, οἱ ἄλλοι τοῦ εὔχονται «μὲ τὶς ὑγεῖες του!». Ἀπὸ ποῦ ὅμως προῆλθε αὐτὴ ἡ συνήθεια; Ἡ ἱστορία μᾶς λέει ὅτι ἀνάγεται σὲ παλαιότατα χρόνια στὴν ἐποχὴ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐνέσκυψε στὴ Ρώμη κάποια ἐπιδημία καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους κατελαμβάνοντο ἀπὸ ἀκράτητο φτάρνισμα, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου πέθαιναν. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐπικράτησε τὸ ἔθιμο νὰ λένε τὴν παραπάνω εὐχὴ στοὺς φταρνιζομένους.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι θεωροῦσαν τὰ φτάρνισμα ἱερὸ καὶ πολὺ συχνὰ ὁρκιζόντουσαν σ' αὐτό. Τὸ φτάρνισμα ἐπίσης ἐθεωρεῖτο στὴν ἀρχαιότητα προάγγελος κακοῦ ὅταν γινόταν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὸ μεσονύχτι καὶ αἴσιο ἀπὸ τὸ μεσονύχτι ὡς τὸ μεσημέρι.

Τὸ φτάρνισμα ἐθεωρεῖτο δυσοίωνο, ὅταν γινόταν κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ντυσίματος. Γι' αὐτὸ ὅποιος ντυνόταν καὶ φταρνιζόταν ἔπρεπε νὰ ξαναπέσῃ στὸ κρεββάτι του.

Ἀργότερα ὅμως, ὅταν ἐπεκράτησε ὁ χριστιανισμός, διέλυσε τὶς σχετικὲς προλήψεις καὶ ἔτσι τὸ φτάρνισμα ἔχασε τὴ σημασία του. Ἀπόμεινε μονάχα ἡ εὐχή, ἡ ὁποία συνηθίζεται νὰ λέγεται ἀκόμα σὲ ὅσους φταρνίζονται.

Κλονισμένοι ἀπὸ τὴ φρίκη, μὲ κατάχλωμα τὰ ὠδρωμένα πρόσωπά τους, σκυμμένοι μπρός, ἄνοιγαν θεώματα τὰ τρομαγμένα μάτια τους καὶ τὰ στήλωναν μὲ ἀγωνία στὸν καμπούρη ἐκεῖνον Γέρο, μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιά, τὰ γκρίζα τὰ μουστάκια, καὶ μὲ τὸ ἀφανισμένο καὶ βαθειὰ σκαμμένο ἀπ' τὶς κακουχίες καὶ ρυτίδες, πρόσωπο!... Αὐτὸς λοιπόν, αὐτὸς ἦταν τὸ δροσάτο, τὸ ροδοκόκκινο παιδί, ποὺ, ἕξη μῆνες πρίν, γέμιζε τὸ σπίτι ἀπὸ χαρὰ καὶ νειάτα μὲ τὴν ἀνθισμένη λεβεντιά του!...

Ἀρκετὲς στιγμὲς κύλησαν μουγκὲς καὶ μόνον ἡ βαρειά τους ἀνάσα ἀκουγόταν... Τώρα πειὰ ἔβλεπαν μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια τους τὴν ἀλήθεια. Ὁ φαντάρος δὲν ἔλεγε ψέμματα. Ἐρχόταν ἀπ' τὸ Φοντενουά. Εἶχε πάει ἐκεῖ παιδί καὶ γύρίζε γέρος λευκομάλλης καὶ τσακισμένος. Ἐρχόταν ἀπ' τὸ Φοντενουά, ἀπ' τὸν τόπο τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου, φάνταρμα ἀληθινὸ τοῦ ἑαυτοῦ του!...

Ἡ γρηοῦλα ἔτρεξε πρώτη καὶ τὸν ἀσπάστηκε, οἱ ψυχογυιοὶ πνιγῆκαν στοὺς λυγμούς, κι' ὁ παληὸς ἀφεντικός του, μὲ βουρκωμένα μάτια, τὸν κέρασε κρασὶ νὰ ξεδιψάσῃ...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Δεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΡΟΔΟ

(Τοῦ Πὶ-Πὸ)

Ἡ γυναῖκα ἑνὸς πολεμιστὴ κάθεται στὸ παραθύρι της.

Κεντάει, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά, ἕνα ρόδο λευκὸ πάνω σ' ἕνα μεταξωτὸ προσκέφαλο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τουπάει τὸ δάχτυλο μὲ τὴ βελόνα της.

Τὸ αἷμα τρέχει ἀπάνω στὸ λευκὸ ρόδο ποὺ γίνεται τώρα κόκκινο...

Μὲ τὴ συλλογή της πάει καὶ ξαναβρίσκει τὸν ἀγαπημένο της ποὺ βρίσκεται στὸν πόλεμο καὶ ποὺ ἴσως βάφει μὲ τὸ αἷμα του κόκκινο τὸ χιόνι.

"Εξαφνα ἀκούει τὸν καλπασμὸ ἑνὸς ἀλόγου. "Εχεται τέλος πάντων ὁ ἀγαπημένος της;

Ἀλλοίμονο ὅμως! Δὲν εἶνε παρὰ ἡ καρδιά της ποὺ χτυπᾶ μὲ δυνατοὺς παλμοὺς μέσα στὸ στῆθος της.

Σκύβει τώρα πιὸ πολὺ πάνω στὸ μαξιλάρι καὶ μὲ ἀσημένια κλωστὴ κεντάει τὰ δάκρυά της γύρω ἀπὸ τὸ κόκκινο ρόδο...

—o—

ΜΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

(Τοῦ ἰδίου)

Ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸ γαλάζιο βουνὸ καὶ τὸ φεγγάρι μᾶς ἀκολουθεῖ.

Ἡ δροσιὰ πέφτει ἀνάλαφρα καὶ βαραίνει τὰ μανίκια τοῦ φορέματός μας.

Γυρίζουμε πίσω μας τὰ μάτια, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν ἀπόστασι ποὺ περάσαμε, ἀλλὰ οἱ κάμποι φαίνονται πλημμυρισμένοι ἀπὸ μιὰν ἄσπρη καταχνιά.

Πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, φτάσαμε ἐπὶ τέλους ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα τῆς κατοικίας ὅπου μᾶς καρτεροῦν οἱ καλοὶ φίλοι.

Τώρα περπατοῦμε σ' ἕνα δρομάκι, στολισμένο μὲ μπαμποῦ ποὺ μᾶς χαϊδεύουν ὅπως περνοῦμε.

Ἐμαστε ὅλοι μαζύ, μιὰ συντροφιά. Τί εὐτυχία!

Μοῦ χύνουν στὸ ποτῆρι κρασὶ ἀχνιστὸ.

Τραγουδῶ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀνέμου μέσ' στὰ πεῦκα.

Τ' ἀηδόνια, οἱ βάτραχοι, τὰ ἔντομα τραγουδοῦνε κι' αὐτά...

—o—

ΖΩΗ

(Τοῦ ἰδίου)

Κάθε μέρα, ὕστερ' ἀπ' τὸν ὕπνο μου τὸ μεσημεριάτικο, πίνω δυὸ φλυτζάνια τσάϊ.

"Υστερα πάω καὶ κάνω ἕναν περίπατο μέσα στὸν κῆπο μου.

Τὴν ἀνοιξι κουβεντιάζω μὲ τὶς κοπέλλες ποὺ μαζεύουν ἀσπρολούλουδα ἀπ' τὸ γειτονικὸ λειβάδι.

Τὸ καλοκαῖρι κάθομαι καὶ κυττάζω τὰ χελιδόνια ποὺ, καθώς πετοῦν, λούζονται μέσ' στὸ ποτάμι.

Τὸ φθινόπωρο ἀγαίνω καὶ προστατεύω τὰ χρυσάνθεμά μου ἀπ' τὴ βροχή.

Τὸ χειμῶνα στέλνω μὲ τὸν καθρέφτη μου μιὰν ἀχτίδα ἥλιου στὶς ἀνυπόμονες ἀνεμῶνες ποὺ διάστηκαν κι' ἄνθισαν πρώϊμα.

Κάποτε βάζω τὴ λύρα μου ἀνάμεσα σὲ δυὸ κλωνάρια κι' ἀφίνω στὴν αὔρα τὴ φροντίδα νὰ δονήσῃ τὶς χορδές της.

Ἀπλώνεται τότε ὁλόγυρα μιὰ μουσικὴ γλυκειὰ ποὺ δὲν μοῦ στοιχίζει κανέναν κόπο.

—o—

ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

(Τοῦ Φὸν-Τοῦ)

Σὲ παληοὺς καιροὺς, μέσα σ' ἕνα

παλάτι στολισμένο μὲ ὡραῖες ζωγραφιές, γνώριζα τὴν εὐτυχία.

Στὸ διάδα μου ἔκαιγαν ἀρώματα, κοιμοῦνταν ἀπάνω σὲ μεταξωτὰ στρώματα, αὐλήτριες μὲ τριγύριζαν καὶ τὰ μάτια μου δὲν ἔβλεπαν τίποτ' ἄλλο παρὰ κήπους στρωμένους μὲ κοσαλόσκονη.

Σήμερα κλεισμένος μέσ' στὸ φρούριο τοῦ Κουεί-Τσέου, δὲν ἀκούω παρὰ τὶς ἀπαίσιες στριγγὲς φωνὲς τῶν φυλάκων ποὺ ἀρμενοῦν καὶ τὰ σκουξίματα τῶν πιθήκων ποὺ μαλώνουν ἀνάμεσα στοὺς δράκους, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Καρτερῶ. Μὲ πιάνει ταραχή... Χάνω τὸ θάρρος ὅλο μου. "Αχ, ἂς μποροῦσα νὰ ἰδῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ

φῶτα τῆς μακρυνῆς μας πρωτεύουσας!...

Ἀλλοίμονο ὅμως! Πρέπει νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος καὶ νὰ ἀρκοῦμαι στὴ θέα τοῦ ἀστερισμοῦ ποὺ λάμπει πάνω ἀπ' τὴ μισητὴ αὐτὴ πολιτεία.

"Οταν νοιώθω πολὺ βαρειὰ τὴ λύπη μου, πάω καὶ κάθομαι στὴ βορεινὴ ταράτσα, ὅπου τ' ἀγέρι φέρνει κι' ἀφίνει τὰ λουλούδια μιᾶς ἀμυγδαλιᾶς ποὺ δὲν τὴ βλέπω...

—o—

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙ

(Τοῦ ἰδίου)

Τώρα ποὺ λείπει ἐκείνη, μὴ μοῦ φέρνετε λουλούδια. Φέρτε μου πυκνὰ κλαδιὰ κυπαρισσιοῦ, γιὰ νὰ βυθίσω μέσ' σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό μου.

"Οταν χάνεται ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὰ βουνά, φορῶ τὴ γαλάζια μου ρόμπα μὲ τὰ ἐλαφρὰ μανίκια καὶ πάω νὰ κοιμηθῶ μέσ' στὰ μπαμποῦ ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦσε ἐκείνη...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναῖκες δὲν ὁμολογοῦν ποτὲ πὼς εἶχαν περισσότερους ἀπὸ ἕναν φίλο.

(Σανζὲρ)

***

Τὸ ν' ἀγαπᾶ κανείς, εἶνε δύσκολο. Τὸ ν' ἀγαπᾶται, ὅμως, εἶνε κουραστικό.

(Κ. Ἀνὲ)

***

"Οταν μιὰ γυναῖκα ἀρχίζει νὰ σοῦ ἐξηγῇ γιατὶ σᾶς ἀγαπᾶ, θὰ πῆ ὅτι ἀρχίζει ν' ἀμφιβάλῃ γιὰ τὴν ἀγάπη της.

***

Στὸν ἔρωτα, γιὰ τοὺς ἄντρες προπαντὸς δυὸ μονάχα κύρια σημεῖα ὑπάρχουν: ἡ κατάκτησις καὶ τὸ τσάκωμα. "Ολα τἄλλα εἶνε παραγιόμισα.

***

Τὸ νὰ εἶνε κανένας ὁ πρῶτος φίλος μιᾶς γυναικὸς δὲν σημαίνει τίποτε, πρέπει νάναι ὁ τελευταῖος. Ἐκεῖ εἶνε τὸ πᾶν!

(Μ. Ντονναῖ)

***

Ἡ ἐρωτευμένες γυναῖκες κάνουν τρέλλες, οἱ ἐρωτευμένοι ἄντρες κάνουν κουταμάρες.

(Φίλ. Ζερφὼ)

***

Ἡ ἀπουσία δὲν σκοτώνει τὸν ἔρωτα, παρὰ μόνο ἂν ἦταν... ἄρρωστος ἀπὸ πρίν.

***

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ κρατῇ μιὰ γυναῖκα τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶ κοντά της, εἶνε νὰ τὸν ἀφίνῃ νὰ πιστεύῃ πὼς εἶν' ἐλεύθερος.

(Κόμησσα Ἄρτεμις)

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ CHARLES QUINEL

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η «ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΓΑΛΗΝΗ»

(Ὁ κ. Ἀλφόνσος Μπταμπούμ φτάνει στὸ ξενοδοχεῖο, ξεθεωμένος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, τσακισμένος ἀπὸ κούρασι καὶ ἀϋπνία, καὶ ζητάει ἕνα ἥσυχο δωμάτιο μὲ μοναχικὸ κρεββάτι).

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ. — Μὲ ψάρεψαν στὸ σταθμὸ κάτι πλασιέδες σας καὶ μοῦ σύστησαν τὸ ξενοδοχεῖο σας γιὰ ἥσυχο... Πρὸς Θεοῦ λοιπόν, δῶστε μου ἕνα κατάλληλο δωμάτιο... Τρεῖς μέρες ταξειδεύω κ' ἔκανα μὲ τὸν σιδηρόδρομο πιὸ πολλὰ ἀπὸ χίλια χιλιόμετρα... Πληρώνω ὅ,τι νάναι... Θέλω προπάντων ἡσυχία..

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. — Ἔννοια σας καὶ μὴ φοβᾶστε... Ἡ Θεία Πρόνοια καὶ ὄχι οἱ πλασιέδες μου, σᾶς ἔφερε ἐδῶ πέρα... Τί τὸ ξενοδοχεῖο μου, τί τὸ νεκροταφεῖο... Θὰ κοιμηθῆτε ὅπως καὶ στὸν τάφο σας.

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ. — Δόξα σοι ὁ Θεός!... Σύντομα ὅμως λιγάκι, γιατὶ θὰ σωριαστῶ κατάχαμα...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ *(στὸ γκαρσόνι)*. — Ἄσε, μωρέ, τὴ σκοῦπα τώρα, καὶ πήγαινε τὸν κύριο στὸ 77... *(Στὸν κ. Μπταμπούμ)*. Ἐκεῖ θὰ σᾶς περιστοιχίση ἡ γαλήνη τοῦ τάφου καὶ ἡ ζοφώδης σιγηλότης τῶν θαλασσίων ἀβύσσων...

(Ὁ κ. Ἀλφόνσος Μπταμποὺμ ὑποκλίνεται, ὁδηγεῖται ἀπ' τὸ γκαρσόνι στὸ δωμάτιό του, Νο 77, γδύνεται σὰν ἀστραπὴ καὶ πέφτει στὸ κρεββάτι ψόφιος ἀπὸ νύστα... Μὰ πρὶν ἀρχίσει τὸ ροχάλισμα, τινάζεται στὸ πόδι τρομαγμένος καὶ κουδουνίζει στὸ γκαρσόνι).

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ.—Τί συμβαίνει, βρὲ παιδί μου;... Τί συντάγματα διαβόλων εἶνε τοῦτοι, ποὺ χτυποῦν γκαζοτενεκέδες ἄδειους;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ, *(μὲ ὕφος καθησυχαστικό)*. — Μὴν ἐνοχλεῖστε, κύριε...Εἶνε ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ποὺ παιανίζει στὴν πλατεῖα... Θὰ φύγη σὲ λιγάκι... Τὸ πρόγραμμά της τελειώνει...

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ. — Κλεῖσε τὰ τζάμια τότε καὶ τράβα τὶς κουρτίνες. Δόστου δόρτου τώρα...

(Ξαναπέφτει στὸ κρεββάτι καὶ τὸν παίρνει μονομιᾶς... Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἕνα τὰκ-τὰκ στὴν πόρτα τὸν ξυπνάει).

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ.—Τί συμβαίνει πάλι;... Μπορός!...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Παρντόν, κύριε... Σᾶς φέρνω τὶς βαλίτσες σας... Μπορεῖ νὰ τὶς χρειαστῆτε... *(Μπαμμπούμ, ἡ βαλίτσες χάμω).*

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(μὲ συγκρατημένη ἀγανάκτησι)*. — Ὕπνο χρειάζομαι πρὸς τὸ παρόν, παιδί μου... Ξεφρότωνέ με πειά...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ, *(ξυπνῶντας τὸν ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα)*.—Ὑπογράψτε τὸ δελτίο σας, ἀφεντικό, καὶ συμπαθᾶτε μας ποὺ τὸ ξεχάσαμε πιὸ πρὶν νὰ σᾶς τὸ ποῦμε... Μᾶς τὸ ζητᾶνε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία...

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ. — Θεέ μου... Δὲν θὰ ἡσυχάσω ποτέ... Νά... Πάρε τὸ δελτίο τώρα καὶ χάσου γρήγορα ἀπὸ μπροστά μου...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Μὶλ μερσί, ἀφεντικό... Κανένας πειὰ δὲν θὰ σᾶς ἀνησυχήση... *(Ἀκούγονται κρότοι ἀπὸ μστὲρ καὶ σφυρίγματα δαμονισμένα).*

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ. — Τί κοσμοχαλασιὰ μᾶς πλάκωσε, μωρὲ παιδί μου;... Τί θόρυβος εἶνε πάλι τοῦτος, ἐδῶ πλάϊ;...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Μπᾶ!... Τίποτα σπουδαῖο... Ξεσκονίζουν τὰ χαλιὰ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ ἀπορροφητῆρα στὸ κάτω πάτωμα...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.—Δὲν εἶνε τί ποτε σπουδαῖο! Ξεσκονίζουν τὰ χαλιὰ στὸ κάτω πάτωμα.

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ.—Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, μωρὲ γκαρσόνι.... Πές τους νὰ πάψουν ἐπὶ τέλους...Ἔχουμε κι' αὔριο μέρα γιὰ παρόμοιες δουλειές....

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Ἔννοια σας, ἀφεντικό, καὶ θὰ μιλήσω... Ἄλλως τε καὶ σεῖς,, ὅταν θὰ φύγετε μὲ τὸ καλό, ἐλπίζω πὼς θὰ μὲ θυμηθῆτε... *(Χαμογελάει μὲ σημασία, ἔχοντας ὑπ' ὄψι του τὸ πουρμπουάρ, ὑποκλίνεται καὶ φεύγει... Περνάει μισὴ ὥρα...).*

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(τινάζεται ἀπ' τὸ κρεββάτι τρομαγμένος καὶ κουδουνίζει στὸ γκαρσόνι)*. — Σεισμὸς ἔγινε;... Τί συμβαίνει;... Τράνταξαν οἱ τοῖχοι καὶ τὸ πάτωμα...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Σεισμός;... Θ' ἀστειεύεστε, καλέ... Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου τέτοιο πρᾶμμα... Ἄ!... Τώρα κατάλαβα... Εἶνε τὸ ἀσανσέρ!...

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(μὲ ὕφος ἠλίθιο)*. — Τὸ ἀσανσέρ;...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε, ἀφεντικό.... Ἄργησαν νὰ τὸ λαδώσουν καὶ σκούριασαν ἡ ράγες του... Γ' αὐτὸ σὲ κάθε πάτωμα τρίζει σὰν τροκάνι καὶ πᾶνε οἱ τοῖχοι πέρα-δῶθε... *(Χαμογελάει τώρα).* Μὰ ἔννοια σας... Γιὰ τὸ κατῆοι σας, θὰ στρίψω κάποια βίδα, θὰ τὸ κάνω νὰ χαλάση ὅλωσδιόλου καὶ νὰ σταματήση... Ὅσο γ' ἀνοκαλύψουν τὴ βλάβη καὶ νὰ τὸ διορθώσουν, φέξε μας καὶ ξημέρωσε!... Θἄχετε πάρει δέκα ὕπνους!...

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(ἰκανοποιημένος)*. — Μπράβο, παιδί μου... Μπράβο!... Κάνε με νὰ κοιμηθῶ καὶ γκρέμισε ἀπ' τὰ θεμέλια ἀκόμα τὸ παληοχάνι σας αὐτό... *(Ξαναπέφτει, τὸν παίρνει ἕνα τέταρτο, μὰ πάλι τὸν ξαναξυπνοῦν κάτι στριγγλιάρικα οὐά! οὐά!...).*

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ, *(ἀνοίγοντας μὲ θόρυβο τὴν πόρτα)*. — Κοιμήσου ἥσυχα, ἀφεντικό... Ἦταν τὸ μωρὸ τοῦ 75, ποὺ ζήταγε τὸ μπιμπερό του... Πρόλαβα ὅμως κι' εἰδοποίησα τὴν παραμάνα του καὶ τώρα τὸ βιζαίνει... Νά!... Βλέπετε καὶ μόνος σας πὼς ἔπαψαν τὰ οὐά! οὐά!... *(Ἀκούγονται δαιμονισμένα γάβ!.... γάβ! γάβ!...).*

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν κατάστασι)*. — Ἄλλο τροπάριο καὶ τοῦτο σὲ ἄλλον χαβᾶ!... Πιάψαν, παιδί μου, τὰ οὐά! οὐά!, μὰ ἄρχισαν τὰ γάβ-γάβ-γάβ...

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. —Καὶ πάλι θὰ φροντίσω, ἀφεντικό... Εἶνε τὸ λυκόσκυλο τῆς τηλεφωνητρίας καὶ κλαίει μὲ οὐολιάσματα γιατὶ λείπει ἡ κυρά του... Ἔννοια σας, καὶ θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ μένα...

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(φρενιασμένος)*. — Νὰ πᾶτε κατὰ διαβόλου ὅλοι σας ἐδῶ μέσα... Ἀκοῦς ἐκεῖ «Ξενοδοχεῖον ἡ Ἀπέραντος Γαλήνη»!... Νὰ πῆς στὸν τσαρλατάνο τὸν διευθυντή σου πὼς θὰ τοῦ κάνω μήνυσι ἐπὶ ἀπάτῃ... Ἐδῶ μέσα εἶνε ἐργοστάσιο τεντζερέδων, φαναρτζήδικο, σταθμὸς σιδηροδρόμου μὲ καργαρισμένες ἀτμομηχανές... Ὅ,τι θέλεις εἶνε τέλος πάντων, καὶ μονάχα ξενοδοχεῖο ὕπνου δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶνε.

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ. — Μὴ νευριάζετε, ἀφεντικό, καὶ θὰ σᾶς φύγη ὁ ὕπνος!... Θὰ εἶνε κοῦμα νὰ ξαγρυτνήσετε ἀπ' τὸν θυμό σας, τώρα ποὺ δλα πειὰ ἡσύχασαν... Καλὸν σας ὕπνο!... *(Ὁ κ. Μπαταμποὺμ σκεπάζεται κι' ἀποκοιμᾶται σὲ λιγάκι... Περνάει ἡσυχη ἐπάνω-κάτω μισὴ ὥρα καὶ κάτι γροθιὲς στὴν πόρτα ξαναξυπνοῦν τὸν κύριο Ἀλφόνσο... Φοράει τὶς παντοῦφλες του καὶ τρέχει γιὰ ν' ἀνοίξη... Κάποιος πελάτης, τάπα στὸ μεθύσι, στέκεται μὲ κόπο στὰ λυγισμένα πόδια του καὶ κάνει νὰ τὸν ἀγκαλιάση).*

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ. — Πόσο ὡραία μοῦ φαίνεσαι, γλυκειά μου... Δυὸ ὧρες ἔλειψα ἀπὸ κοντά σου, μικρή μου Ἀνέττα, καὶ μοῦ φάνηκαν δυὸ χρόνια.

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ. — Κάνατε λάθος στὸ δωμάτιό σας, κύριε... Ἐδῶ εἶνε τὸ 77... Βλέπετε ὁλοκάθαρα πὼς δὲν εἶμαι ἡ Ἀνέττα σας... Εἶμαι ὁ κ. Ἀλφόνσος Μπαταμπούμ!

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ. — Μὲ συμπαθᾶτε, κύριε Μπαμπουμ... Μπρούμ... Μπαταμπούμ.... Μὲ συγχωρεῖτε.... Παρντόν... Ἔπρεπε νὰ καταλάβω ἀείστε ἡ Ἀνέττα μου... Ἡ γλυκειά μου ἡ Ἀνέττα... Ἦ μᾶλλον, τώρα ποὺ βρεθήκαμε οἱ δυό μας, ἡ στριγγλα, ἡ γρηᾶ Φροσάρα, ἡ γυναῖκα μου!... Χαίρομαι γιὰ τὴ γνωριμία σας, κύριε ράκι τὸ τί τραβάω μαζύ της κάθε...

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(χτυπάει ἀπότομα τὸ κουδοῦνι. Σὲ λίγο φτάνει πρόθυμο καὶ τρεχᾶτο τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ παραδίνει σύξυλο τὸν κλονιζόμενο ἀπ' τὸ μεθύσι πελάτη).* — Πάρκοεμμυδάκια... Γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου ρα τὸν διευθυντή σου... Τὸν θέλω...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ, *(ποὺ φτάνει λαχανιασμένος)*. — Στὰς διαταγάς σας, κύριε... Δοῦλος σας... Τί ἐπιθυμεῖτε; *ἡσυχο κι' ἀποφασιστικό)*. — Ἀκοῦστε με, κύριε διευθυντά... Μιὰ ποὺ λινδρόμυλο νὰ κοιμηθῶ, κ' ὄχι σὲ ξενοδοχεῖο, δῶστε μου γρήγορα τὸν λοβῶ ἄλλοῦ, καλύτερα νὰ κοιμηθῶ στὰ δῶ, μέσα στὴ χάβρα τοῦ χανιοῦ σας...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. — Ὅλα τὰ δίμου κύριε... Μά, ξέρετε, ἦσαν δυσάκανόνος... Τίποτα πειὰ δὲν θὰ ταράξη τὸν γαλήνιο τὸν ὕπνο σας...

Ο κ. ΜΠΑΤΑΜΠΟΥΜ, *(τεντώνοντας τὸ αὐτί του σὲ μιὰ δαμονισμένη κωδωνοκρουσία, ποὺ ταράζει τὸν ἀέρα)*. — Κι' αὐτὸ τί πρᾶμμα εἶναὐτό;...

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ, *(καθησυχαστικά)*. — Ἄ!... Ἔχουμε τὶς φυλακὲς ἀντίκρυ καὶ χτυπᾶνε γιὰ τὴν ἄλλαγὴ μονάχα θὰ τὸ ἀκοῦμε!...

(Ὁ κ. Μπαταμποὺμ κιτρινίζει... Τὰ πόδια του λυγᾶνε, κλονίζεται καὶ σωριάζεται λιπόθυμος στὸ πάτωμα!).

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΤΟΥ 7ου

Ἡ γραϊάτα τοῦ Αὐστριακοῦ εὐπατρίδου. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Ἄγγλος βασιλεύς. Ὁ κῶδιξ συμπεριφορᾶς τῶν Ἄγγλων ἀριστοκρατῶν. Τὰ συμβούλια τιμῆς τῶν ἀνακτόρων. Τὸ πάθημα τοῦ νεαροῦ ἀριστοκράτου. Πῶς ἐπλήρωσε μὲ τὴ ζωή του ἕνα μεθῦσι. Ὁ βαρῶνος Κλίφφορδ καὶ ἡ σύζυγός του. Πῶς τὸν τιμώρησε τὸ συμβούλιο τιμῆς, γιατὶ δὲν τῆς φέρθηκε μὲ σεβασμό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος ὁ 7ος περνοῦσε συχνὰ τὸ καλοκαίρι του στὸ Μαριεμπάντ τῆς Αὐστρίας, ὅπου ἔκανε ἰαματικὰ λουτρά. Ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, γνώρισε κι' ἕναν Αὐστριακὸ ἀριστοκράτη, γόνο ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας, τοῦ ὁποίου πολλοὶ πρόγονοι εἶχανε λάβει μέρος τὶς Σταυροφορίες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος ἦταν πάντοτε ὁ πιὸ κομψοντυμένος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του, ὅπως εἶνε σήμερα ὁ ἔγγονός του πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, πρόσεχε πολὺ καὶ τὶ ντύσιμο ἐκείνων τοὺς ὁποίους συναναστρεφόταν. Μὲ στενοχώρια του λοιπὸν παρατήρησε ὅτι ὁ Αὐστριακὸς εὐπατρίδης, μ' ὁποιοδήποτε κοστοῦμι τοῦ, φοροῦσε πάντοτε τὴν ἴδια γραβάτα, μιὰ γραβάτα ποὺ εἶχε τὰ χρώματα τῆς κλασικῆς στολῆς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Μιὰ μέρα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ πειὰ κι' ἀποφάσισε νὰ ὑποδείξη μὲ λεπτὸ τρόπο, βέβαια, στὸν Αὐστριακὸ μεγιστᾶνα, ὅτι δὲν ἤτανε σωστὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Τοῦ εἶπε, λοιπόν:

—Ἀγαπητέ μου κόμη, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὄχι μόνο δὲν θὰ σᾶς δυσαρεστήσω, ἀλλὰ τουναντίον θὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἂν σᾶς ὑποδείξω κάποιο ἄτοπο ποὺ ὑπάρχει στὸ ντύσιμό σας.

—Μεγαλειότατε, ἔκανε κατακόκκινος ἀπ' τὴ ντροπή του ὁ κόμης, λυποῦμαι πολὺ ἂν ἔπεσα σὲ σφάλμα ποὺ ἔγινε ἀντιλητὸ ἀπ' τὴ Μεγαλειότητά σας, καὶ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἂν μοῦ τὸ ὑποδείξετε...

—Εὐχαρίστως. Λοιπόν, ἀγαπητέ μου κόμη, φοράτε, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ξέρετε, γραβάτα ποὺ ἔχει τὰ χρώματα τῆς στολῆς τῶν σωματοφυλάκων μου.

—Ἄ! Αὐτὸ εἶνε; εἶπε ὁ Αὐστριακός, συνεχόμενος. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψη ἡ Μεγαλειότης σας νὰ τὴ ρωτήσω, ἀπὸ πότε ἡ στολὴ τῶν σωματοφυλάκων σας ἔχει τὰ χρώματα αὐτά;

—Ἐδῶ καὶ τοιακόσια χρόνια, ἀπάντησε ὁ Ἐδουάρδος.

—Χμ! Τότε, Μεγαλειότατε, ἔχω δικαίωμα προτεραιότητος, γιατὶ τὰ χρώματα αὐτά, εἶνε τὰ χρώματα τοῦ οἰκοσήμου τῆς οἰκογενείας μου ἀπ' τὸν ἑνδέκατο αἰώνα, δηλαδὴ ἐδῶ κι' ἑφτακόσια χρόνια.

Τὴ φορὰ αὐτὴ κοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ ὁ Ἐδουάρδος...

* * *

Ὁ δοῦξ τοῦ Μάντσεστερ στὸ βιβλίο τῶν Ἀπομνημονευμάτων του ποὺ ἐξέδωσε τελευταία καὶ στὸ ὁποῖο περιγράφει τὴ ζωὴ καὶ πολλὰ ἀνέκδοτα τοῦ Ἄγγλου βασιλέως, διηγεῖται ὅτι ὁ Ἐδουάρδος ἀπὸ τότε ἀκόμα ποὺ ἤτανε διάδοχος, εἶχε καταρτίσει διαίτερον κώδικα συμπεριφορᾶς γιὰ τοὺς ἀριστοκράτες τῆς Ἀγγλίας. Ἓν' ἀπ' τὰ πρῶτα ἄρθρα τοῦ κώδικος αὐτοῦ ὡρίζε ὅτι οἱ ἄνδρες ὤφειλαν τὸν πιὸ ἀπεριόριστο σεβασμὸ στὶς γυναῖκες, σ' ὁποιοδήποτε περίστασι. Ὅσους παραβαίνανε τὸ ἄρθρο αὐτό, ὁ Ἐδουάρδος τοὺς τιμωροῦσε μ' ἕναν τρόπο κάπως ρωμαντικό, ἀλλὰ σκληρότατο. Τοὺς παρέπεμπε σὲ συμβούλιο τιμῆς.

Χαρακτηριστικὸ εἶνε τὸ ἑξῆς περιστατικὸ ποὺ γίνηκε τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῶν Ἄγγλων μὲ τοὺς Μπόερς.

Ἕνα βράδυ, ὁ Ἐδουάρδος βρισκόταν σὲ μιὰ ἑσπερίδα ποὺ ἔδινε στὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλί της, ἡ λαίδη Μαίηφαίαρ. Σὲ κάποια στιγμὴ ἔφτασε στὴν ἑσπερίδα ἕνας νεαρώτατος ἀριστοκράτης ὁ ὁποῖος ἀνῆκε σὲ μεγάλη οἰκογένεια κι' ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπ' τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς φίλους τοῦ Ἐδουάρδου. Ὁ δυστυχὴς νέος ὅμως εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ πάη στὴν ἔπαυλι τῆς λαίδης Μαίηφαίαρ κόπως στὰ κέφια!... Ἄρχισε λοιπὸν νὰ φλυαρῆ καὶ στὸ τέλος ἔγινε πολὺ ἐνοχλητικὸς σὲ μιὰ συντροφιὰ κυριῶν.

Ὁ Ἐδουάρδος, ὅταν τὸ ἀντελήφθη αὐτό, πλησίασε τὸ νέο καὶ τοῦ εἶπε:

—Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς ἀμέσως!

Συμβούλιο Τιμῆς στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Ἐδουάρδου.

Καὶ τὸ πρωὶ νὰ παρουσιαστῆς στὸ συμβούλιο τιμῆς ποὺ θὰ συνέλθη γιὰ σένα στὸ παλάτι μου!...

Ὁ δυστυχὴς νέος γλώμιασε, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ὅλο τὸ μεθύσι του τοῦφυγε, γιατὶ ἤξερε τί τὸν περίμενε.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ ὁποῖος ἦταν διάδοχος ἀκόμα, συνῆλθε πράγματι τὸ συμβούλιο τιμῆς στὰ ἀνάκτορά του. Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς ποὺ συμμετεῖχαν σ' αὐτό, φοροῦσαν μεσαιωνικὲς στολές. Ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ νέος, ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήση κἀν ν' ἀπολογηθῆ, τοῦ εἶπε:

—Ἐξετάσαμε τὴν ὑπόθεσί σου. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη. Θὰ πᾶς στὸν πόλεμο τῶν Μπόερς... Καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσης... Ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης σὰν τζέντλεμαν, φρόντισε τουλάχιστον νὰ πεθάνης σὰν τζέντλεμαν!

Ὁ νέος γίνηκε ἀκόμα πιὸ **χλωμός**, ἀπ' ὅ,τι ἦταν ὅταν μπῆκε μέσα, μὰ δὲν εἶπε λέξι. Οὔτε διαμαρτυρήθηκε, οὔτε προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ...

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἔφευγε ὡς ἐθελοντὴς γιὰ τὴ Νότιο Ἀφρική, ὅπου γινόταν ὁ ἄγριος πόλεμος τῶν Μπόερς ἐναντίον τῶν Ἄγγλων. Κι' ἔπειτ' ἀπὸ δύο μῆνες, τὸ δελτίο τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀνέφερε ὅτι ὁ δυστυχὴς νέος εἶχε σκοτωθεῖ σὲ κάποια μάχη.

Ἀκόμα πιὸ περίεργο, εἶνε τὸ περιστατικὸ τοῦ βαρώνου Κλίφφορδ:

Ὁ βαρῶνος Κλίφφορδ, ἦταν ὁ τελευταῖος γόνος μιᾶς ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας εὐπατριδῶν, ἡ ὁποία εἶχε τὸν τίτλο τοῦ βαρώνου καὶ τὸ φέουδο τοῦ Κλίφφορδ ἀπ' τὸν 11ον αἰώνα.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἐδουάρδος ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ὁ τελευταῖος τῶν Κλίφφορδ, ἑξηνταπέντε χρονῶν γέρος, παντρεύτηκε ἕνα κορίτσι δεκαεφτὰ ἐτῶν ἀπὸ οἰκογένεια ἐπίσης ἀριστοκρατική, μὰ ξεπεσμένη οἰκονομικῶς. Ὅπως βεβαιώνει στὸ βιβλίο του ὁ δοῦξ τοῦ Μάντσεστερ, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Κλίφφορδ συνδέετο στενά, ἡ νεαρωτάτη λαίδη ἤτανε τὸ ὡραιότερο ἐλνθὸ κορίτσι ποὺ εἶδε στὴ ζωή του.

Μιὰ νύχτα ὁ βαρῶνος ἔδινε στὸ μέγαρό του ἕνα συμπόσιο, στὸ ὁποῖο οἱ συνδαιτημόνες ἦσαν ὅλοι ἄνδρες. Δὲν βρισκόταν ἐκεῖ κομμὶ γυναῖκα ἀπολύτως, οὔτε κι' ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία ἀπὸ νωρὶς δείπνησε μόνη καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῆ, ἀφίνοντας τὸν ἄνδρα της νὰ διασκεδάζη μὲ τοὺς φίλους του.

Ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν πειὰ οἱ περισσότεροι συνδαιτημόνες ἤσαν μισομεθυσμένοι, ἀνοιξαν ζωηρὴ συζήτησι γιὰ τὴν ὡμορφιὰ τῶν γυναικῶν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξακριβώσουν ποιὰ ἀπ' τὶς γνωστές τους ἦταν ἡ ὡραιότερη γυναῖκα τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ ἕνας ἔλεγε τὴ μιὰ κι' ὁ ἄλλος τὴν ἄλλη.

Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως, ὁ οἰκοδεσπότης ποὺ ἔγε ἔρθει κι' αὐτὸς στὸ κέφι, φώναξε.

—Κι' ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι τὸ ὡραιότερο πλάσμα σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία εἶνε ἡ γυναῖκα μου.

Ἐπειδὴ δὲ μεθυσοί, γιὰ νὰ τὸν πειράξουνε, κουνήσανε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι τους, ὁ Κλίφφορδ, ξαναφώναξε πεισμωμένος:

—Δὲν τὸ πιστεύετε; Ἐ, λοιπόν, θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως καὶ μὲ τὸν πιὸ παταγώδη τρόπο.

Καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι, πῆγε στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς γυναίκας του, τὴν ξύπνησε, καὶ κοατῶντας την ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ἐκουβάλησε σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ντυμένη μὲ τὰ νυχτικά της, ξυπόλητη καὶ μὲ ξέπλεκα τὰ μαλλιά, στὴν αἴθουσα ὅπου βρισκόντουσαν οἱ φίλοι του.

Τὸ πρᾶγμα κοινολογήθηκε στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς Ἀγγλίας κι' ἔφτασε στ' αὐτιὰ τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ ὁποῖος ἀμέσως συγκάλεσε τὸ συμβούλιο τιμῆς καὶ παρέπεμψε σ' αὐτὸ τὸν Κλίφφορδ.

Τὸ συμβούλιο τιμῆς ἐπόβαλε στὸν βαρῶνο τὶς ἑξῆς ποινές:

Τὸν καταδίκασε νὰ ζήση στὸ ἑξῆς χωρισμένος ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης ἀπ' τὴ γυναῖκα του, χωρὶς ὅμως νὰ πάρη καὶ ἐπισήμως διαζύγιο. Ἔτσι ἡ γυναῖκα του διατηροῦσε τὸν τίτλο τῆς βαρώνης Κλίφφορδ καὶ εἶχε συγχρόνως τὸ δικαίωμα νὰ ζῆ μακρυὰ ἀπ' τὸν ἄνδρα της.

Ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ συμβούλιο, ὑποχρέωσε τὸν βαρῶνο νὰ ὑπογράψη ἕνα δωρητήριο συμβόλαιο μὲ τὸ ὁποῖο γράψε στὴ γυναῖκα του, ἐφ' ὅρου ζωῆς, τὰ μισὰ ἀπ' τὰ ἐτήσια εἰσοδήματά του.

Ἔτσι ὁ Κλίφφορδ τιμωρήθηκε πολὺ σκληρὰ γιὰ τὴν ἀνόητη διαγωγή του.

ΔΙΑΝΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Κακὴ καρδιά, στ' ἀνάθεμα καὶ στὴν
(ἀνεμοζάλη,
ἡ νειότη μου νάναι καλὰ κι' ἀγάπη
(κάνω κι' ἄλλη.

Ὦ οὐρανέ, μὴ βρέξεις πειά, κάνε
(μου αὐτὴ τὴ χάρι,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ ματάκια μου ποτίζω
(τὸ χορτάρι.

Κόρα μου, τὴ δουλεύτρα σου μὴν
(τὴν πολυμαλώνεις,
γιὰ θὰ στὴν κλέψω μιὰ βραδειὰ καὶ
(θὰ τὸ μετανιώνης.

Ὅταν σὲ βλέπω χαίρομαι, καὶ τὸ
(Θεὸ δοξάζω,
κι' ὅταν σ' ἀποχωρίζομαι τὸ θάνατο
(φωνάζω.

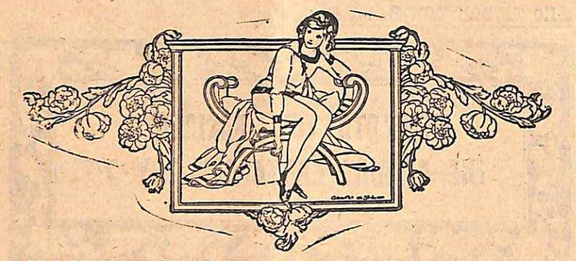

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Μαλφιέρα, καθισμένη καθώς ἦταν σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι, εἶχε πάρει μιὰ στάσι γεμάτη ἐγκαταλείψι. Ἔβαλε χαλάρι θρισκόταν μπρός της Ὁ Λεόνιο γλυστήσε καὶ γονάτισε σ' αὐτό... Ἀγκάλιασε τὸ σῶμα τ μὲ τὰ χέρια της ποὺ ἔτρεμαν καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ βαθειά, γλυκειά, μουσική:

—Ὦ! νὰ ζῆ πάντα ...ις ἔτσι...

Τὸ θλέμμα του, γεμάτο ἔκσταση εἶχε κυρφωθεῖ ἐπάνω της... Κι' ἐκεῖνη, ἐνῶ τὸ στῆθος της ἔπαλλε λαχταρισμένο, τοῦ χαμογελοῦσε ἐρωτικά.

....

Ἔγιναν περάσει μερικὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Μαλφιέρα εἶχε ξαναβρεῖ τὸ Λεόνιο κι' ἡ Μαύρη Δούκισσα δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι μποροῦσε πειὰ νὰ τὸν κάνῃ ὅ,τι ἤθελε.

—Λεόνιε, ἐσὺ ποὺ σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω,—τοῦ ψιθύρισε ἕνα βράδυ, ἐνῶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐνοιωθε τὴ φωτιὰ τοῦ πάθους νὰ κυλᾷ μέσα στὶς φλέβες του—ἂν μονομαχοῦσες μ' ἕναν ἄλλο ἄντρα, εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ τὸν σκότωνες...

—Σὲ μιὰ μονομαχία μονάχα ὁ Θεὸς ξέρει ποιὸς θὰ σκοτωθῆ.

—Λεόνιε, ξανάπε ἡ Μαλφιέρα. σοῦ τὸ ἔχω πεῖ πόσο σ' ἀγαπῶ... Δὲν θέλω λοιπὸν νὰ σκοτωθῆς... Ὁ θάνατός σου θὰ ἦταν καὶ δικός μου θάνατος...

Καί, πλησιάζοντας τὸ στόμα της στὸ αὐτὶ ἐκείνου ποὺ τὸν ἔννοιωθε πειὰ δικό της, ἐπρόσθεσε:

—Ἄκουσε, θρίσκεται στὸ Μιλάνο ἕνας περίφημος ὁπλοδιδάσκαλος... Ὀνομάζεται Φορτζιόλι. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ξέρει χτυπήματα μυστικά, θανάσιμα... Θὰ πᾶς νὰ σοῦ τὰ μάθῃ καὶ ὅταν πειὰ θὰ εἶσαι σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό σου, τότε θὰ προσκαλέσῃς σὲ μονομαχία αὐτὸν ποὺ θὰ σοῦ ὑποδείξω... Μείνε ἥσυχος... Ὁ ἀντίπαλός σου θὰ εἶνε ἀντάξιός σου... βρίσκεται καθισμένος στὰ σκαλοπάτια ἑνὸς θρόνου...

—Ἰσαβέλλα!... φώναξε ὁ ἀξιωματικὸς νοιώθοντας, μέσ' ἀπ' τὴν ἐσωτερική του νάρκη, τὴν τίμιο ἄνθρωπο νὰ ξυπνάῃ μέσα του. Ἰσαβέλλα, ξέρεις πὼς αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνεις εἶνε σχεδὸν... μιὰ δολοφονία;... Ποτέ! Ὦ! ὄχι αὐτό! Ὄχι αὐτό!...

Ἡ Μαλφιέρα τοῦ ἔριξε ἕνα θλέμμα, ἐνῶ τὰ μαῦμα μάτια της εἴχαν ξαναγίνει ἄγρια. Ἔπειτα, συγκρατῶντας τὴν ὀργή της, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ μαλακή:

—Ἔντω, ἂν σκοτωθεῖς, θ' αὐτοκτονήσω κι' ἐγὼ κατόπιν...

Ὁ δυστυχισμένος νέος, ὑπνωτισμένος πάλι, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἔχετε δίκηο, δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα, κόμησσα ντὲ Φόρφελντ, εἶπε νὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη, αὐτοὶ ποὺ σᾶς καταδιώκουν εἶνε ἐγκληματίαι... Θὰ γίνω ἐκδικητής σας κι' ἕνας ἐκδικητὴς πρέπει νὰ χτυπᾷ στὰ σίγουρα!

—Τὸ ἤξερα πὼς θὰ μὲ ὑπερήφιτζες,—ψιθύρισε ἡ Μαλφιέρα, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀλλόκοτα. Ἐξ ἄλλου τὸ νὰ μάθῃς τὰ μυστικὰ τῆς μονομαχίας δὲν εἶνε ἔγκλημα. Ἐξαφαλίζεσαι ἐναντίον ἀντιπάλων... ἀμμων!... Καί, σπρώχνοντάς τον σὲ μιὰ πόρτα, ἐπρόσθεσε:

—Ὁ ὁπλοδιδάσκαλος ποὺ σοῦ εἶπα, ὁ Φορτζιόλι, περιμένει πλάι: Ἀκολούθησέ με...

Ἕνα ἄτομο πράγματι, περίμενε σὲ μιὰ διπλανὴ αἴθουσα. Μόλις τοὺς εἶδε σηκώθηκε... Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο οὐλὲς κι' ἡ ἔκφρασί του εἶχε κάτι τὸ κτηνώδες καὶ πένθιμο.

....

...Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ Μαλφιέρα ἔφευγε γιὰ τὴ Βενετία, ἔροντας μαζύ της τὸ δηλητήριο τοῦ Μαρφόριο. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Λεόνιο, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ἀποχαιρετήσῃ μὲ σπαραγμό, δὲν ἤξερε ποῦ πήγαινε.

—Θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα, τοῦ εἶπε.

Μόλις ἔφτασε στὴν πόλι τῶν δόγων, ἡ Μαλφιέρα πῆρε μιὰ γόνδολα καὶ τὴν ὡδήγησε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο Ντιμίτοι, παλαιὰ ἡγεμονικὴ κατοικία ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα καὶ διαμονὴ τῆς Γουλιέλμου Μάϊστερ καὶ τοῦ Μινιόν... Ζητοῦσε νὰ βρῇ τὸν τόπο μὲ τὸν ὁποῖο θάφτανε οἱ τοῦτοι νεκροὶ σύγχρονοι. Τί μενένα ἦταν ποὺ θὰ ἔνοιωθε ἂν ὁ μακαρίσιος Κυριάνι, ξαναγυρίζοντας στὴ Βενετία εὕρισκε τὸ γιαπό του νεκρὸ καὶ τὴ Σπεράτα γύρα, ὦ-χαρὰ ὁλόφτ κι' ἡ δική του σειρά!... Τώρα ὁ Τζόβινι εἶχε καταπτοέψει κιόλας τὴ φωλιὰ τοῦ γυπὸς κόμητος τὲ Φόρφελντ, δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ... Ἡ Μαλφιέρα λοιπὸν ἔπρεπε νὰ βιαστῇ...

Εἶχε ζητήσει διάφορες πληροφορίες γιὰ νὰ δῇ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατώρθωνε νὰ προσεγγίσῃ αὐτοὺς ποὺ ἀνισοῦσε... Εἶχε μάθει ὅμως πὼς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γιατρό, κανένας ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν κατοικία τους... Οἱ κῆποι τοῦ ἀνακτόρου φυλαγόντουσαν καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα...

Ὡστόσο, ὅταν, ἀφοῦ ἐπὶ ὥρα περιεργάστηκε ἀπ' ἔξω τὸ παλάτι, ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο της ὅπου ἔμενε μὲ ψευδώνυμο, εἶπε σφίγγοντας τὰ δόντια καὶ ὑψώνοντας ἀπειλητικὰ τὸ χέρι της:

—Ὅσες προφυλάξεις κι' ἂν λάβετε, ἐγὼ θὰ σᾶς πλησιάσω!...

Ἔπειτα μιὰ ἔκφρασις ἀγρίας χαρᾶς ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό της. Εἶχε θρεῖ!... Θὰ μεταμφιεζόταν σὲ μοναχὴ κι' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ τὴν ὑποψιαζόταν... Θὰ παρουσιαζόταν στὸ ἀνάκτορο Ντιμίτρι, δῆθεν γιὰ νὰ ζητήσῃ συνεισφορὰ γιὰ κάποιο φιλανθρωπικὸ σκοπό, καὶ γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴ νεαρὰ σύζυγο τὴν τόσο δοκιμασμένη... καὶ τὸν πλη-

Ἡ Ντομίνικα κάθησε στὸν διάδρομο, κάνοντας πὼς προσεύχεται.

γωμένο...

—Ἔτσι θὰ κατορθώσω, ψιθύρισε νὰ βρεθῶ μόνη μου μιὰ στιγμὴ μ' αὐτὸ τὸ Γάλλο ποὺ τόσο τὸν μισῶ... καὶ τότε...

Καί, βγάζοντας ἀπ' τὸν κόρφο της τὸ φιαλίδιο τοῦ δηλητηρίου ποὺ παλαιὸς ἐρεσεξεταστὴ τῆς εἶχε δώσει στὸν πύργο τοῦ Γκόλνοσοφ, τὸ κύτταξε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παλαιᾶ- τριαμονῆς στὴ Βενετία μαζὺ μὲ τὸ βαπτελέα Φεοδινάνδο χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἀνομολόγητες ὑπηρεσίες, κάποια Βενεσσάνα μοδίστρα, ὀνομαζομένη Ντομίνικα Τώρα ποὺ ἡ Μαλοτέσα ἐκατοστρώσει τὸ σχέδιό της αὐτὴ ἡ γυναίκα θὰ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήσῃ Βγῆκε λοιπὸν ἔξω, πηγαίνοντας στὸ σπίτι της.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, χτυποῦσε τὴν πόρτα της καὶ ἡ Ντομίνικα, ἡ ὁποία νόμιζε πὼς ἡ Μαύρη Δούκισσα εἶχε πεθάνει στὴν ἐξορία της, βλέποντάς την ἄξαφνα, ἄρχισε νὰ ὑποκλίνεται ταπεινὰ μπροστά της.

—Ντομίνικα—εἶπε τότε ἡ Μαύρη Δούκισσα χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις—σοῦ ἀρέσουν πάντα τὰ χρυσὰ δουκάτα... ὅπως ἄλλοτε;

—Ἡ ἐξοχότης σας ξέρει καλὰ ὅτι εἶμαι φτωχὴ γυναίκα κι' ὅτι τῆς εἶμαι πάντα ἀφοσιωμένη.

—Θυμᾶμαι... ναί!... Ἔλοιπόν, θέλω νὰ μοῦ ἔχῃς ἕτοιμα αὔριο τὴν ἴδια ὥρα, ἕνα κοστούμι μοναχῆς γιὰ ἐνα κι' ἕνα ἄλλο γιὰ σένα... Ἔννοια του!... Θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη...

—Μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχη, ἐξοχωτάτη... Θὰ τὰ ἔχω...

Τὴν ἄλλη νύχτα, ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος ντὲ Φόρφελντ ξαναπαρουσιάστηκε, ἡ Ντομίνικα τῆς παρουσίασε δυὸ κοστούμια οὐρσουλίνων μοναχῶν. Ἡ Μαλφιέρα δοκίμασε τὸ δικό της καὶ εἶδε πὼς τὸ κατεβασμένο πέπλο του τὴν ἔκανε ἐντελῶς ἀγνώριστη...

—Ὡραῖα! εἶπε. Ὅταν ξημερώσει, θὰ φορέσῃς τὸ ράσο σου καὶ θὰρθῆς μαζύ μου...

Ὅταν ξημέρωσε, μεταμφιεσμένες καὶ ἡ δυὸ σὲ μοναχές, βγῆκαν ἔξω καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου... Ἦταν Κυριακὴ κι' ἡ εὐγενεῖς πατρίκιες πήγαιναν στὴ λειτουργία, ἀποβιβαζόμενες ἀπὸ τὶς κατακόκκινες γόνδολές τους. Ὅλοι ὅσοι ἔθλεπαν τὶς δυὸ ψευτοκαλόγρηες σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν ὑποψιαζόντουσαν τίποτε καὶ τὶς χαιρετοῦσαν. Ἡ Μαλφιέρα, μὲ τὰ μάτια της ὑποκριτικὰ χαρφωμένα στὸ σταυρὸ ποὺ ἤταν κρεμασμένος στὴ ζώνη της, τοὺς ἀπαντοῦσε μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ, ἁπλῆ κι' εὐγενικὴ συγχρόνως...

Ἔξαφνα ἀνασκίρτησε... Εἶχε δεῖ σὲ μιὰ γόνδολα, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴ στιγμὴ προσέγγιζε στὴν προκυμαία τὴν κορὴ τοῦ μαρκησίου ντὲ Κυποιάνι... τὴ Μινιόν!... Μιὰ ἀγρία καὶ τρομερὴ ἱκανοποίησι φούσκωσε τὸ στῆθος της...

—Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ἀνάκτορό της πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, μουρμούρισε. Μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία μοῦ παρουσιάζεται... Ἡ Μινιὸν θὰ μὲ μάντευε ἴσως, παρ' ὅλη τὴ μεταμφίεσί μου... Ὦ' ἀναγνώριζε ἴσως τὴ φωνή μου... Τώρα ὅμως ὁ Γουλιέλμος ἔνε μόνος του καὶ πρέπει νὰ δράσω!...

Διευθύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὴν προκυμαία καί, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴ συνέκφρά της, ἐπιβιβάστηκε σὲ μιὰ γόνδολα. Μὲ φωνὴ βαριὰ κι' ὑπόκωφη ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀνακτόρου Ντιμίτρι στὸ βαρκάρο, ὁ ὁποῖος διάστηκε νὰ τὴν ὑπακούσῃ.

Ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ δυὸ μοναχὲς ἐπιβιβαζόντουσαν μποροστὰ τὴ μεγαλοπρεπῆ κατοικία, στὸ βάθος τῆς ὁποίας ὁ Γουλιέλμο- Μάϊστερ ἀγωνιοῦσε. Οἱ ὑπηρέτες ποὺ τὶς εἶδαν τὶ- δέγτηκαν μὲ σεβασμὸ ποὺ ταίριαζε τὸ σχῆμα τους.

—Φίλοι μου, εἶπε ἡ Ντομίνικα—ἡ ἁγία μας ἡγουμένη, ἡ σεβαστή μας μήτηρ, μαθαίνοντας τὸ δυστύχημα ποὺ χτύπησε τὸν κύριό σας, μᾶς ἔστειλε, τὴν ἀδελφή μου καὶ μένα, νὰ παρηγορήσουμε τὸ φτωχὸ πληγωμένο καὶ τὴν οἰκογένειά του.

—Ἀλλοίμονο, καλή μας ἀδελφή, ἡ κυρία μας θὰ λυπηθῆ πολὺ ποὺ δὲν εἶνε ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς δεχτῆ... Ἔχει πάει στὴν ἐξορία τῆς, βλέποντάς την ἄξαφνα, ἄρχισε νὰ ὑποκλίνεται ταπεινὰ μπροστά της.

—Τὴν συναντήσαμε πρὸ ὀλίγου,—ἀπάντησε τολμηρὰ ἡ ψευτομοναχὴ—καὶ μᾶς παρακάλεσε νὰρθοῦμε ἐδῶ καὶ νὰ περιμένουμε τὴν ἐπιστροφή της κοντὰ στὸν προσφιλῆ της ἀσθενῆ.

Οἱ ὑπηρέτες δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀφορμὴ ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων της κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τῆς ἀπάντησε:

—Ἐλᾶτε μαζύ μου, καλές μου ἀδελφές. Θὰ σᾶς ὁδηγήσω κοντὰ στὸν κύριό μου...

Καὶ τρεῖς μποροστὰ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὶς δυὸ ψευτοκαλόγρηες. Σὲ λίγο ὁ ὑπηρέτης ἔσπρωξε ἐλαφρὰ μιὰ πόρτα.

—Ἐδῶ εἶνε! ἀνάγγειλε μὲ φωνὴ χαμηλή.

Ἀμέσως ἡ δυὸ γυναίκες μπῆκαν μέσα. Ὅλες οἱ φλόγες τῆς Κολάσεως ἔλαμψαν στὰ μάτια τῆς Μαλφιέρας μόλις εἶδε ἕναν ἄνθρωπο κατάχλομο νὰ κοίτεται ἀκίνητος στὸ κρεββάτι τῆς ἀγωνίας του.

Ἦταν ὁ Γουλιέλμος Μάϊστερ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε σταθεῖ πάντα ἐμπόδιο στὰ σχέδιά της, ὁ σύζυγος τῆς Μινιόν, τῆς θείας Σπεράτας, τῆς ὁποίας ἡ Μαύρη Δούκισσα εἶχε ὁρκιστεῖ ἐπίσης τὸ θάνατο... ἕνα θάνατο ἀργὸ καὶ σκληρό.

Πλησίασε κοντά του καὶ τὸν κύτταξε ἐπὶ ὥρα, νοιώθοντας μιὰ καταχθόνια χαρά... Ὦ! τὸ δηλητήριο τοῦ Μαρφόριο, ἔτσι ὅπως ἤταν, θὰ τὸν ἔστελνε γρήγορα στὸν ἄλλο κόσμο... Πολὺ γρήγορα μάλιστα!...

—Εἴμαστε φτωχὲς ἱερωμένες κι' ἔχουμε ἀποστολή μας νὰ ἐπισκεπτόμαστε καὶ ν' ἀνακουφίζουμε τοὺς ἀσθενεῖς... Ὑποφέρετε πολύ; ρώτησε ἡ Ντομίνικα.

—Ἂν ὑποφέρω; ἀπάντησε μὲ τὴ σβουσμένη του φωνὴ ὁ πληγωμένος. Ὁ πυρετός με τρώει... Τρομερὴ δίψα μὲ βασανίζει... καὶ ἡ Μινιὸν δὲν εἶνε ἐδῶ...

Δίψοῦσε!... Ὦ! ἡ κόλασις βοηθοῦσε τὴν Μαλφιέρα. Γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸν ὑπηρέτη ποὺ φύλαγε τὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρω νὰ περιποιοῦμαι τοὺς ἀσθενεῖς... Ἔβρασε πολλοὶ ἐδῶ μέσα κι' ἡ ἀναπνοές μας μολύνουν τὸν ἀέρα... Ἀφῆστε τὸν κύριό σας καὶ θὰ τὸν περιποιηθῶ ἐγὼ ὅπως ξέρω... Ἔβγα καὶ σύ, ἀδελφή μου, ἔξω... Στάσου μποροστὰ στὴν πόρτα καὶ προσεύχου ἐκεῖ... Κὰ πρόσεχε νὰ μὴν ταράξῃ κανεὶς τὴν ἡσυχία τοῦ ἀρρώστου...

Ὁ ὑπηρέτης ὑπάκουσε ἀμέσως καὶ βγῆκε ἔξω, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ Ντομίνικα, ἡ ὁποία ξαναλεισε τὴν πόρτα πίσω τῆς καὶ κάθησε στὸ διάδρομο, κάνοντας πὼς προσεύχεται...

Ἡ Μαλφιέρα βρισκόταν τώρα μόνη, μαζὺ μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε δαλέξει γιὰ πρῶτο της θῦμα... Τὸν κύτταξε τώρα ἄγρια, τρομερά, μὴ κρύβοντας καθόλου τὰ αἰσθήματα ποὺ συντάραζαν τὴν ψυχή της.

—Δίψω! ξανάπε ὁ Γουλιέλμος παραληρώντας... Νερό!... Νερό!...

Ἕνα ποτήρι ποὺ περιεῖχε κάποιο δροσιστικὸ ποτό, θρισκόταν μποροστὰ στὴ Μαλφιέρα πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, πλάι στὸν ἄρρωστο.

Ἡ σατανικὴ γυναίκα ἔθγαλε ἀμέσως ἀπ' τὸ ράσο της τὸ φιαλίδιο μὲ τὸ δηλητήριο τοῦ Μαρφόριο. Ἔρριξε γρήγορα γύρω της μιὰ διαπεραστικὴ ματιὰ καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἤταν ὁλομόναχη μαζὺ μὲ τὸν πληγωμένο... Καί, ἀδυσώπητη, ἔριξε μέσ' στὸ ποτὸ τὸ δηλητήριο...

—Δίψῶ!... Δίψῶ!... τραύλιζε ὁ Γουλιέλμος...

Ἡ Μαλφιέρα ἄπλωσε τότε πρὸς αὐτὸν τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου...

—Ἀ! εὐχαριστῶ... ἔκανε ὁ Γουλιέλμος...

Καί, ἁρπάζοντάς το, τὸ ἔφερε πρὸς τὰ φλεγόμενα χείλη του...

VII

ΑΔΛΕΠΑΔΛΗΔΕΣ ΕΝΕΔΡΕΣ

Δὲν ἤταν δυνατόν, παρὰ τὴν ἡλικία της, νὰ κρύψουν ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ Γουλιέλμου τὴν κατάστασι τοῦ γυιοῦ της. Τῆς τὸ εἶπε ἡ ἴδια ἡ Ἔλενα, ἡ ὁποία ἐπρόσθεσε ὅτι θὰ ἔφευγαν μαζὺ γιὰ τὴ Βενετία. Τὰ παιδιά τους ἤταν δυστυχισμένα καὶ τὲς προσκαλοῦσαν: Ὁ Γουλιέλμος χτυπημένος προδοτικά, θρισκόταν στὰ πρόθυρα τοῦ τάφου... Ἡ Μινιὸν πάλι, ξένη στὴ Βενετία, εἶχε δεῖ τὸ ἐρωτικό ὄνειρο τῆς εὐτυχίας της νὰ μετεβάλλεται σὲ μι' ἀπέραντη ἀπελπισία...

Ἡ δυὸ μητέρες δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν κακοῦτ τους...

Ὁ γέρο Οὐμβέρτος, μαντεύοντας τὴν ἐπιθυμία τῆς λατρεμένης του κυρίας, εἶχε ἀρχίσει τὶς προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως χωρὶς νὰ περιμένῃ διαταγές της. Ὁ θαραλέος, ὁ ἡρωϊκὸς γέρος δὲν ἔχε θελήσει ν' ἀφήσῃ σὲ κανένα ἄλλο τὴ φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῆ κοντὰ στὶς δυὸ εὐγενικὲς αὐτὲς γυναίκες κατὰ τὴ διάκεια τοῦ ἐπίπονου ταξειδιοῦ τους.

Ἔτσι, ὅταν τὸ ταξειδιωτικὸ ἁμάξι ἐτοιμάστηκε γιὰ νὰ ξεκινήσῃ, κάθησε δίπλα στὸν ἁμαξᾶ. Εἶχε ἐπάνω του δυὸ πιστόλια γεμάτα. Ἐπίσης, κατὰ σύστασί του, ἤταν ὀπλισμένος κι' ὁ ἁμαξᾶς... Ἡ κ. Μάϊστερ ἔκλαιγε ὀλόεινα... Φτωχὴ μητέρα!... Εἶχε ἴδει τόσο χαρούμενη στὴν Ἰταλία γιὰ νὰ παραστῆ στὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ὁποῖο ἀλλοίμονο! πάλευε τώρα μὲ τὸ Χάρο...

Μὰ καὶ τὴς Ἔλενας τὴν ψυχὴ τὴν πλημμύριζε μι' ἀπέραντη ἀπογνωσι... Τόσες δοκιμασίες, τόσες ἀγωνίες καὶ θλίψεις εἶχαν βάλει τὸ φωτοστέφανό τους, ἕνα φωτοστέφανο ὀδύνης, γύρω ἀπ' τὸ ὑπέροχο κεφάλι τῆς Μαντόννας μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά.

Ὡστόσο, λησμονῶν τὰς τοὺς δικούς της λυγμούς. Ἔλεγε μὲ φωνὴ συνοφιαμένη στὴν κυρία Μάϊστερ:

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

—Κάποιος Εὐρωπαῖος ζωολόγος, ἔπειτ' ἀπὸ πολυετεῖς παρατηρήσεις, διαπίστωσε ὅτι τὰ περισσότερα πουλιὰ κάνουνε κάθε πρωὶ ἕνα ψυχρὸ λουτρό.

—Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἰδίως στὶς μικρὲς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ, βασιλεύει ἕνας πουριτανισμὸς ἀπερίγραπτος, ἀνώτερος κι' ἀπ' τὸν ἀγγλικό.

—Ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε σχετικῶς ὅτι σὲ πολλὲς πολιτεῖες, ἡ ἀρχὲς δὲν ἐπιτρέπουνε νὰ παίζωνται μερικὲς τραγῳδίες τοῦ Σαίξπηρ παρὰ μόνον ἀφοῦ περικοποῦνε ὡρισμένες σκηνές, τὶς ὁποῖες οἱ σεμνότυφοι κάτοικοι θεωροῦνε... σκανδαλιστικές!...

— Στὴ Βασιλεία τῆς Ἐλβετίας δικάστηκε, πρὸ ἡμερῶν ἕνας κουρέας, τὸν ὁποῖον κατήγγειλε κάποιος πελάτης του, γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἐξύριζε, τοῦ πῆρε ἀπὸ ἀπροσεξία μὲ τὸ ξυράφι του λίγο ἀπ' τὸ μουστάκι του καὶ τοῦ τὸ κατέστρεψε.

—Καὶ τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὸν κουρέα νὰ πληρώσῃ στὸν πελάτη ἀποζημίωσι ἴση μὲ 40.000 ἑλληνικὲς δραχμές.

—Τὸ Σικάγο δὲν ἔχει τὸ ρεκὸρ μόνο στὴν ἐγκληματικότητα, ἀλλὰ καὶ στὴ... νευρασθένεια. Οἱ νευρολόγοι καὶ ψυχολόγοι του εἶνε διπλάσιοι κάθε ἄλλης πόλεως τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Εὐρώπης καὶ κάνουν χρυσὲς δουλειές.

—Ἕνας Γερμανὸς χημικὸς καὶ βιολόγος διεπίστωσε ὅτι τὰ καλλυντικὰ ποὺ μεταχειρίζονται ἡ γυναῖκες καὶ ποὺ πάντων ἡ πούδρα, ἔχουν ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασι στοὺς πνεύμονας.

—Ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων πάλιν βεβαιώνει ὅτι καὶ τὸ πολὺ τραγοῦδι εἶνε ἐπιβλαβὲς στὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου καὶ πρὸ παντὼν στοὺς πνεύμονες, κι' ἀπόδειξις οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι καὶ καλλιτέχνιδες τοῦ ἄσματος ποὺ δὲν ζοῦν περισσότερο ἀπὸ 60—65 χρόνια.

—Ἀποδείξεις ὅτι κανένας σχεδὸν ἀπ' τοὺς μεγάλους τραγουδιστάς, τενόρους, βαριτόνους, βαθυφώνους, πρίμες καὶ κοντράλτες, δὲν ζεῖ πάνω ἀπὸ 60—65 χρόνια.

— Ξέρετε πόσων εἰδῶν ψάρια ὑπάρχουν; 6.750!

—Ἔτσι τουλάχιστον βεβαιώνει μιὰ Λονδρέζα μανικιουρίστα, ἡ ὁποία ἔξασκεῖ ἀπὸ σαράντα ἐτῶν τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ ἡ ὁποία περιποιήθηκε τὰ χέρια δεκάδων χιλιάδων ἀνθρώπων, ὅλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς.

—Ἡ μεγαλειότερη κατηγορία ποὺ ἀπευθύνουν οἱ ἄνδρες στὶς γυναῖκες καὶ τὴν ὁποία ἡ τελευταίες δὲν παραδέχονται, εἶνε ἡ φλυαρία τους.

—Ἕνας Εὐρωπαῖος ἐπιστήμων λοιπόν, σὲ μιὰ διάλεξι ποὺ ἔδωσε τελευταία στὸ Βερολίνο, ἀπέδειξε μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα ὅτι ἡ φλυαρία τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ ὠφέλιμη στὴν ἀνθρωπότητα, γιατί, χάρις σ' αὐτήν, ξέρουμε νὰ μιλᾶμε.

—Ἐπὶ τῇ ὄσσει συστηματικῶν παρατηρήσεων ποὺ ἔκανε ἐπὶ ἔτη, ὁ Γερμανὸς σοφός, διεπίστωσε ὅτι κάθε γυναῖκα πεσνάει ὥρες ὁλόκληρες κάθε μέρα, φλυαρῶντας μὲ τὰ μικρὰ παιδιά της.

—Ἔτσι, γάρις στὴν πολύωρη αὐτὴ καθτιαεινὴ φλυαρία τῆς μητέρα- τους, τὰ παιδιὰ μαθαίνουνε νὰ μιλᾶνε.

—Τὸ Σταστ εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς κεντρικώτερες καὶ μεγαλέτερες πλατεῖες τοῦ Λονδίνου, ἀκριβῶς ὅ,τι εἶνε ἡ Ὁμόνοια γιὰ τὰς Ἀθήνας.

—Ἕνας Λονδρέζος πόλισμαν ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐτῶν ὑπηρετεῖ στὸ τυῆμα τῆς ποιφεσείας τοῦ Στρόστ καὶ φρουρεῖ τακτικὰ στὴν πλατεῖα αὐτή, δήλωσε ὅτι κατὰ κανόνα, κάθε μέρα, στὸ διάστημα τῆς φρουρᾶς του πάνω ἀπὸ πενῆντα ἀνθρώπους τὸν πλησιάζουνε γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουνε: «Ποῦ εἶνε τὸ Στρόστ;»

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ζωὴ εἶνε ἕνας χείμαρρος. Ὁ χείμαρρος αὐτὸς προχωρεῖ ἀφίνοντας πίσω του ἕνα αὐλάκι ποὺ τὸ σβύνει ὁ καιρός.

Σατωμπριάν

Ἡ ἀθήτευμένη καρδιὰ δὲν ἀπαλλάσσεται εὐκολα ἀπ' τὴ ζήλεια.

Μυρζὲ

Εἶνε φόβερὸ πρᾶγμα νὰ φτάσῃ ἡ γαλήνη τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀγάλματος.

Γκωτιὲ

Ἡ ψυχὴ δὲν παραδίδεται στὴν ἀπόγνωσι πιρὰ ἀφοῦ ἐξαντλήσει κάθε ὀνειροπόλησι.

Βύρων

Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶνε λαμπρὸς σὰν τὴν αὐγὴ καὶ σιωπηλὸς σὰν τὸν τάφο.

Γκαῖτε

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς ὁ ψευτο-Μαρτὲν-Γκὲρ ἢ μᾶλλον ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τίλ, ὅπως ἦταν τὸ πραγματικό του ὄνομα, δολοφόνησε, χτυπῶντας τὸν μὲ μιὰ πέτρα τὸ γέρο Ἀντώνη Πέν, τὸ μόνο ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος κατάλαβε τὴν πλαστοπροσωπεία του.

Μετὰ τὸ ἔγκλημά του, ὁ Ἀρνὼ γονάτισε κοντὰ στὸ θῦμα του, ὄχι γιὰ νὰ προσευχηθῆ δέβεια γιὰ τὴν ψυχή του, ἀλλὰ γιὰ νὰ δῆ κήπως ἡ καρδιά του χτυποῦσε καὶ... χρειαζόταν καὶ νέο χτύπημα...

Μὰ ὁ δυστυχισμένος Ἀντώνης ἦταν γιὰ καλὰ πεθαμένος...

Τότε ὁ δολοφόνος σηκώθηκε πάλι κι' ἀπομακρύνθηκε, ξαναγυρίζοντας στὸ Ἀρτιγκά...

. . . . . .

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἕξη ἄντρες, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦταν κι' ὁ Διονύσης Πέν, ὁ ἀνεψιός τοῦ θύματος, κρατῶντας ἕνα φορεῖο, τράβηξαν γιὰ τὸ δουνό... Πήγαιναν γιὰ νὰ πάρουν τὸ πτῶμα τοῦ Ἀντώνη, ποὺ ὁ Μαρτὲν Γκὲρ τὸν εἶχε βρεῖ χαρμισμένο—ὅπως τοὺς εἶπε—μέσα σ' ἕνα πηγάδι του.

* * *

Ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τὶλ θὰ μᾶς πῆ ἀργότερα ὁ ἴδιος, ὑπὸ ποιές συνθήκες, ἐπωφελούμενος μιᾶς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαπατήσει ὅλους, προσποιούμενος τὸ ρόλο τοῦ Μαρτὲν Γκὲρ.

Ἐξακολουθοῦμε τώρα νὰ τὸν παρακολουθοῦμε στὸ μοναδικὸ αὐτὸ ρόλο του...

Παντρεμμένος μὲ μιὰ χαριτωμένη γυναίκα, ποὺ εἶχε ὡραῖο σπίτι καὶ πολλὰ κτήματα, τιμημένος ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τὶλ πάχαινε μέσα σ' ὅλη του αὐτὴ τὴν εὐτυχία, σὰν ποντικὸς σὲ ὁλλανδέζικο τυροποιεῖο...

Μὰ ἡ τύψεις;... Δὲν εἶχε τάχα τύψεις σκεπτόμενος τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ γέρο ποὺ εἶχε σκοτώσει;

Καθόλου... Κανεὶς δὲν εἶχε ὑποψιαστεῖ τὸ ἔγκλημά του κι' ὅλοι πίστευαν πὼς ὁ Ἀντώνης Πὲν ἐγκε σκοτωθεί, γλυστρῶντας μέσ' στὸ πηγάδι του... Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν ὁ Ἀρνὼ ντὲ Τὶλ ν' ἀνησυχῆ;

Ἦταν λοιπὸν εὐτυχισμένος, πολὺ εὐτυχισμένος στὸ ρόλο τοῦ Μαρτὲν Γκὲρ... Ὅλα τοῦ πήγαιναν καλὰ κι' ἡ τύχη τὸν βοηθοῦσε...

Ἀπόδειξις ὅτι ἡ γυναίκα του—ἡ μᾶλλον αὐτὴ ποὺ ἀποκαλοῦσε γυναίκα του—εἶχε κάνει καὶ παιδί...

Ναί, πραγματικά, τὸ φυλαχτὸ τῆς Μαγδαληνῆς Μπωντὲν εἶχε φέρει τ' ἀποτελέσματά του... Ἐννέα μῆνες ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τ ο ῦ συζύγου τ η ς, ἡ Βερτράνδη εἶχε κάνει ἕνα ὡραῖο καὶ παχουλὸ κοριτσι ποὺ τὸ βάπτισε ἡ κουνιάδα της Πωλίνα.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ ψευτο-Μαρτέν, τρία χρόνια μετὰ τὴν ἀρχή του στὸ Ἀρτιγκά, εἶχε τὴν εὐχαρίστηση νὰ κερδίση μιὰ δίκη ποὺ διπλασίασε σχεδὸν τὴν περιουσία του. Ψάχνοντας σὲ κάτι παλιὰ ἔγγραφα τοῦ πατέρα Βαπτιστὴ Γκὲρ, ἀνακάλυψε ἕνα ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς μύριζε σὰν... τίτλος ἰδιοκτησίας... Δὲν εἶχε γελαστεῖ. Ὅταν πῆγε τὸ χαρτὶ αὐτὸ στὸ δικαστὴ τοῦ τόπου, ἐκεῖνος τὸ ἀναγνώρισε πραγματικὰ καὶ εἶπε πὼς ἦταν ὁ τίτλος τῆς ἰδιοκτησίας, ἑνὸς μεγάλου ἀμπελιοῦ ποὺ ὁ γέρο Βαπτιστὴς εἶχε ἀγοράσει τρεῖς μῆνες πρὸ τοῦ θανάτου ἐξ ἡμισείας μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφό του Πέτρο. Ὅλ' ἡ οἰκογένεια Γκὲρ, ἐκτὸς τοῦ θείου Πέτρου ἐννοεῖται, ἀγνοοῦσε αὐτὴ τὴν ἀγορά κι' ἔτσι ὁ θεῖος Πέτρος, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ οἰκειοποιηθῆ τὸ κτῆμα...

Ὁ δικαστὴς κάλεσε τὸ θεῖο Πέτρο μπροστά του κι' αὐτὸς τότε, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ εἶπε ὅτι σκόπευε πάντα ν' ἀναγνωρίση τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνεψιοῦ του στὸ κτῆμα κι' ὅτι δὲν τὸ εἶχε κάνει αὐτὸ ὡς τότε γιατὶ περίμενε νὰ τὸν ἀποζημιώση ὁ Μαρτὲν γιὰ τὰ ἔξοδα καὶ τὶς φροντίδες στὶς ὁποῖες εἶχε ὑποβληθεῖ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του, γιὰ τὸ ἀμπέλι.

Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ μοιραστῆ τὸ κτῆμα μαζὺ μὲ τὸν ἀνεψιό του.

Μολονότι ὅμως τὸ ἔκανε αὐτὸ μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ φαινομενικῶς, ἐν τούτοις μνησικακοῦσε πάντα κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του...

Καὶ νὰ ποιὰ πονηρία χρησιμοποίησε μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώση τὸ μῖσος του.

Ἦταν ἕνα καλοκαιρινὸ πρωϊνὸ — τοῦ ἔτους 1559. Ὁ Μαρτὲν Γκὲρ, ὁ ψεύτικος δηλαδή, εἶχε πάει στὸ Ριέ γιὰ ἐμπορικὲς δουλειές, ὅταν ὁ θεῖος Πέτρος πῆγε στὸ σπίτι του. Βρῆκε τὴ Βερτράνδη στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ νὰ προγευματίζη μὲ τὴν κόρη της ποὺ ἦταν τότε τριῶν χρόνων.

Εἶχε τὸ ὕφος του τόσο σκοτεινό, ὥστε ἡ μικρὴ Παυλίνα, δλέποντάς τον, ἄφησε νὰ πέση τὸ κουτάλι της καὶ κρύφτηκε στὰ φορέματα τῆς μητέρας της.

—Τί ἔχεις, μικροῦλα μου; ρώτησε ἡ Βερτράνδη. Εἶνε ὁ θεῖος... Πῶς;... Φοβᾶσαι τὸ θεῖο;...

—Ὁ θεῖος εἶνε θυμωμένος!... Ὁ θεῖος εἶνε θυμωμένος, ἀπάντησε κλαίγοντας τὸ μικρὸ κοριτσάκι.

—Μὰ ὄχι, παιδί μου!... Ὁ θεῖος δὲν εἶνε θυμωμένος!... Γιατὶ θέλεις νὰ εἶνε θυμωμένος ὁ θεῖος;...

Καὶ ἡ Βερτράνδη, κυττάζοντας τὸν Πέτρο κατάματα, πρόσθεσε:

—Εἶνε δέβαιο ὅτι τὸ πρόσωπό σου εἶν' ἀλλαγμένο σήμερα... Τί ἔχεις λοιπόν;... Μήπως καίγεται τὸ σπίτι σου;

—Ὄχι, ἀνεψιά μου, ἀπάντησε χωρὶς ν' ἀποβάλη τὴ σοβαρότητά του ὁ Πέτρος Γκὲρ, τὸ σπίτι μου δὲν καίγεται... Μὰ κι' ἂν καιγόταν, σὲ βεβαιώνω πὼς δὲν θὰ ἤμουν περισσότερο ἀνήσυχος ἀπ' ὅ,τι εἶμαι αὐτὴ τὴ στιγμή...

—Ὤ, Θεέ μου!... ἔκανε ἡ Βερτράνδη... Μὰ μὲ τρομάζεις!... Τί εἶνε λοιπόν;

—Ἀπομάκρυνε τὸ παιδί σου καὶ θὰ τὸ μάθης!... ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα ὁ Πέτρος Γκὲρ.

—Ν' ἀπομακρύνω τὴν Παυλίνα;... Μὰ γιατὶ σὲ στενοχωρεῖ ἡ παρουσία της;... Τί ἀταφίαστο βρίσκεις νὰ ἐξηγηθῆς μπροστά της.

—Ἀπομάκρυνε αὐτὸ τὸ παιδί, ἐπέμεινε ὁ Πέτρος Γκὲρ. Μολονότι δὲν εἶνε ἀκόμα εἰς θέσιν νὰ καταλάβη, τ' αὐτά της δὲν πρέπει ν' ἀκούσουν αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ... Ἴσως ἀργότερα. Ἀλλοίμονο, θὰ βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ τῆς ἀποκαλύψουμε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια...

Τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ἐπισημότητα τοῦ ὕφους του καὶ ἀπὸ τὴ στάσι του, ἡ Βερτράνδη ὑπάκουσε...

Προσκάλεσε μιὰ ὑπηρέτρια καὶ τῆς παρέδωσε τὴν μικρὴ Παυλίνα.

Εἶχαν μείνει πειά μοναχοί. Ὁ Πέτρος Γκὲρ, ἀφοῦ, γιὰ λόγους προφυλάξεως ἔκλεισε μόνος του τὴν πόρτα. ἔβαλε τὴν Βερτράνδη νὰ καθήση δίπλα του καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέη, διατηρῶντας πάντοτε τὸν ἐπίσημο τόνο:

—Ἀνεψιά μου, ἀγαπημένη μου ἀνεψιά, πρόκειται αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ἕνα τρομερὸ μυστικό... τόσο τρομερό, ὥστε προηγουμένως πρέπει νὰ σοῦ συστήσω νὰ συγκεντρώσης ὅλες σου τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσης μόλις θὰ τ' ἀκούσης...

Ἡ Βερτράνδη χλώμιασε... Τὰ προοίμια αὐτὰ τῆς ἔχαν κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Ὡστόσο ἀπάντησε μὲ φωνὴ σταθερή:

—Περιμένω ν' ἀκούσω τὸ μυστικό σας, θεῖε μου, καὶ τὸ περιμένω χωρὶς νὰ τρέμω... Ἔχω ἀποδείξει σὲ χίλιες περιστάσεις τῆς ζωῆς μου, καὶ προπάντων ὅταν μ' ἐγκατέλειψε ὁ σύζυγός μου, ὅτι δὲν μοῦ λείπει τὸ θάρρος...

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπε ὁ Πέτρος Γκὲρ, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώση, φτωχή μου Βερτράνδη, νὰ βγῆς τώρα ἀπὸ τὴν τρομερὴ θέσι σου...

—Ἀπὸ τὴν τρομερὴ θέσι μου;... Δὲν σὲ καταλαβαίνω, θεῖε μου... Ἡ θέσις μου δὲν εἶνε καθόλου τρομερή. Ὁ σύζυγός μου, ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια ἀναμονῆς, ξαναγύρισε... Τί ἄλλο θέλω;

—Ὁ σύζυγός σου δὲν ξαναγύρισε, Βερτράνδη, εἶπε ἐπίσημα ὁ Πέτρος Γκὲρ.

—Πῶς; Τί; φώναξε ἡ νέα γυναίκα. Τί εἶπες;

—Εἶπα πὼς ὁ σύζυγός σου δὲν ξαναγύρισε... Εἶπα πὼς ἐσὰ θῦμα μιᾶς καταιθονίας σκευωρίας... Εἶπα πὼς ἐξαπατήθηκες, ὅπως ἐξαπατήθηκα κι' ἐγώ, ὅπως ἐξαπατήθηκε ὅλη μας ἡ οἰκογένεια κι' ὅλο τὸ χωριό... Εἶπα πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ νομίζεις πὼς εἶνε ὁ σύζυγός σου... ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια τὸν γεμίζεις χάδια... ὁ πατέρας τῆς κόρης σου..., δὲν εἶνε ὁ σύζυγός σου...

—Τρελλάθηκες, θεῖε μου... Πῶς μπορεῖ ὁ Μαρτὲν νὰ μὴν εἶνε ὁ... Μαρτέν;...

—Ὄχι!... Αὐτὸς ποὺ τὸν ὀνομάζεις Μαρτὲν δὲν εἶνε ὁ Μαρτέν... Εἶμαι δέβαιος γι' αὐτό... (Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ

Σ' ἕνα Γαλλικὸ περιοδικὸ δημοσιεύεται ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνέκδοτο ὡς τώρα γράμμα ποὺ ἔστειλε ὁ μέγας Γάλλος ποιητὴς Βίκτωρ Οὐγκὼ πρὸς ἕνα συμπατριώτη καὶ συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δώσει νὰ διαβάση μιὰ χειρόγραφη μετάφρασί του τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν. Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Οὐγκὼ ἐκθέτει τὶς τρομερὲς καὶ ἀνυπέρβλητες δυσκολίες ποὺ συναντῶνται στὴ μετάφρασι τοῦ Ὁμήρου καὶ τὸν παρακινεῖ νὰ μὴ δημοσιεύση τὴ δική του:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

» Οἱ μεγάλοι ποιηταὶ μοιάζουν μὲ τὰ μεγάλα βουνά. Τὰ τραγούδια τους ψάλλονται σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες, γιατὶ τὰ ὀνόματά τους βρίσκονται στὰ χείλη τοῦ καθενός. Ὁ Ὅμηρος ὅμως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον εἶχε τὸ εὐτύχημα ἢ μᾶλλον τὸ δυστύχημα νὰ βρῆ ὡς τώρα πολλοὺς ἑρμηνευτάς. Σὲ ὅλα τὰ ἔθνη βρέθηκαν ἄθλιοι ἀντιγραφεῖς καὶ ἀνίκανοι μεταφραστάι, οἱ ὁποῖοι παρεμόρφωσαν κατὰ φριχτὸ τρόπο τὰ ποιήματά του.

» Ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω, φίλε μου, νὰ μὴν πᾶς κι' ἐσὺ μαζὺ μ' αὐτοὺς τοὺς νάνους. Ἡ μετάφρασί σου εἶνε ἀδημοσίευτη ἀκόμη. Πίστεψέ με πὼς εἶσαι τυχερὸς ποὺ μπορεῖς νὰ τὴν κάψης. Ἔμμετρη μετάφρασι τοῦ Ὁμήρου στὰ γαλλικά; Ὦ, μὰ θὰ ἦταν κάτι τερατῶδες!

» Σοῦ λέω εἰλικρινῶς ὅτι ἡ μετάφρασί σου δὲν μὲ δυσαρέστησε, ἐπειδὴ... δὲν τὴ διάβασα. Οὔτε ὅμως ἔχω σκοπὸ νὰ τὴ διαβάσω. Ἀλλὰ σοῦ ξαναλέω ὅτι ἔμμετρη μετάφρασι ὁποιουδήποτε μεγάλου ποιητοῦ εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατο, εἶνε πραγματικὴ χίμαιρα. Καὶ τὸ λέω αὐτὸ ἐγὼ ποὺ μετέφρασα περὶ τὶς 5,000 στίχους ἀπὸ τὸν Ὁράτιο, τὸν Λουκιανὸ καὶ τὸν Βιργίλιο, τοὺς ὁποίους ὅμως ἔκρυψα μὲ κάθε ἐπιμέλεια ὡς σήμερα.

» Ἀλλὰ τὸν Ὅμηρο, κύριε! Τὸν θεῖον Ὅμηρο! Γιὰ τὸν Θεό, ὄχι. Γνωρίζεις ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἁπλότης ἀκόμη τοῦ Ὁμήρου ὑπῆρξε τρομερὸς ὕφαλος γιὰ τοὺς μεταφραστάς του. Ἀπὸ τὸν ἕνα μεταβλήθηκε σὲ βαναυσολογία, ἀπὸ τὸν ἄλλο σὲ ξεραίλα καὶ ἀπὸ τὸν τρίτο σὲ μικρολογία.

» Ὁ Φρανσουὰ Πὸρτ ἔλεγε ὅτι γιὰ νὰ ὑμνήση κανεὶς ἐπαξίως τὸν Ὅμηρο, πρέπει νὰ εἶνε καὶ ὁ ἴδιος Ὅμηρος. Γιὰ νὰ τὸν μεταφράση ὅμως, τί πρέπει νἆναι; Σκέψου το ἐσύ... ***ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ».***

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τί περιέχει ἕνα γυναικεῖο τσαντάκι. Ποιὰ πράγματα εἶνε ἀπαραίτητα στὴ γυναῖκα ἄμα βγαίνει ἔξω. Τραῖνα μὲ καουτσουκένιες ρόδες. Πῶς ἕνας Λοντρέζος δὲν ἔχασε τὴν περιουσία του. Μιὰ νύχτα στὸ τμῆμα ποὺ πληρώνεται μὲ 150 λίρες. Ἡ καινοτομία ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ὀδοντοϊατροῦ. Γιὰ νὰ μὴ φοβοῦνται τὰ παιδιά. Τὰ ἐργαλεῖα—κοῦκλες, κτλ. κτλ.

Σκεφθήκατε ποτὲ πόσα καὶ ποιὰ πράγματα περιέχει ἕνα γυναικεῖο τσαντάκι. Ἂν δὲν τὸ σκεφθήκατε, θὰ σᾶς τὸ ποῦμε ἐμεῖς.

Κάποιος Εὐρωπαῖος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἔκανε εἰδικὴ ἔρευνα σχετικῶς, ἐξακρίβωσε, ὅτι ἡ περισσότερες γυναῖκες ἔχουν μέσα στὸ τσαντάκι τους πάνω ἀπὸ τριάντα διάφορα καὶ ποικιλώνυμα πράγματα, τὰ ὁποῖα τῆς εἶνε ὅλα ἀπαραίτητα ὁσάκις βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της. Καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ εἶνε:

Καθρεφτάκι, χτένι, μαντηλάκι γιὰ τὸν ἱδρῶτα, μαντηλάκι γιὰ τὴ μύτη, μπουκαλάκι μὲ μυρωδιά, κουτάκι μὲ πούδρα, ταμπακέρα μὲ τσιγάρα, σπίρτα, τσιμπιδάκια γιὰ τὰ μαλλιά, γράμματα, κραγιόνι γιὰ τὸ βάψιμο τῶν χειλέων, ἕνα μικρὸ καρνὲ στὸ ὁποῖον σημειώνει τὶς ἐπισκέψεις καὶ τὰ ψώνια ποὺ ἔχει νὰ κάνη, ἕνα στυλό, ἕνα μολύβι, παραμάνες, λογαριασμοί (ράφτας, παπουτσῆ, κλπ.), γραμματόσημα, ἀμμωνιακὸν ἅλας γιὰ ἐνδεχομένη λιποθυμία, ἀσπιρίνες, βιβλιαρίο τῶν τσέκ, χαρτονομίσματα, πίπα, σουγιαλάκι, καραμέλες, λιψίτσα γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν νυχιῶν, εἰσιτήρια τοῦ τράμ ποὺ χρησιμοποίησε κλπ.

Μιὰ γυναῖκα, λοιπόν, καθὼς πρέπει καὶ ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της, ἔχει μέσα στὸ τσαντάκι της ὅλα αὐτὰ τὰ τριάντα περίπου μικροπράγματα καὶ ἴσως καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα.

* * *

Ἡ περισσότερες ἀπ' τὶς ἑταιρίες τῶν ἠλεκτρικῶν σιδηροδρόμων Φιλαδελφείας στὴν Ἀμερική, ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνε στὶς γραμμές τους βαγόνια, τῶν ὁποίων ἡ ρόδες εἶνε καμωμένες ἀπὸ καουτσοὺκ καὶ ὄχι ἀπὸ σίδερο, ὅπως σήμερα. Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ ἡ ἑταιρίες ἔχουν μεγάλη οἰκονομία, γιατὶ τὰ βαγόνια εἶνε ἔτσι ἐλαφρότερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔχουνε ρόδες σιδερένιες καὶ ἀναπτύσουνε συνεπῶς μεγαλύτερη ταχύτητα, ἡ ὁποία φτάνει ὡς τὰ ἑγδόντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

* * *

Δυὸ ἀστυφύλακες τοῦ Λονδίνου, συνέλαβαν κάποιο βράδυ, πρὸ ἡμερῶν, ἕναν πολίτη, ὁ ὁποῖος ἤτανε τυφλὰ στὸ μεθύσι καὶ τρίκλιζε στὸ δρόμο. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξεραν τὸ σπίτι του, οὔτε ὁ ἴδιος ἦταν εἰς θέσιν νὰ τοὺς πληροφορήση σχετικῶς, τὸν ὡδήγησαν στὸ τμῆμα τῆς περιφερείας, ὅπου καὶ τὸν ἄφησαν νὰ περάση τὴ βραδειά του.

Ὅταν ξύπνησε τὸ πρωΐ, τῆς ἄλλης ἡμέρας καὶ κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ, ὁ πολίτης παρουσιάστηκε στὸν ἀστυνόμο, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἑκατὸν πενῆντα λίρες, τοῦ τῆς ἔδωσε, λέγοντας:

—Κύριε ἀστυνόμε, σᾶς παρακαλῶ νὰ δώσετε αὐτὰ τὰ χρήματα στοὺς πόλισμαν ποὺ μὲ φέρανε ἐδῶ καὶ συγχρόνως νὰ τοὺς πῆτε ὅτι τοὺς εἶμαι ὑπερβολικὰ εὐγνώμων ἐπειδὴ μὲ συνέλαβαν.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τοὺς εὐχαριστήσης καὶ μάλιστα μὲ χρήματα, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος, γιατὶ ἔκαναν ἁπλούστατα τὸ καθῆκόν τους.

—Ὄχι! Ὄχι! ἐπέμεινε ὁ πολίτης. Μοῦ σώσανε τὴ ζωή, γιατὶ ἂν ἐξακολουθοῦσα νὰ γυρίζω στοὺς δρόμους, μπορεῖ νὰ μὲ εἶχε κόψει κανένα αὐτοκίνητο. Ἔκτὸς αὐτοῦ ὅμως μοῦ γλυτώσανε καὶ τὴν περιουσία μου.

—Πῶς αὐτό;

—Ἀκοῦστε. Χθὲς ἀκριβῶς πούλησα τὸ σπίτι μου ποὺ ἤτανε καὶ ἡ μόνη μου περιουσία, γιὰ τρεῖς χιλιάδες λίρες. Ἀπ' τὴ χαρὰ μου λοιπὸν ποὺ τὸ πούλησα σὲ πολὺ καλὴ τιμή, πῆγα κι' ἤπια, μέθυσα, καὶ κυρίως μὲ ὅλο αὐτὸ τὸ ποσὸ ἐπάνω μου σὲ χαρτονομίσματα, ἐπειδὴ δὲν εἶχα προφτάσει νὰ τὸ καταθέσω σὲ τράπεζα. Μεθυσμένος ὅμως καθὼς ἤμουν μποροῦσα νὰ τὰ χάσω ἢ καὶ νὰ μοῦ τὰ κλέψη κανένας λωποδύτης. Μὲ τὸ νὰ μὲ φέρουν λοιπὸν ἐδῶ γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα μου, οἱ ἀστυφύλακες μοῦ ἔσωσαν τὰ χρήματά μου. Εἶνε, δηλαδὴ τὸ ἴδιο, σὰν νὰ τὰ εἶχα χάσει καὶ νὰ τὰ ξαναβρῆκα. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς χαρίζω ἕνα δ ο ῦ ρ ο ἀπ' τὰ χρήματα.

Ἔτσι οἱ ἀστυφύλακες, κάνοντας ἁπλῶς τὸ καθῆκον τους κερδίσανε 75.000 δραχμές.

* * *

Κάποιος ὀδοντογιατρὸς τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ἔχει εἰδικευθεῖ νὰ βγάζη δόντια μικρῶν παιδιῶν, ἐπενόησε κι' ἐφήρμοσε τελευταία μιὰ καινοτομία, χάρις στὴν ὁποία οἱ νεαροὶ πελάται του, ὅταν βγάζουνε τὰ δόντια τους, ὄχι μόνο δὲν φοβοῦνται καὶ δὲν στενοχωροῦνται. ἀλλὰ καὶ διασκεδάζουν.

Ἐγκατέστησε εἰδικὴ αἴθουσα γιὰ τὰ παιδιά, στὴν ὁποία ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐργαλεῖα, ταναλιες, τσιμπίδες, νυστέρια, τρυπάνια, μπουκάλια μὲ φάρμακα κλπ. εἶνε κατασκευασμένα ἔτσι, ὥστε τὸ καθένα τους νὰ ἔχη σχῆμα κούκλας. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα—κοῦκλες ἔχουνε σχήματα κωμικά. Ἄλλα π.χ. εἶνε ὁμοιώματα τοῦ Σαρλῶ, ἄλλα μικυ-μάους κλπ.

Ἔτσι μὲ τὴν καινοτομία αὐτὴ, ἡ παιδικὴ πελατεία τοῦ ὀδοντογιατροῦ δεκαπλασιάστηκε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΤΙΜΗ

Ὅταν ἀνήγγειλαν στὸν Λουδοβίκο 12ο ὅτι, ἐξ αἰτίας τῆς δολιότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδου εἶχε χάσει τὸ βασίλειο τῆς Νεαπόλεως, ὁ Γάλλος μονάρχης ἀπάντησε ἀπαθῶς:

—Καὶ ὅμως προτιμῶ τὴ θέσι τὴ δική μου ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ Φερδινάνδου!

Καὶ, ἐπειδὴ οἱ αὐλικοί του τὸν ἐκύτταζαν κατάπληκτοι, ἐπρόσθεσε:

—Γιατὶ ἐγὼ ἔχασα ἕνα βασίλειο, ποὺ, στὴ κάτω-κάτω μπορῶ κάποτε νὰ ἐπαναστήσω, ἐνῶ αὐτὸς ἔχασε τὴν τιμή, τὴν ὁποία δὲν ἐπαναστᾶ κανένας ποτέ!...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL DE GARROS

Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΓΩΝΙΑ

Μόλις σήμανε τὸ μεσημέρι, ὁ δρόμος ποὺ περνοῦσε μπρος ἀπὸ τὴν Τράπεζα Μπονώ, γέμισε ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους της ποὺ σχόλαζαν.

Μὰ ἐνῶ ὅλοι ἔφευγαν διαστικό, μονάχα ὁ κ. Ἀνσέλμ Μπονώ, ὁ ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομά του, ἔμενε ἀκόμα στὸ γραφεῖο του μαζὺ μὲ τὴν δεσποινίδα Βαλεντίνη Οὐμπέρ, τὴν ἰδιαίτερη δακτυλογράφο του κι' ἀποτελείωναν τὴν ἀλληλογραφία.

Ἐντωμεταξύ, ὁ φύλακας Πρόσπερος Λεσά, γυρνοῦσε ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο, περιμένοντας μ' ἀνυπομονησία νὰ φύγη ὁ προϊστάμενός του γιὰ νὰ πάη κι' αὐτὸς νὰ φάη.

Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κύριος Μπονὼ ἀφοῦ ξαναδιάβασε τὸ τελευταῖο γράμμα τὸ ἔδωνε στὴν δεσποινίδα Οὐμπὲρ γιὰ νὰ τὸ βάλη στὸν εἰδικὸ φάκελλο, ἕνας κρότος ξερὸς — μιᾶς πόρτας; ποὺ χτυπάει στὸν τοῖχο—ἀκούστηκε.

—Τί συμβαίνει; ἔκανε ὁ κύριος Μπονώ. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἐδῶ ὁ Πρόσπερος; Δὲν πᾶτε μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῆτε, δεσποινὶς Βαλεντίνη;

Ἡ νέα κόρη σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἀλλ' ἀμέσως σχεδὸν τῆς ξέρουμε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

—Ὦ! ὁ δυστυχισμένος γέρος!... Τί ἔπαθε; Λιποθύμησε... Πρόσπερε! Δὲν ἄκουσες λοιπὸν τίποτε; Βοήθησε με νὰ τὸν σηκώσω.

Ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τῆς νέας, ὁ κύριος Μπονώ, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει.

Ἕνας γέρος βρισκόταν σωριασμένος ἀναίσθητος μπροστὰ σχεδὸν στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου του.

Ὁ κύριος Μπονώ, ὁ Πρόσπερος καὶ ἡ Βαλεντίνη, μὲ μεγάλη δυσκολία κατώθιωσαν νὰ τὸν σηκώσουν καὶ νὰ τὸν ἀκουμπήσουν σ' ἕνα μπάγκο.

Ἦταν ἕνας γέρος ἑβδομήντα ὥς ἑβδομήντα πέντε χρονῶν, μὲ μακρυὰ ἄσπρα γένεια, μὲ ροῦχα χοντρὰ καὶ παλιὰ καὶ μὲ μαλλιὰ ἄφθονα κι' ἀκατάστατα.

Σὲ λίγο ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀλλά, καθὼς φαινόταν, δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμα, γιατὶ μουμούριζε λόγια ἀσυνάρτητα.

—Τί λέει; ρώτησε ὁ τραπεζίτης.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ δακτυλογράφος.

—Δὲν μιλάει γαλλικά, εἶπε καὶ ὁ Πρόσπερος. Θὰ εἶνε φαίνεται ξένος...

—Ὅποια κι' ἂν εἶνε ἡ ἐθνικότης του, εἶπε τότε ἡ Βαλεντίνη, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε στὴν τύχη του...

—Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν κρατήσουμε ἐδῶ, τῆς ἀπάντησε ὁ τραπεζίτης.

Καί, σκύβοντας πρὸς τὸν γέρο, ὁ ὁποῖος ἐντωμεταξὺ εἶχε συνέλθει κάπως, τὸν ρώτησε:

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε; Πῶς λέγεστε; Ποῦ κατοικεῖτε;

Ἀλλ' εἴτε γιατὶ δὲν καταλάβαινε τὰ γαλλικά, εἴτε γιατὶ δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήση, ὁ γέρος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένης ἄφωνος.

—Πρέπει ν' ἀποφασίσουμε τί θὰ γίνη, εἶπε σὲ λίγο ὁ τραπεζίτης. Δὲν πορεῦμε νὰ μένουμε ἐδῶ ἔτσι... Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος πέρτει ἔξαφνα ἄρρωστος στὸν δρόμο, τὸν πηγαίνουν τὸ σπίτι του, ὅταν βέβαια τὸ ξέρουν. Ἀλλοιῶς τὸν πηγαίνουν στὸ νοσοκομεῖο. Ἐγὼ δὲν ἔχω καιρό... Ἔχω προσκαλέσει κάποιους φίλους γιὰ νὰ γευματίσουμε μαζύ. Καὶ εἶμαι κιόλας ἀργοπορημένος...

—Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἔχω καιρό, εἶπε κι' ὁ Πρόσπερος. Πρέπει νὰ κλείσω τὸ κατάστημα καὶ νὰ τὰ τακτοποιήσω ὅλα, πρὶν νὰ φύγω... Σήμερα μάλιστα ἤθελα νὰ φύγω πιὸ νωρίς, γιὰ νὰ πάω στὸ Μοντζεφόν, νὰ περάσω τὴν Ἀπόκρηα μὲ τὰ παιδιά μου, ποὺ μὲ περιμένουν...

—Τότε, δεσποινίς, εἶπε ὁ τραπεζίτης στὴν Βαλεντίνη, θὰ μπορούσατε ἴσως ἐσεῖς νὰ ὁδηγήσετε αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο γέρο στὸ νοσοκομεῖο... Δὲν εἶνε ἄλλωστε καὶ πολὺ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ. Ἔτσι δὲν θὰ χασομερήσετε πολύ... Ἐκεῖ, θὰ τὸν δεχτοῦν χωρὶς ἄλλο...

—Θὰ τὸν πάω, ἀπάντησε ἡ νέα κόρη. Εἶνε ἕνα φιλανθρωπικὸ καθῆκον ποὺ δὲν θέλω νὰ τὸ παραμελήσω.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἕνα αὐτοκίνητο μετέφερε τὸν ἄρρωστο γέρο ποὺ τὸν συνώδευε ἡ Βαλεντίνη, στὸ νοσοκομεῖο.

Ὅταν αὐτοὶ ἔφυγαν, ὁ κ. Μπονὼ διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ πάρη τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἐπανωφόρι του. ὅταν ἔξαφνα εἶδε, κοντὰ στὴν πόρτα ἕνα δέμα τυλιγμένο σ' ἕνα παλιὸ κλαδωτὸ ὕφασμα.

—Μπά, ἔκανε, τ' εἶνε αὐτό; Μήπως εἶνε ἡ «ἀπόσκευές» τοῦ δυστυχισμένου γέρου;

Κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρη τὸ δέμα. Καθὼς ὅμως ἔκανε νὰ τὸ σηκώση, ὁ σπάγγος μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν δεμένο, ἔσπασε, κι' ἕνα σωρὸ λαμπρὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα ξεχύθηκαν στὸ πάτωμα.

—Ἀ!... ἔκανε ὁ κύριος Μπονώ, καθὼς βλέπω ὁ γέρος αὐτὸς εἶχε ὁλόκληρο θησαυρὸ μαζύ του, χωρὶς νὰ τὸ ξέρη ἴσως κι' ὁ ἴδιος. Μεταξωτὰ τῆς Ἀνατολῆς!... Κεντήματα πολύτιμα!... Κι' ἕνα φόρεμα!... Ἄ, τὶ φόρεμα ἐνε αὐτό!... Φόρεμα ἀνατολίτικο ἀνεκτίμητης ἀξίας!... Ποιάς χώρας ἀκριβῶς; Τῆς Ἀρμενίας; Τοῦ Κουρδιστάν; Τῆς Γεωργίας;... Δὲν ξέρω... Ἀλλ' εἶνε χωρὶς ἄλλο ἕνα ἀριστούργημα.

Κι' ἔξαφνα, ὁ τραπεζίτης, χτυπῶντας τὸ μέτωπό του, εἶπε:

—Ἀλλά... Νά, τὶ θὰ μποροῦσε νὰ φορέση ἡ Ἀρμέλια στὸν ἀποψινό χορό μετεμφιεσμένων. Εἶνε τώρα δέκα πέντε μέρες ποὺ τρέχει στὰ μαγαζιὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ τὸ κοστούμι ποὺ θέλει, ἕνα κοστούμι ποὺ νὰ τῆς ὑπενθυμίζη τὴν πατρίδα της, τὴν Γεωργία. Πόσο θὰ χαρῆ ὅταν θὰ ἰδῆ αὐτὸ τὸ φόρεμα!... Θὰ τὸ πληρώσω ἀκριβὰ στὸν γέρο!... Χωρὶς ἄλλο θὰ τὰ πουλάη αὐτὰ τὰ ὡραία ὑφάσματα.

Κατόπιν ὁ κύριος Μπονὼ ἔδεσε πάλι τὸ πακέτο μὲ καινούργιο σπάγγο ποὺ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ συγχρόνως πῆρε ἀπ' ἐκεῖ τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἐπανωφόρι του. Ὕστερα τύλιξε τὸ φόρεμα χωριστὰ σ' ἕνα χαρτί, τὸ πῆρε μαζύ του κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

Τὸ αὐτοκίνητό του τὸν μετέφερε σὲ λίγο στὸ σπίτι του, ποὺ βρισκόταν στὴν λεωφόρο Μαλεζέρμπ.

Ἐκεῖ μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο περιβάλλον ὁ Ἀνσέλμ Μπονὼ ζοῦσε ἐπὶ ἕνα χρόνο σχεδὸν—ἀπὸ τὸν καιρὸ δηλαδὴ ποὺ εἶχε παντρευτεῖ—μαζὺ μὲ τὴν γυναίκα του ποὺ τὴν λάτρευε, τὴν ὡραία Ἀρμέλια, μιὰ μελαχροινὴ Γεωργιανὴ εἴκοσι ἕξη ἐτῶν, φιλάρεσκη κι' ἀπαιτητικὴ ὅσο κι' ὄμορφη...

Ὁ τραπεζίτης ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε μερικοὺς καλεσμένους γιὰ τὸ γεῦμα. Ἀφοῦ λοιπὸν τοὺς ζήτησε πρῶτα συγνώμην γιατὶ ἀργοπόρησε, εἶπε κατόπιν ἰδιαιτέρως στὴν γυναίκα του:

—Ξέρεις, ἀγαπητή μου, βρῆκα τέλος τὸ φόρεμα ποὺ ὀνειρευόσουν γιὰ τὸν ἀποψινὸ χορό!...

—Πῶς; ἔκανε ἡ Ἀρμέλια ἔκπληκτη. Πῶς τὸ βρῆκες, ἀφοῦ κυττάξαμε μαζὺ παντοῦ καὶ δὲν βρήκαμε τίποτε...

—Εἶνε μιὰ παράδοξη περιπέτεια. Θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ πιὸ ὕστερα, εἶπε ὁ κύριος Μπονώ. Τὸ φόρεμα βρίσκεται στὴν κάμαρά σου. Ἡ πιστή σου καλαισθησία ποὺ τὴν ἔφερες ἀπὸ τὴν πατρίδα σου, ἡ Ὀγκούλκα, μοῦ εἶπε, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἀστήμαντες ἐπιδιορθώσεις θὰ σοῦ πηγαίνη θαυμάσια.

Ἡ Ἀρμέλια, γεμάτη χαρά, εὐχαρίστησε τὸν ἄντρα της μ' ἕνα χαμόγελο λατρείας ποὺ τὸν ἀνέβασε στοὺς οὐρανοὺς κι' ἔπειτα κάθησαν στὸ τραπέζι.

Ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Ἀρμέλια πῆγε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ ἰδῆ τὸ φόρεμα. Μόλις τὸ εἶδε, κατάλαβε ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν Γεωργία, τὴν πολυαγαπημένη της πατρίδα.

Ἔπειτα τὸ φόρεσε γιὰ νὰ ἰδῆ πῶς τῆς πηγαίνει...

Κυττάχτηκε τότε μέσα στὰν μεγάλο καθρέφτη καὶ δὲν χόρταινε νὰ φοῦσε νὰ φανταστῆ πιὸ λαμπρὸ στόλισμα γιὰ τὴν θεία της ὡμορφιά.

* * *

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Ἀρμέλια θριάμβευσε στὸν χορό. Ἦταν ἡ βασίλισσα τῆς ἑσπερίδος. Τ' ὄνειρό της εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Ἡ Ἀρμέλια ἦταν πειὰ τρισευτυχισμένη. Κι' ὁ ἄντρας της ἦταν κι' αὐτὸς ἐνθουσιασμένος.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ κύριος Μπονὼ πῆγε στὴν Τράπεζα, νωρὶς ὅπως πάντα, πρὶν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του.

Μόλις ὅμως κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἡ δεσποινὶς Βαλεντίνη Οὐμπέρ, μπῆκε μέσα.

—Ἤρθα πολὺ νωρίς, τοῦ εἶπε, γιατὶ θέλω νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸν φοστατευόμενό μου στὸ νοσοκομεῖο. Εἶνε πολὺ ἄρρωστος ὁ καϋμένος ὁ γέρος καὶ χτὲς ὁ γιατρός, χωρὶς καὶ νὰ ἔχη διαγνώση ἀκόμα ἀκριβῶς τὴν ἀρρώστεια του, μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ ζήση. Ἀλλὰ δὲν τὸν φοβίζει ἡ κατάστασίς του τὸν φτωχὸ ξένο... Εἶνε πολὺ στενοχωρημένος γιατί, καθὼς λέει, ξέχασε ἐδῶ χτὲς ἕνα δέμα μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε ἕνα θαυμάσιο φόρεμα, ποὺ τὸ ἔφερνε ἀπὸ τὴν Γεωργία, τὴν πατρίδα του, στὴν ἀγαπημένη του κόρη ποὺ μένει ἐδῶ.

—Ἔτσι; ἔκανε ὁ κύριος Μπονώ. Ἄ, τὸν φτωχὸ τὸν γέρο.. Κι' ἐγὼ νόμιζα ὅτι πουλάει τὰ μεταξωτὰ καὶ τὸ φόρεμα!... Τέλος, πήγαινέ του τὸ δέμα, ἀφοῦ τὸ θέλει.

Ὁ τραπεζίτης δὲν τόλμησε νὰ πῆ στὴν δακτυλογράφο του ὅτι εἶχε πάρει πειὰ τὸ φόρεμα μέσα ἀπὸ τὸ πακέτο.

—Ἄ, πόσο θὰ χαρῆ ὁ καϋμένος!... φώναξε ἡ Βαλεντίνη. Θὰ πάω νὰ τοῦ δώσω μιὰ στιγμὴ τὸ δέμα καὶ θἄρθω.

Πέρασε μιὰ ὥρα, μιὰ ὥρα καὶ μισή, δυὸ ὧρες. Μὰ ἡ δακτυλογράφος δὲν φαινόταν πουθενά.

Ὁ κύριος Μπονὼ ἄρχισε ν' ἀπορῆ καὶ ν' ἀνησυχῆ.

Τέλος ἡ Βαλεντίνη ξαναγύρισε. Ἦταν ὅμως χλωμὴ κι' ἔτρεμε ὅλη.

—Κύριε, κύριε!... φώναξε. Πρέπει νὰ πᾶτε νὰ μπολιασθῆτε χωρὶς ἄλλο.

—Μὰ γιατί; Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ κύριος Μπονώ, ἔκπληκτος.

—Ὁ φτωχὸς γέρος εἶνε πολὺ ἄσχημα. Ἔχει, φαίνεται μαύρη εὐλογιά κι' οἱ γιατροὶ λένε ὅτι δὲν θὰ ζήση οὔτε ὥς τὸ βράδυ. Πηγαίνετε γρήγορα στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ μπολιασθῆτε!... Ἐμένα μὲ μπόλιασαν καὶ γι' αὐτὸ ἄργησα νὰ ἐπιστρέψω... Ἤρθαμε καὶ σ' ἐπικοινωνία οἱ δυό μας μὲ τὸν γέρο... Πρέπει ἀμέσως νὰ προλάβουμε τὸ κακό... Ἀλλὰ τί ἔχετε; Δὲν εἶστε καλά!... Ζαλίζεστε; Μὰ ὁ τραπεζίτης δὲν τῆς ἀπαντοῦσε. Εἶχε σωριαστεῖ κατάχλωμος ἐπάνω στὴν πολυθρόνα του καὶ ψιθύριζε:

—Ἀρμέλια... Φτωχή μου Ἀρμέλια...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε ὁρμητικὸς μέσα στὸ γραφεῖο:

—Κύριε!... Κύριε!... φώναξε. Ἡ κυρία δὲν εἶνε καθόλου καλά... Ἐλᾶτε γρήγορα στὸ σπίτι!...

Μὰ ὁ κ. Μπονὼ ἦταν πειὰ ἀναίσθητος καὶ δὲν τὸν ἄκουγε...

....

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ φτωχὸς γέρος πέθανε... Στὶς τελευταίες του στιγμὲς ἀνέκτησε κάπως τὶς αἰσθήσεις του καὶ ψιθύριζε ὁλόενα:

—Ἀρμέλια!... Ἀρμέλια!... Κόρη μου!... Ποῦ βρίσκεσαι; Ἤρθα γιὰ σένα στὸ Παρίσι... Ἤρθα γιὰ νὰ σὲ βρῶ κόρη μου πολυαγαπημένη...

Μὰ ἡ Ἀρμέλια δὲν τὸν ἄκουγε...

Πάλευε κι' ἐκείνη τὴν ἴδια ὥρα μὲ τὸ Χάρο, προσδεδεμένη ἀπὸ τὴ μαύρη εὐλογιὰ ποὺ τῆς εἶχε μεταδώσει τὸ καταραμένο φόρεμα... τὸ μοιραῖο δῶρο ποὺ τῆς εἶχε φέρει ὁ πατέρας της ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀσίας...

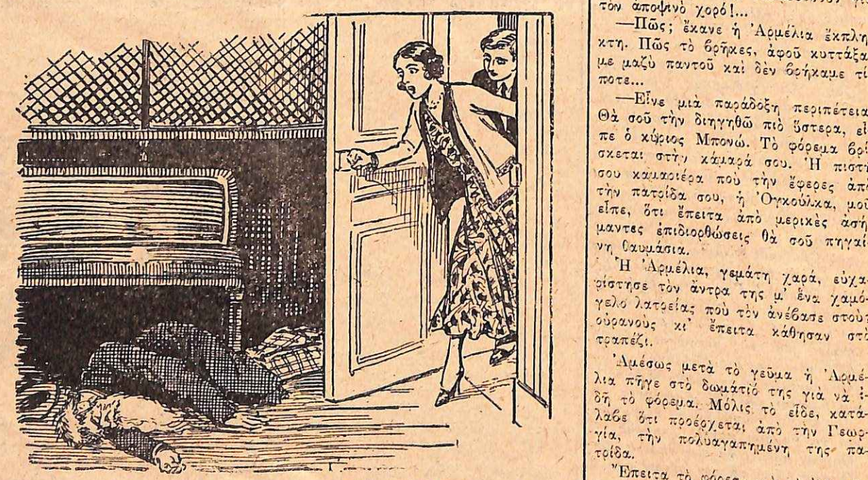

Ἕνας γέρος βρισκόταν σωριασμένος ἀναίσθητος...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰ καινοποιηκικὰς τιμὰς παλαια βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

(Μεγάλοι ἄνδρες τραυλοί, κυφοί, βουβοί, παχυσαρκοι, μικρόσωμοι καὶ πανύψηλοι)

Μεταξὺ τῶν διασήμων τραυλῶν, στὴν ὁποία συμπεριλαμβανόταν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὁ προφήτης Μωϋσῆς καὶ ὁ ρήτωρ Δημοσθένης, ἀναφέρουμε ἀπὸ τοὺς νεωτέρους τὸν ἔξοχο νομομαθὴ Κοκελέύ, τὸν πολιτικὸ καὶ ποιητὴ Κάμιλλο Δαμουλὲν καὶ τὴν ἠθοποιὸ Ἰνσβάλδ, ἡ ὁποία ὅμως, χάρις στὴ μεγάλη της θέλησι, κατώρθωσε νὰ ἀπαλλαγῆ ἀργότερα ἀπὸ τὸ φυσικὸ αὐτὸ ἐλάττωμά της. Τραυλοὶ ἐπίσης ἦσαν ὁ ὀνομαστὸς ζωγράφος Δαβίδ, ὁ συγγραφεὺς Ὄφφμαν καὶ ὁ ρήτωρ Μπουασσὺ ντ' Ἀνκλάς, ὁ ὁποῖος, λόγῳ τῆς τραυλότητός του, πῆρε τὸ παρατσοῦκι «Μπαμπεμπιμπομπού».

Γιὰ τὸν περίφημο ποιητὴ Μαλέρμπ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση καθαρά, λέγεται ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ἀπήγγελλε στίχους, ἔτρεχαν.... σάλια ἀπ' τὸ στόμα του. Καὶ κάποιος συνάδελφός του, θέλοντας νὰ τὸν εἰρωνευτῆ γι' αὐτό, εἶπε τὸ ἑξῆς νόστιμο:

—Ὁμολογῶ ὅτι ποτέ μου δὲν εἶδα... ὑγρότερο ἄνθρωπο καὶ ξηρότερο ποιητή!...

Τραυλὸς ἦταν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΓ'. Διηγοῦνται μάλιστα γι' αὐτὸν κι' ἕνα κωμικὸ περιστατικὸ ποὺ τοῦ συνέβη ὅταν τοῦ πρωτοπαρουσίασαν τὸν ἄρχοντα ντὲ Μολαντρού, ποὺ ἔτυχε νάναι κι' αὐτὸς τραυλός. Πρῶτος τοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγο ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος φυσικὰ τοῦ μίλησε τραυλά. Ὅταν λοιπὸν καὶ ὁ εὐγενὴς τοῦ ἀπάντησε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὁ Λουδοβίκος φαντάστηκε πὼς τὸ ἔκανε ἐπίτηδες καὶ τὸν ἐκορόϊδευε. Ἔσπευσαν ὅμως οἱ παριστάμενοι νὰ τὸν βεβαιώσουν γιὰ τὴν ἀλήθεια, κι' ἔτσι καταπρόϊαν τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸν θυμό του.

Ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς κουφούς, οἱ ὁποῖοι εἶνε πάμπολλοι, ἀναφέρουμε τὸν Ἄραβα ποιητὴ τοῦ 18ου αἰῶνος Ἀεδίλ Ἀλκοφάϊ, τὸν συγγραφέα ἑνὸς περιφήμου ἐγχειριδίου στρατιωτικῆς τακτικῆς Σολάρδ, τὸν Γερμανὸ ποιητὴ Ἐγκελσχάλ καὶ τὸν μεγάλο μουσουργὸ Μπετόβεν.

Ὅσο γιὰ τοὺς βουβούς, παραλείπουμε ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ διακριθήκαν σὲ διαφόρους κλάδους, ἂν καὶ δὲν εἶχαν τὸ πολύτιμο δῶρο τῆς φωνῆς, καὶ σημειώνουμε μόνο τὸν περιφήμυιο Ἰσπανὸ ζωγράφο τοῦ 16ου αἰῶνος Φερνανδέζ.

Ἀπὸ τοὺς παχυσάρκους πάλι ἄνθρωπους διασημότερος ἔγινε ὁ τύραννος τῆς Ἡρακλείας Διονύσιος ἀπὸ μιὰ περιγραφὴ τοῦ ἀρχαίου ἱστορικοῦ Νύμφιδος Ἡρακλεώτου. Ὁ τύραννος αὐτὸς ἀπὸ τὴ λιμαργία καὶ τὴν πολυφαγία του ἔγινε σιγὰ-σιγὰ τόσο παχύς, ὥστε κινδύνευε νὰ πάθη ἀπὸ... δύσπνοια καὶ ἀσφυξία.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, οἱ γιατροί του συνέστησαν στοὺς αὐλικούς του νὰ κατασκευάσουν λεπτὲς καρφίτσες διαφόρου μήκους, μὲ τὶς ὁποῖες νὰ τρυποῦν τὰ πλευρά του καὶ τὴν κοιλιά του, ὅταν ἔπεφτε σὲ ὕπνο βαθὺ καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ πάθη δύσπνοια. Καὶ μόνο ὅταν προχωροῦσαν ἀρκετὰ βαθειὰ οἱ καρφίτσες κι' αἰσθανόταν τὸ κέντημά τους, ξυπνοῦσε. Ὁ ἴδιος, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ μλήση μὲ ἐπισκέπτες του, θέλοντας νὰ κρύψη τὸ σῶμα του, ἐμπαινε σ' ἕνα πιάφι καὶ δὲν ἄφινε νὰ φαίνεται παρὰ μόνο τὸ κεφάλι του!...

Ἐπίσης ὁ ἱστορικὸς Ἀθήναιος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ γυιὸς τοῦ Πτολεμαίου, εἶχε γίνει ἀπὸ τὸ πολὺ φαΐ τόσο παχύσαρκος, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ περπατήση παρὰ μόνον ἀκουμπᾶντας σὲ δυὸ ὑπασπιστάς του.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἡ παχυσαρκία ἐθεωρεῖτο ὡς... «θεῖο δῶρο». Ὁ μοναχὸς Γουλιέλμος π.χ., στὸ βίο τοῦ πολιτικοῦ Suger, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς χαριτωμένα γιὰ τὸν βιογραφούμενο:

«Κοντὰ στὰ ἄλλα θεῖα δῶρα ποὺ τοῦ εἶχαν ἀφθόνως ἐπιδαψιλευθεῖ,

ἕνα μονάχα τοῦ ἔλειπε, ἡ παχυσαρκία. Ἀλλὰ κι' αὐτὴν τὴν ἀπόχτησε, ἅμα πῆρε στὰ χέρια του τὴν κυβέρνησι!...».

Στοὺς παραπάνω παχυσάρκους πρέπει νὰ προστεθοῦν ἀκόμη ὁ Γουλιέλμος ὁ Κατακτητής, ὁ Κάρολος ὁ Παχύς, ὁ Λουδοβίκος ὁ Παχύς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρας Ἑρρίκος Α', ὁ κόμης τῆς Καμπανίας Ἑρρίκος Γ', ὁ δοὺξ τῆς Βρεττανίας Κεναν Γ' καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας Ἀλφόνσος Β'.

Ὡσαύτως πρέπει νὰ σημειώσουμε ὡς παχυσάρκους τὸν Ἰταλὸ ποιητὴ τοῦ 17ου αἰῶνος Μπρούν, τὸν στρατηγὸ ντὲ Βρού, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τὸν περίφημο βοτανικὸ τῆς Γερμανίας Ντελλέν, τὸν Λουδοβίκο 18ο καὶ τὸν βασιλέα τῆς Βυρτεμβέργης Φρεδερίκο Α'.

Ἡ πολυσαρκία τοῦ τελευταίου εἶχε ἀποβεῖ παροιμιώδης καὶ ἐξ αἰτίας της εἶχε ἀποκληθεῖ... Ἐλέφας. Κατὰ τὸ συμπόσιο ποὺ δόθηκε στὸ Παρίσι μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ γάμου τῆς Μαρίας-Λουΐζας, καὶ στὸ ὁποῖο παρευρέθη καὶ ὁ ἴδιος, χρειάστηκε στὸ τραπέζι ποὺ θὰ καθόταν νὰ κάμουν ἕνα κυκλικὸ ἄνοιγμα γιὰ νὰ τοποθετηθῆ ἄνετα ἡ τεραστία βασιλικὴ κοιλιά του!

Ἂς ἐρεύνουμε ὅμως τώρα καὶ στοὺς μικροσσόμους. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, γιὰ τὸ μικρό τους ἀνάστημα ἐφημίζοντο ὁ βασιλεὺς Ἀγησίλαος, ὁ ρήτωρ Λικίνιος Κάλβος, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος, καὶ ὁ ὀνομαστὸς ἠθοποιὸς τῆς ἐποχῆς του Λούκιος.

Ὁ Ἀλύπιος, ὁ περίφημος Ἀλεξανδρινὸς φιλόσοφος καὶ σύγχρονος τοῦ Ἰαμβλίχου, εἶχε ἀνάστημα μόλις... δυὸ ποδῶν. Λέγεται μάλιστα ὅτι συνήθιζε νὰ εὐχαριστῆ τὸν Θεό, γιατὶ δὲν τον εἶχε βαρύνει μὲ περισσότερη φθαρτὴ ὕλη, ἐννοῶντας τὸ σῶμα.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους βραχυσώμους μᾶς εἶνε γνωστὸς ὁ περίφημος ἐπιδρομεὺς Ἀττίλας, ὁ ἱστορικὸς τοῦ Βυζαντίου Προκόπιος, ὁ ἱστορικὸς Γρηγόριος, ἐπίσκοπος τοῦ Τούρ, ὁ βασιλεὺς Πιπῖνος ὁ ἐπονομαζόμενος Βραχύς, ὁ βασιλεὺς Φίλιππος Αὔγουστος, ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως Κάρολος Γ' καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλβέρτος ὁ Μέγας.

Γιὰ τὸν τελευταῖο διηγοῦνται ὅτι ὁ Πίππας τῆς Ρώμης κατὰ τὴν πρώτη τους συνάντησι, τὸν κάλεσε ἐπανειλημμένως νὰ σηκωθῆ, σὲ τρόπο ποὺ χρειάστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσουν πὼς ἦταν κοντὸς κι' ὄχι γονατιστός... ὅπως ὑπέθεσε ὁ ἴδιος.

Ἀναφέρουμε ἀκόμη μεταξὺ τῶν βραχυσώμων τὸν Πάπα Ἰωάννη, τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαο Δ' τὸν ἐπονομαζόμενο Πηχυαῖο, τὸν Πορτογάλλο ἱστοριοδίφη Βάσκο ντὲ Γάμα καὶ τὸν περίφημο σοφὸ Ἔρασμο, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε δικῆ του προφορὰ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν.

Μικρόσωμοι ἦσαν ἀκόμη ὁ Γκυίττον, ὁ δήμαρχος τῆς Ροσέλ, ὁ ὁποῖος ὑπερασπίσθηκε ἡρωϊκὰ τὴν πόλι του κατὰ τοῦ Ρισελιέ, ὁ Ὁλλανδὸς ζωγράφος Δόες καὶ ὁ Ἄγγλος ζωγράφος Γίβσων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίσης μικρόσωμη γυναῖκα γέννησε θ ἐν ὅλῳ παιδιά.

Ἀντιθέτως, ὑψηλὸ ἀνοιστήματος ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξέχοντας ἄνδρας, ἦσαν ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος τῆς Σκωτίας, ὁ Ἐδουάρδος Γ', ὁ Ροδεφρίδος ντὲ Μπουγόν, ὁ Φίλιππος ὁ ἐπονομασθεὶς Μακρός, ὁ αἴρεσιάρχης Οὔσος, ὁ Κολόμβος, ὁ εὐνοούμενος τοῦ Καρόλου Β' Ρόσεστερ, ὁ νομομαθὴς Ποτιέ, ὁ Ἄγγλος φυσοδίφης Μπάνξ, ὁ περίφημος Μπογιὰ-Σαδαρέν, ὁ συγγραφεὺς Μπενζαμεν Κωνστάν, ὁ ζωγράφος Δαβίδ, τὸν ὁποῖο ἀναφέραμε καὶ παραπάνω γιὰ τὴν τραυλότητά του, καὶ ὁ γεωγράφος Δελαμάρς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΙΔΑΜΕ στὰ προηγούμενα φύλλα πόσο πολύτιμες ὑπηρεσίες προσέφερε ὁ Βιντὸκ στὴν Ἀστυνομία τοῦ Παρισιοῦ, καὶ πῶς ὁ ἥρως μας συνέλαβε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸν περίφημο κακοποιὸ καὶ δολοφόνο Γκεβίδ.

Ἡ σύλληψις ἑνὸς ἄλλου ἀρχισυμμορίτου καὶ κακοποιοῦ ἐπικινδύνου, ὀνομαζομένου Ντελβὲζ συνετέλεσε ὥστε τόσο ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας κ. Ἀνρύ, ὅσο κι' ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ν' ἀνεβάσουν ἀκόμα περισσότερο στὴν ἐκτίμησί τους τὸν Βιντόκ. Ἡ σπεῖρα τοῦ Ντελβὲζ ἀπετελεῖτο σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἀμαξάδες καὶ λούστρους. Εἶχε μάλιστα τὴν τιμὴ νὰ συμπεριλαμβάνη μεταξὺ τῶν μελῶν της καὶ τὸν ὁποδηματοκαθαριστὴ τῆς Αὐτοκρατείρας Μαρίας Λουΐζας. Ἀπογύμνωνε τὰ πλούσια σπίτια καὶ τοῦ κάκου ἡ Ἀστυνομία τὴν κατεδίωκε χρονιὰ ὁλόκληρα. Ἔτσι ἡ ἀτιμωρησία μεγάλωσε τὸ θράσος της κι' ἔρτασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ μπῆ μιὰ νύχτα στὸ σπίτι τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ νὰ τὸ γδύσῃ ὁλόκληρο. Μὰ αὐτὸς ἦταν ὁ τελευταῖος της θρίαμβος. Γιατὶ ἀμέσως ἀνακατεύθηκε στὴν ὑπόθεσι ὁ Βιντὸκ καὶ κατώρθωσε τὴν ἄλλη μέρα κιόλας νὰ συλλάβῃ ὅλους τους συμμορίτας.

Μονάχα ὁ ἀρχηγός τους ὁ Ντελβὲζ κατώρθωσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Ἔμαθε ὅμως καὶ γι' αὐτὸν πῶς εἶχε φίλη κάποια ἀστοροφουχοῦ, ἡ ὁποία κατοικοῦσε σὲ μι' ἀπόμερη συνοικία.

Τὴ νύχτα λοιπὸν τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1811, ὁ Βιντόκ, συνοδευόμενος ἀπὸ τρεῖς ἀστυνομικοὺς ἐπιθεωρητάς, πῆγε κι' ἔστησε καρτέρι μπρὸς στὸ σπίτι αὐτῆς τῆς γυναίκας. Χιόνιζε καὶ τὸ κρύο ποὺ ἔκανε ἦταν τρομερό, ἀφάνταστο. Στὸ τέλος, οἱ τρεῖς ἐπιθεωρηταί, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρουν πειὰ τὴν παγωνιά, μὲ τὴν πρόφασι δῆθεν ὅτι ὁ ληστὴς δὲν ἦταν ἐκεῖ, σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν, ἐγκαταλείποντας τὸ Βιντὸκ μόνο.

Ὁ Βιντὸκ ὅμως ἐπέμενε, ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ κρύο δυνάμωσε τόσο, ὥστε ἄρχισε νὰ φοβᾶται μήπως πάθει συγκοπή. Γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ, δὲν ἐδίστασε νὰ χωθῇ ὥς τὴν κοιλιὰ σὲ μιὰ τρύπα, γεμάτη κοπριά, ὅπου ἔμεινε ὥς τὶς πέντε τὸ πρωί.

Τότε μιὰ γυναῖκα βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ἀποροφουχοῦς, ἡ ἴδια κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Μά, βγαίνοντας ἔξω ξέχασε νὰ κλείστῃ τὴν πόρτα πίσω της. Ἀμέσως ὁ Βιντὸκ μπῆκε στὴν κλίκι, προχώρησε τολμηρὰ μέσα στὸ σπίτι καὶ ἔξαφνα βρέθηκε μπροστὰ στὸ Ντελβέζ.

Μιὰ πάλη τρομερὴ ἄρχισε τότε μεταξὺ τῶν δυὸ ἀνδρῶν. Μὰ ὁ Βιντόκ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκατανίκητος στὴ δύναμι, ξάπλωσε γρήγορα κάτω τὸν ἀντίπαλό του καὶ, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν περιστοφῶν του, τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες στὰ χέρια του, τὸν πῆρε ἔξω μαζύ του.

Στὸ δρόμο βρῆκε ἓν' ἀμάξι, ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτὸ μὲ τὸν αἰχμάλωτό του, ἄρχισε νὰ κάνῃ διάφορες βόλτες καὶ στὸ τέλος σταθῆκε σὲ μιὰ ταβέρνα. Ἐκεῖ, μπῆκε μέσα, κι' ἀφοῦ ἔβεσε τὸ Ντελβὲζ στὴν καρέκλα του, ἄρχισε νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνῃ μαζύ του.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

Μὰ γιατὶ ἔχανε ἔτσι τὸν καιρό του ὁ Βιντόκ; Γιατί, ἁπλούστατα, εἶχε τὸ σκοπό του. Ἤξερε σὲ ποιὰ ὥρα ὁ κ. Ἀνρὺ θὰ δεχόταν τοὺς ἐπιθεωρητάς του, οἱ ὁποῖοι θὰ πήγαιναν νὰ τὸν εὐχηθοῦν γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο. Τὴν ἴδια ὥρα λοιπὸν παρουσιάστηκε κι' ὁ Βιντόκ, σπρώχνοντας μπροστὰ τὸν αἰχμάλωτό του.

—Κύριε Ἀνρύ, εἶπε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ τὸν κύτταζαν μὲ κατάπληξι, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εὐχηθῶ, μαζὺ μὲ τὸν περίφημο Ντελβέζ, εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο.

—Αὐτὸ εἶνε δῶρο μιὰ φορά! φώναξε κατενθουσιασμένος ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς του καὶ τοὺς ἄλλους ἀστυνομικούς, ἐπρόσθεσε:

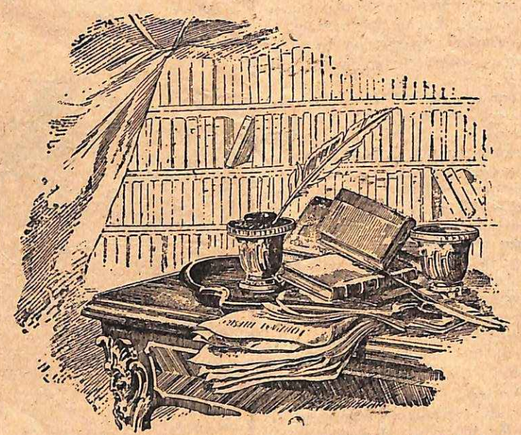

—Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μπορούσατε καὶ σεῖς, Κύριοι, νὰ μοῦ προσφέρετε τέτοια δῶρα. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε, Βιντόκ. Ἔσθε ἄξιος γιὰ κάθε τιμὴ καὶ εἶμαι κατευχαριστημένος ἀπὸ σᾶς.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ μῖσος καὶ ἡ ζήλεια τῶν ἄλλων ἀστυνομικῶν ἐναντίον τοῦ Βιντὸκ μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο. Ἡ ὕπουλες ἐπιθέσεις, ἡ συκοφαντίες, ἡ κατηγορίες διπλασιάστηκαν ἐναντίον τοῦ αὐτοσχεδίου αὐτοῦ ἀστυνομικοῦ, ὁ ὁποῖος, ὁλομόναχος, μέσα σ' ἕξη μῆνες, εἶχε συλλάβει τόσους ἐπικινδύνους κακοποιούς. Ὅλοι τὸν κατηγοροῦσαν πρὸ πάντων γιὰ τὰ μέσα στὰ ὁποῖα καταφεύγει γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὶς συλλήψεις αὐτές. Ἔλεγαν εἰς ὄβρος του ὅτι εἶχε πολύτιμους βοηθοὺς στὸ ἔργο του τὶς γυναίκες τῶν ὑποπτων σπιτιῶν. Μά, διάβολε!... ἦταν πολὺ φυσικὸ αὐτό... Ποῦ ἤθελαν νὰ μαθαίνῃ πληροφορίες γιὰ τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς δολοφόνους;... Στὰ μέγαρα τῶν μαρκησιῶν;

Κατηγοροῦσαν ἐπίσης τὸ Βιντὸκ ὅτι εἶχε συγκεντρώσει γύρω του ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ἐκκρεμεῖς λογαριασμοὺς μὲ τὴ δικαιοσύνη... Ξεχνοῦσαν ὅμως ὅτι καὶ τὸ ἴδιο τὸ προσωπικὸ τῆς Ἀστυνομίας δὲν ἀπετελεῖτο ἀπὸ καλύτερα ὑποκείμενα.

Ἐντωμεταξύ, ὁ ζῆλος τοῦ Βιντὸκ μεγάλωνε ὁλόενα. Ἐργαζόταν μὲ ἕνα εἶδος ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐνθαρρυνόμενος πάντα ἀπὸ τὸν ἀρχηγό του, μαζὺ μὲ τὸν ὁποῖο περνοῦσαν νύχτες ὁλόκληρες, σκεπτόμενοι μὲ ποιοὺς καινούργιους τρόπους θὰ κατώρθωναν νὰ ξεκαθαρίσουν τὸ Παρίσι ἀπ' ὅλες τὶς χιλιάδες τῶν κακοποιῶν του.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ἡ κλοπὲς εἶχαν λιγοστέψει πολὺ καὶ οἱ ἀνώτατοι ἀρχηγοὶ τῆς Ἀστυνομίας ἔμεναν κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν ἑαυτό τους, γιατὶ εἶχαν δεχτεῖ τὴν τόσο πολύτιμη συνδρομὴ τοῦ Βιντόκ.

Μὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν ἀφώπλιζαν τοὺς ἐχθρούς του. Χωρὶς νὰ καθορίζουν ποτὲ τὸ σαφές, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπιθεωρηταὶ ἰσχυριζόντουσαν τώρα πὼς ὁ Βιντὸκ ἐκλεβε. Μὴ μπορώντας πειὰ νὰ τοὺς ἀκούῃ νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνουν τὶς ἀόριστες αὐτὲς συκοφαντίες τους, ὁ κ. Ἀνρὺ τοὺς εἶπε κύτταρά μιὰ μέρα:

—Ἂν εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ Βιντὸκ διαπράττει καθημερινῶς κλοπές, αὐτὸ εἶν' ἕνας λόγος περισσότερος νὰ σᾶς κατηγορήσω γιὰ τὴν ἀνικανότητά σας. Ἐνε μόνος, εἴσαστε πολλοί καὶ λέτε πὼς κλέβει... Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὸν πιάνετε μιὰ φορὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ; Μόνος αὐτὸς κατώρθωσε νὰ σᾶς ρεζιλέψῃ ὅλους... Γιατὶ δὲν τοῦ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο;

Ἀπὸ τὴν ἑπομένη τῆς συλλήψεως τοῦ Ντελβέζ, κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν συνώδευαν, τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει τόσο ἄνανδρα, ὁ κ. Ἀνρὺ ἔδωσε στὸ Βιντὸκ ἀπόλυτο ἐλευθερία δράσεως. Κανένας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶχε πειὰ τὴν παραμικρὴ ἐξουσία ἐπάνω του καὶ μποροῦσε νὰ ἐνεργῇ αὐτοβούλως.

Ἡ ἐλευθερία αὐτὴ διπλασίασε τὴν ἐνεργητικότητά του κι' ἡ συλλήψεις πολλαπλασιαζόντουσαν. Χάρις στὸ Βιντόκ, κλέφτες, δολοφόνοι, δραπέτες τῶν φυλακῶν, ἔπαιρναν κατὰ δεκάδες τὸ δρόμο τοῦ κατέργου.

Ἦταν μιὰ περίοδος τρομερὴ γιὰ τὸν κόσμο τοῦ ἐγκλήματος. Οἱ κακοποιοὶ νόμιζαν πὼς θλέπουν τὸν Βιντὸκ παντοῦ. Ἦταν ἕνας τρομερὸς ἀντίπαλος, τὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ θγάλουν ἀπ' τὴ μέση μὲ κάθε θυσία. Ἑξκοσι συνωμοσίες ὠργανώθηκαν ἐναντίον του, μὰ ὁ Βιντὸκ κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' ὅλες καὶ νὰ συλλάβῃ τοὺς ὀργανωτάς των.

Ὡστόσο, ὅσο ἐπιτήδειος, τολμηρὸς κι' ἐνεργητικὸς κι' ἂν εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ὑπάρχουν δοκιμασίες τὶς ὁποῖες δὲν μπορεῖ νὰ τὰ θγάλῃ πέρα κάστηκε, παρ' ὅλο τὸ θάρρος ποὺ τὸν ἀγαπᾶ νὰ ὁμολογήσῃ μιὰ μέρα πεφτε πολλὴ κι' ὅτι διαρκῶς μεγάλωνε.

Τότε σκέφτηκε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ ὀργανώσῃ ἕνα ἰδιαίτερο ἀστυνομικὸ σῶμα, τοῦ ὁποίου αὐτὸς νὰ εἶνε ἐμπιστευτικῶς στὸν κ. Ἀνρύ:

—Περίφημη ἰδέα καὶ πραγματοποιήσιμη! εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας. Ἡ πραγματοποίησίς της, ἀγαπητέ μου Βιντόκ, θὰ ἔδινε τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα. Ἐμεῖς βέβαιος θὰ τὴν ἐνέκρινε ἀμέσως, ἂν τοῦ μιλοῦσα σχετικῶς. Μὰ ἔτσι θὰ σὲ ἀδικοῦσα, γιατὶ θὰ σοῦ ἔκλεβα τὴν ἐμπιστοσύνη σου. Σύνταξε λοιπὸν μιὰ ἀναφορὰ κι' ἀνάπτυξε σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα σου... Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ὑποβάλῃς ἀπ' εὐθείας τὴν ἀναφορὰ αὐτὴ στὸν ὑπουργό...

Ὁ κ. Ἀνρὺ δὲν εἶχε γελαστεῖ στὶς προβλέψεις του.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐνδιαφέρθηκε ἐξαιρετικὰ ἅμα διάβασε τὴν ἀναφορὰ ποὺ τοῦ ὑπέβαλε ἀπ' εὐθείας ὁ Βιντόκ. Χωρὶς νὰ χάνῃ μάμας στὸ γραφεῖο του, τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ ἀναπτύξῃ τὰ σχέδιά του καὶ στὸ τέλος τὰ υἱοθέτησε.

Ὅταν ὁ Βιντὸκ θγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ, εἶχε πάψει πειὰ νὰ εἶνε ἁπλὸς ἕνας μυστικὸς πράχηγὸς τοῦ Εἰδικοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας...

***

Ἡ ἱστορία τῆς δράσεως τοῦ Τμήματος αὐτοῦ, ποὺ ὅλοι τὸ ἀποκαλοῦπληκτική.

Στὴν ἀρχὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τέσσερα ἄτομα, τὰ ὁποῖα σιγὰ-σιγὰ ἐγιναν δώδεκα. Μὰ καὶ πάλι ἦσαν λίγα. Ὡστόσο μὲ τοὺς δώδεκα αὐτοὺς ἀνθρώπους, ὁ Βιντὸκ ἐνήργησε, κατὰ τὸ ἔτος 1817, ὀκτακόσιες συλλήψεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗ

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ Ἄγγλου ἀντισυνταγματάρχου Νόρμαν Θουαίτης. Δυὸ ἄγνωστα ἀνέκδοτα τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ. Πῶς ὁ ποιητὴς πέρασε μιὰ «εὐχάριστη βραδειά». Οἱ ἀριστοκράτες δὲν πρέπει νὰ ἱδρώνουν! Ὁ Ναπολέων τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου. Μιὰ περίεργη φυσιογνωμικὴ ἐξέτασις. Ἡ ἰδιοτροπίες τοῦ μεγάλου δημοσιογράφου Πάλιτσερ. Ἡ ἐκρήξεις τῆς ὀργῆς του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΝΑΣ ἀπ' τοὺς περιφημότερους συγχρόνους τυχοδιῶκτες, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πέρασε μιὰ ζωὴ περίεργη, γεμάτη ἀπ' τὶς πιὸ ἀλλόκοτες περιπέτειες, εἶνε καὶ ὁ Ἄγγλος ἀντισυνταγματάρχης Νόρμαν Θουαίτης.

Στὴ νεότητά του ἐχρημάτισε ἠθοποιός, καὶ μάλιστα πρωταγωνιστής, ἔπαιξε δὲ σὲ πολλὰ ἔργα τοῦ μεγάλου Ἄγγλου ποιητοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ. Ἔπειτα ἔλαβε μέρος ὡς ἀξιωματικὸς στὸν πόλεμο τῶν Μπόερς καὶ ἀργότερα ὑπηρέτησε ὡς γραμματεύς, ἀναγνώστης καὶ συνοδὸς τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου Γιόζεφ Πάλιτσερ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπονομασθεῖ ἀπ' τοὺς συγχρόνους του «ὁ Ναπολέων τῆς ἀμερικανικῆς δημοσιογραφίας». Τέλος, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Πάλιτσερ, ὁ Θουαίτης χρημάτισε, γιὰ πολλὰ χρόνια, καὶ πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολεμου καὶ κατὰ τὴ διάρκειά του, πράκτωρ τῆς Ἀγγλικῆς Ὑπηρεσίας Κατασκοπείας, στὴ Γερμανία, τὴ Ρωσία, τὴν Αὐστρία, τὶς Ἰνδίες καὶ τὴν Ἀμερική.

Τελευταῖα λοιπόν, ὁ σύγχρονος αὐτὸς Ἄγγλος τυχοδιώκτης, ἐξέδωκε τὰ «Ἀπομνημονεύματά» του, στὰ ὁποῖα περιγράφει τὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς του καὶ πολλὰ ἀνέκδοτα διαφόρων προσωπικοτήτων, μὲ τὶς ὁποῖες γνωριστηκε καὶ συναναστράφηκε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀναφέρει καὶ τὰ παρακάτω ἀνέκδοτα τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ.

Τὸ βράδυ ποὺ δόθηκε στὸ Λονδῖνο ἡ πρεμιέρα τοῦ γνωστοῦ ἔργου του «Ὁ ἰδεώδης σύζυγος», τὸ κοινὸ κατενθουσιάστηκε καὶ μὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα ἐκάλεσε στὴ σκηνὴ τὸν συγγραφέα. Ὁ Οὐάϊλντ παρουσιάστηκε πράγματι μὲ τὸ συνηθισμένο ἐλαφρὸ χαμόγελό του, κι' ἔκανε ράθυμα καὶ ἀργὰ πέντε-ἕξη βόλτες κατὰ μῆκος τοῦ προσκηνίου. Ἔπειτα στάθηκε στὴ μέση καὶ εἶπε:

— Κυρίες καὶ κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ γιατὶ κάνατε τόσο εὐγενικὴ ὑποδοχὴ στὸ ἔργο μου. Εὐχαριστῶ καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ παίξανε τόσο καλὰ τοὺς ρόλους των. Κυρίες καὶ κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι καὶ σᾶς καὶ τοὺς ἠθοποιούς, γιατὶ μὲ κάνατε νὰ περάσω μιὰ εὐχάριστη βραδειά.

Τὸ κοινὸ ξέσπασε σὲ καινούργια ζωηρὰ χειροκροτήματα, ξεκαρδισμένο στὰ γέλια. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὅλες σχεδὸν ἡ ἐφημερίδες φιχτήκανε τοῦ Οὐάϊλντ καὶ γράψανε πὼς ὁ διάσημος συγγραφεὺς δὲν εἶχε ἀνατροφὴ κι' ὅτι ἦταν ἀπρέπεια ἐκ μέρους του ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ νὰ λέῃ ὅτι τὸν ἔκανε νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὴ βραδειά του.

Μιὰ ἄλλη φορά, σὲ μιὰ παράστασι τοῦ «Ἰδεώδους συζύγου» πάλι, ὁ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ πῆγε στὸ θέατρο μαζὺ μὲ τοὺς δυὸ μικροὺς γυιούς του. Ἔκανε ὅμως ὑπερβολικὴ ζέστη καὶ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ μικροὺς ζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα του τὴν ἄδεια νὰ βγάλη τὸ σακκάκι του.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε ὁ συγγραφεύς. Αὐτὸ ποὺ ζητεῖς νὰ κάνης εἶνε προστυχιά.

— Μὰ ἔχω σκάσει ἀπὸ τὴ ζέστη, διαμαρτυρήθηκε ὁ μικρός. Ἰδρώνω φοβερά.

— Ἀγαπητό μου παιδί, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Οὐάϊλντ, μόνο οἱ ἄνθρωποι τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων ἰδρώνουν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς δικῆς μας τάξεως κάνουν μπάνια ζεστὰ κι' ἔτσι ἀποφεύγουν τὸν ἰδρῶτα...

***

Γεμάτη ἀπ' τὰ πιὸ παράξενα περιστατικὰ ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ Θουαίτης κοντὰ στὸν «Ναπολέοντα τῆς ἀμερικανικῆς δημοσιογραφίας». Ὁ Πάλιτσερ εἶχε τὸ συνηθισμένο του ἄλογο, μιὰ ἥσυχη φοράδα ποὺ πήγαινε μόνη της στὸ δρόμο κι' ἔτσι δὲν χρειαζόταν νὰ τὴ διευθύνῃ ὁ τυφλὸς καβαλλάρης της. Ἀντιθέτως τὸ ζῶο τοῦ Θουαίτης ἦταν σωστὸ ἀγρίμι. Κουβεντιάζανε γιὰ τὴ ζωγραφικὴ κι' ὁ Πάλιτσερ ἐξεθείαζε τὸν διάσημο ζωγράφο Τζὼν Σαίρτζεντ ποὺ ἤτανε καὶ προσωπικὸς του φίλος. Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως τὸ ἄλογο τοῦ Θουαίτης ἀγρίεψε, τινάχτηκε καὶ πέταξε τὸν καβαλλάρη του καταγῆς.

Ὁ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ.

Ὁ Θουαίτης σηκώθηκε μὲ κόπο, ἀγωνιστηκε πολὺ γιὰ νὰ ξανατιάσῃ τ' ἄλογό του καὶ μ' ὅλους τοὺς πόνους του καβαλλίκεψε κι' ἔτρεξε νὰ ξαναβρεθῇ στὴ θέσι του, κοντὰ στὸν προϊστάμενό του. Ὁ Πάλιτσερ ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦταν πειὰ ἐντελῶς τυφλός, δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τί συνέβη κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κουβεντιάζῃ, νομίζοντας ὅτι ὁ σύντροφός του ἦταν πάντα στὸ πλευρό του. Ἔτσι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Θουαίτης ἔρτασε δίπλα του, ὁ Ἀμερικανὸς ρωτοῦσε:

—Δὲν ἔχω δίκιο σ' αὐτό;

—Βεβαίως. Εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνος, ἀπάντησε ὁ Θουαίτης, χωρὶς νἄχῃ ἰδέα περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἔχετε δίκιο πέρα γιὰ πέρα...

— Ὄχι, βλάκα, δὲν ἔχω πέρα γιὰ πέρα, ἀλλὰ στὰ κυριώτερα σημεῖα! φώναξε ὁ Πάλιτσερ. Φαίνεται ὅτι δὲν μὲ παρακολουθοῦσες τί σοῦλεγα κι' εἶσαι ἀπλῶς ἕνας χυδαῖος κόλακας.

Τότε ὁ Θουαίτης ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί εἶχε συμβεῖ.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὁ ζωγράφος Σαίρτζεντ εἶχε φτιάξει ἕνα πορτραῖτο τοῦ Πάλιτσερ, τὸ ὁποῖο εἶνε τὸ πιὸ ἀλλόκοτο ἔργο ζωγραφικῆς ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἂν σκεπάσει κανεὶς μὲ ἕνα χαρτὶ τὸ μισὸ πρόσωπο, βλέπει ὅτι τὸ ἄλλο μισὸ παρουσιάζει τὴ φυσιογνωμία ἑνὸς καλοκαγάθου κι' εὐγενικοῦ κυρίου. Ἂν ὅμως σκεπάσει τὸ ἄλλο μισό, βλέπει μιὰ ἔκφρασι διαβολική, γεμάτη κακία, μῖσος κι' ἐμπάθεια.

Τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο ὀφείλεται στὸ ἑξῆς περιστατικό: Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Πάλιτσερ ποζάριζε στὸν Σαίρτζεντ, τὶς τρεῖς πρῶτες μέρες ὅλα πήγαιναν καλά. Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ἦταν εὐδιάθετος κι' ὁ ζωγράφος, ὁ ὁποῖος στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ζωγραφίσει τὴ μισὴ μορφή, ἀπεικόνισε στὸ πανὶ ὅλη τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐδιαθεσία ποὺ ἔδειχναν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ «Ναπολέοντος τῆς δημοσιογραφίας».

Μὰ τὴν τετάρτη μέρα ἐμφανίστηκε μέσα στὸ στούντιο ἕνας ἐνοχλητικὸς Ἄγγλος ἀριστοκράτης, ποὺ ἀπὸ καιρὸ γνόταν φόρτωμα στὸν Πάλιτσερ γιὰ κάποια δουλειά.

Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ὁ Πάλιτσερ, ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι ἀπ' τὸν θυμό του. Ὁ ζωγράφος δὲν θέλησε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία ν' ἀπαθανατίσῃ τὴ σπανιωτάτη ἐκείνη ἔκφρασι καὶ ἀμέσως ἄρπαξε τὸ πινέλο, ζωγράφισε τὴν ἄλλη μισὴ μορφὴ κι' ἀπεικόνισε πάνω στὸ πανὶ τὴν ἔκφρασι ποὺ εἶχαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Πάλιτσερ.

Ὁ περίφημος αὐτὸς Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ἦταν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, φοβερὰ ὀξύθυμος καὶ δὲν εἶχε ὅρια στὸ θυμό του.

Μιὰ μέρα ποὺ πήγαιναν, ὅπως πάντα, περίπατο καβάλλα οἱ δυὸ τους, ὁ Θουαίτης τοῦ ἔλεγε τὶς εἰδήσεις ποὺ εἶχανε ἡ πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Μιλοῦσε πολλὴν ὥρα κι' ὁ Πάλιτσερ ἄκουγε χωρὶς ν' ἀπαντᾶ καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε λέξι σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτό. Καθὼς δὲ ἦσαν κλειστὰ τὰ τυφλά του μάτια, ὁ Θουαίτης νόμισε πὼς εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ἢ ὅτι ρέμβαζε. Γιὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσῃ λοιπὸν τὴν ἡσυχία, ἐσώπασε.

Μὰ τότε ὁ Πάλιτσερ ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Γιατί σταμάτησες λοιπόν; τοῦ φώναξε ἄγρια. Δὲν ἔχουν ἄλλες εἰδήσεις ἡ ἐφημερίδες;

Καὶ μὲ τὸ μαστίγιο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, κατάφερε ἀρκετὰ δυνατὰ χτυπήματα στὸν γραμματέα του.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Μὰ τὰ μαρτύριά μου—ἐξακολούθησε ἡ μήτηρ Ἀγία - Οὐρσούλη, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸ πλῆθος ποὺ μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὴν ἀγανάκτησί του—δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῆς Ἀγνῆς, ἄφησα νὰ μοῦ ξεφύγουν μερικὰ λόγια σχετικὰ μὲ τὸ θάνατ τῆς ποὺ ἔκαναν τὴν ἡγουμένη ν' ἀνησυχήσῃ τρομερά. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, περισσοτερίζομουν διαρκῶς ἀπὸ κατασκόπους κι' ἔτσι πέρασε πολὺς καιρὸς ὥς ὅτου νὰ κατορθώσω ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικό μου στοὺς συγγενεῖς τῆς δυστυχισμένης νέας, γιὰ τὴν ὁποία ὅλοι πίστευαν πὼς εἶχε πεθάνει ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

»Ἡ διήγησί μου τώρα τελείωσε καὶ σᾶς ἐγγυοῦμαι μὲ τὴ ζωή μου γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ὅσων σᾶς εἶπα. Κατηγορῶ τὴν ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ αὐτοῦ ὡς δολοφόνο τῆς Ἀγνῆς, ὅπως ἐπίσης κατηγορῶ τὶς ἀδελφὲς Βιολάντα, Καμίλλη, Ἄλιξ καὶ Μαριάννα ὡς συνενόχους στὸ ἔγκλημά της!...

Ἡ Ἁγία Οὐρσούλη σώπασε... Τὰ τελευταῖα της λόγια λάβηκαν μέσα στοὺς ἀναθεματισμοὺς τοῦ πλήθους, τοῦ ὁποίου ἡ μανία δὲν εἶχε πειὰ ὅρια. Τὸ ὄνομα τῆς ἐγκληματικῆς ἡγουμένης πετοῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ κανένας δὲν ἔμενε ἱκανοποιημένος μονάχα μὲ τὴ σύλληψί της. Ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς, ἀντηχοῦσαν κραυγές, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ ἐξαγριωμένος λαὸς ζητοῦσε νὰ τοῦ παραδώσουν τὴ δολοφόνο γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ αὐτὸς ὅπως τῆς ἄξιζε.

Ὁ δὸν Ραμιρὲζ ἀντιτάχτηκε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι στὴν ἀξίωσι αὐτὴ τοῦ ὄχλου καὶ ὁ Λορέντζος ὁ ἴδιος προσπάθησε νὰ μιλήσῃ στὸ πλῆθος, λέγοντάς του πὼς ἡ ἡγουμένη δὲν μποροῦσε νὰ τιμωρηθῇ χωρὶς νὰ δικαστῇ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἐξέτασι.

Μὰ ὅλ' αὐτὰ ἐξαγρίωσαν ἀκόμα περισσότερο τὸ λαό, ὁ ὁποῖος ὡρμοῦσε ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὴν ἡγουμένη. Τότε ὁ δὸν Ραμιρὲζ ἔδωσε ἕνα πρόσταγμα στοὺς ἄνδρες του, μὰ πῆγε χαμένο, γιατὶ οὔτε τὰ ξίφη τους μπόρεσαν νὰ βγάλουν καθὼς τοὺς ἔσπρωχνε τὸ πλῆθος.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο ἡ λέξις Ἱερὰ Ἐξέτασις εἶχε χάσει ὅλη τὴ δύναμί της καὶ ὁ λαὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ σπρώχνῃ μπροστά. Τέλος, ἀφοῦ διέσπασε τὴ γραμμὴ τῶν τοξοτῶν, ἡ ὁποία προστάτευε τὴν ἡγουμένη, ρίχτηκε ἐναντίον της.

Τρελλὴ ἀπὸ τὸν τρόμο της ἐκείνη, προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια του, ξεφωνίζοντας μ' ἀπελπισία καὶ ζητῶντας ἔλεος. Τοῦ κάκου ὅμως ὡκιζόταν πὼς δὲν ἦταν ξένοχη στὸ θάνατο τῆς Ἀγνῆς καὶ φώναζε ὅτι μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της. Ὁ λαὸς δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὴ λεία του νὰ τοῦ ξεφύγῃ... Περιέλουζε τὴν ἡγουμένη μὲ τὶς χειρότερες βρισιές, τὴν ἔσερνε καταγῆς καὶ τῆς ἔριχνε στὸ σῶμα καὶ στὸ στόμα ἀκαθαρσίες. Τὴν παρέδιδε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ καθένας εὕρισκε κάποιο καινούργιο βασανιστήριο νὰ τῆς πιβάλῃ. Καθὼς προσπαθοῦσε νὰ φωνάξῃ, τὴν κλωτσοῦσαν στὸ στόμα της οἱ τὶς μπότες τους.

Ἔπειτα τὴν ἔγδυσαν ἐντελῶς κι' ἄρχισαν νὰ σέρνουν ἔτσι τὸ κορμί της στὸ λιθόστρωτο, μαστιγώνοντάς την συγχρόνως καὶ γεμίζοντας τὶς πληγές της μὲ ἀκαθαρσίες καὶ φτύματα.

Ἀφοῦ τὴν τράβηξαν ἀρκετὴ ὥρα καὶ διασκέδασαν κάνοντας τὸ κατατρωμένο κεφάλι της ν' ἀναπηδᾷ ἐπάνω στὶς πέτρες, τὴν ἔστησαν ὄρθια καὶ μὲ κλωτσιὲς τὴν ἀνάγκασαν νὰ τρέξῃ. Τότε, κάποιος τῆς πέταξε μιὰ πέτρα, ἡ ὁποία τῆς τρύπησε τὸν κρόταφο. Ἀμέσως ἡ ἐγκληματικὴ ἡγουμένη σωριάστηκε κάτω. Συγχρόνως ὅλο τὸ πλῆθος ρίχτηκε ἀπάνω της καὶ τῆς ἔσπασε τὸ κρανίο.

Ἡ δολοφόνος τῆς Ἀγνῆς εἶχε ξεψυχήσει, μὰ ἡ λύσσα τοῦ λαοῦ δὲν εἶχε σβύσει ἀκόμα καὶ μόνο, ἅμα μετέβαλαν τὸ πτῶμα της σ' ἕναν ἄμορφο σωρὸ ἀπὸ σάρκες, τὴν ἄφησαν.

Ὁ Λορέντζος εἶχε παρασταθεῖ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς φρικαλεότητες χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐπέμβῃ. Οἱ τοξότες τοῦ δὸν Ραμιρὲζ ἦσαν λιγοστοὶ καὶ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ κάνουν τὸ παραμικρὸ ἐναντίον τῶν χιλιάδων τοῦ ὄχλου.

Μετὰ τὴν τιμωρία τῆς ἡγουμένης, ὁ λαός, ἀπάνω στὸν παροξυσμὸ τῆς μανίας του, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ μοναστηριοῦ, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήσῃ λίθον ἐπὶ λίθου.

Ἐντωμεταξὺ ἡ εἴδησις ὅτι ὁ λαὸς εἶχε ἐπιτεθεῖ ἐναντίον τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Ἁγίας Κλάρας κυκλοφόρησε σὰν ἀστραπὴ σ' ὁλόκληρη τὴ Μαδρίτη κι' ἐστάλησαν στρατιωτικὲς ἐνισχύσεις. Συγχρόνως ὁ δὸν Ραμιρὲζ μαζὶ μὲ τὸ Λορέντζο, συγκέντρωσαν τοὺς διασκορπισμένους τοξότας του καί, ἀκολουθῶντας τὸ πλῆθος ἔτρεξε προς τὸ μοναστήρι.

Τὸ πλῆθος πολιορκοῦσε τώρα τὴν Ἁγία Κλάρα μὲ λύσσα καὶ μ' ἐπιμονή. Χτυποῦσε τοὺς τοίχους μὲ ἀξίνες, πετοῦσε ἀπ' τὰ παράθυρά του ἀναμμένα δαυλιὰ κι' ὡρκιζόταν πὼς ὅμενε ζωντανή.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ περισσότερες μοναχὲς εἶχαν φύγει, μὰ μερικὲς ἔμεναν κλεισμένες στὸ μοναστήρι καὶ ἡ ζωή τους διέτρεχε τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο.

Ὁ Λορέντζος, μαζὶ μὲ μερικοὺς τοξότας εἶχαν προχωρήσει ὁρκετά, σταν ἔξαφνα μιὰ ἀπ' τὶς πόρτες τοῦ μοναστηριοῦ σωριάστηκε κάτω συντριμμένη. Ἀμέσως οἱ ταραξίαι ὥρμησαν μέσα καὶ ἄρχισαν νὰ συντρίβουν καὶ νὰ κομματιάζουν συστηματικὰ ὅ,τι εὕρισκαν μπροστά τους.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὰ ἔπιπλα εἶχαν μεταβληθεῖ σὲ σανίδες, πίνακες ἀξίας εἶχαν ξεσκισιστεῖ καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια ἔχαν κομματιαστεῖ. Συγχρόνως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ταραξίες εἶχαν τρυπώσει μέσα στὰ κελλιὰ κι' ὅσες μοναχὲς βρῆκαν σ' αὐτά, τὶς κακοποίησαν μὲ τὸ φοβερότερο τρόπο.

Ἐντωμεταξύ, ἡ φλόγες τῶν δαυλῶν εἶχαν μεταδοθεῖ στὰ ματώματα καὶ στοὺς τοίχους κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ μοναστήρι φλεγόταν. Οἱ στῦλοι κατέρρευσαν, κομμάτια ὁλόκληρα ἀπὸ τὴ στέγη σωριαζόντουσαν κάτω κι' ἔθαβαν κάτω ἀπ' τὰ φλεγόμενα συντρίμια τους δεκάδες ἐπιδρομέων.

Ἀπὸ παντοῦ, ἀντηχοῦσαν κραυγὲς καὶ στεναγμοί.

Ὁ Λορέντζος, καταλαβαίνοντας πὼς ἐξ αἰτίας του εἶχε γίνει ὅλη αὐτὴ ἡ καταστροφή, προσπαθοῦσε νὰ τὴν περιορίσῃ ὅσο μποροῦσε καὶ νὰ σώσῃ τουλάχιστον τὶς μοναχές.

Μὰ ἡ φλόγες ποὺ εἶχαν ἁπλωθεῖ παντοῦ ἔδιωχναν τώρα τοὺς πάντας, καὶ τὸν ἔκαναν κι' αὐτὸν νὰ σκεφθῇ γιὰ τὴ δική του ἀσφάλεια. Τὰ κύματα τοῦ λαοῦ ποὺ ἔτρεχαν τώρα ἔξω γιὰ νὰ σωθοῦν μὲ τὴν ἴδια ὁρμή, μὲ τὴν ὁποία προηγουμένως εἶχαν μπεῖ μέσα, ἔφραζαν τὰς ἐξόδους. Τότε ὁ Λορέντζος μὲ τὸ θεῖο του τὸ δοῦκα, τὸν δὸν Ραμιρὲζ καὶ τοὺς τοξότές, ὑλέπουτας ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ, ἀναζήτησαν ἀλλοῦ τὴ σωτηρία τους.

Πράγματι, σὲ λίγο ἡ καλὴ τύχη τοῦ Λορέντζου τὸν ὡδήγησε μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη μιᾶς ἀπόμερης στοᾶς τοῦ παρεκκλησίου, τὴν ἄνοιξε καὶ ἀντίκρυσε ἀπροσπὸ τοῦ τὰ ὑπόγεια τῆς Ἁγίας Κλάρας.

Στάθηκε μερικὲς στιγμὲς γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία του κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται μὲ τὸ θεῖο του τὸ δοῦκα γιὰ νὰ βροῦν ἕνα τρόπο νὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα. Μά, ἡ γλῶσσες τῆς φωτιᾶς ποὺ ἀναπηδοῦσαν ἀπὸ τοὺς τοίχους, ὁ πάταγος τῶν τεραστίων θόλων ποὺ κατέρρεαν, ἡ κραυγὲς τῆς ἀπελπισίας τῶν καλογηρῶν καὶ ἡ βλαστήμιες τοῦ ὄχλου, ἔκαναν τὶς φωνές τους νὰ μὴν ἀκουγωνται.

Ὁ Λορέντζος ἤθελε νὰ μάθῃ ἂν μποροῦσαν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ ὑπόγεια. Μὰ ἐπειδὴ, ἐντωμεταξύ, ἡ φλόγες πλησίαζαν καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος σωτηρίας, ἀποφάσισαν νὰ κατέβουν κάτω. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκαν στὸ ὑπόγειο, ὁ Λορέντζος, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει τελευταῖος, εἶδε ἄξαφνα νὰ προβάλῃ μιὰ σκιά. Ἀμέσως ὁ ἄγνωστος, βλέποντας ὅτι ἀπροσδόκητοι ξένοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ, ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

—Τί ἐν' αὐτὸ πάλι; φώναξε ὁ Λορέντζος, ἀναπηδῶντας.

Καὶ ὑποψιαζόμενος κάποιο καινούργιο μυστήριο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσ' στὸ ὑπόγειο, καταδιώκοντας τὴ σκιὰ ποὺ ἔφευγε. Ὁ δοῦξ καὶ οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολούθησαν.

Ἐπειδὴ ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου εἶχε μείνει ἀνοιχτή, ἡ φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς ἔρριχναν κάτω ἔντονο φῶς, ποὺ ἐπέτρεπε στὸ Λορέντζο νὰ καταδιώκῃ τὸν μυστηριώδη φυγάδα.

Μά, ἔξαφνα ἀναγκάστηκε νὰ στρίψῃ σὲ μιὰ γωνία. Τὰ σκοτάδια τότε τὸν τύλιξαν καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ διακρίνῃ τὴ σκιά. Μονάχα τὸ θόρυβο τῶν βημάτων της ἀκουγε.

Τόσο αὐτός, ὅσο κι' οἱ σύντροφοί του ἀναγκάστηκαν νὰ προχωροῦν μὲ προφύλαξι. Μὰ κι' ὁ φυγάς, ὅπως ἔκριναν ἀπὸ τὰ βήματά του, εἶχε λιγοστέψει κι' αὐτὸς μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ δρόμο του. Στὴ τέλος, ἀποπλανήθηκαν μέσα στὸ λαβύρινθο αὐτὸ τῶν ὑπογείων στοῶν καὶ σκοντάφτηκαν πρὸς διάφορες διευθύνσεις.

Παρασυρόμενος ἀπ' τὴν ἐπιθυμία του νὰ διαφωτίσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο καὶ σπρωγμένος ἀπὸ ἕνα ἔνστικτο μυστικὸ κι' ἀνεξήγητο, ὁ Λορέντζος δὲν τὸ πρόσεξε αὐτὸ παρὰ ὅταν βρέθηκε ἐντελῶς μόνος.

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων εἶχε πάψει, σιωπὴ ἁπλωνόταν γύρω του καὶ δὲν ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο ν' ἀνακαλύψῃ τὸ πρόσωπο ποὺ καταδίωκε. Στάθηκε λίγο γιὰ νὰ σκεφθῇ καὶ κατάλαβε ὅτι κάποια ἔκτακτη ἀφορμὴ εἶχε ὁδηγήσει αὐτὸ τὸ πρόσωπο τέτοια ὥρα ἐκεῖ κάτω. Ἡ κραυγὴ ποὺ εἶχε βγάλει, βλέποντας τοὺς τοξότες, ἦταν μιὰ κραυγὴ τρόμου χωρὶς ἄλλο καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι κάποιο καινούργιο μυστήριο κρυβόταν κάτω ἀπ' ὅλ αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὲς στιγμὲς δισταγμοῦ, συνέχισε τὴν πορεία του μέσ' στὸ σκοτάδι, πασπατεύοντας τοὺς τοίχους.

Εἶχε ἀρκετὴ ὥρα ποὺ περπατοῦσε ἔτσι, ὅταν ἔξαφνα εἶδε μι' ἀμυδρὴ λάμψι νὰ φεύγῃ σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν... Τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ ὁδηγούμενος ἀπ' αὐτὴν, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαινόταν νὰ προερχεται.

Ἡ λάμψις αὐτὴ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα καντῆλι ποὺ ἔκαιγε στὸ ἄγαλμα τῆς Ἁγίας Κλάρας. Μπροστὰ στὸ ἄγαλμα αὐτὸ στεκόντουσαν μερικὲς γυναίκες, τῶν ὁποίων τὰ λευκὰ ροῦχα κυμάτιζαν ἀπὸ τὸν ἄνεμο ποὺ φυσοῦσε μουγκρίζοντας κάτω ἀπ' τοὺς θόλους τῶν ὑπογείων.

Περίεργος νὰ μάθῃ γιὰ ποιὸ λόγο ἡ γυναῖκες αὐτὲς βρισκόντουσαν ἐκεῖ, τὶς πλησίασε μὲ προφύλαξι. Ἐκείνες δὲν τὸν ἀντελήφθησαν κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ ἀρκετά, ὥστε ν' ἀκούσῃ τὶς φωνές τους.

—Σᾶς ὁρκίζομαι—ἔλεγε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, τὴν ὁποία ἡ ἄλλες ἄκουγαν μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ—σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου... Μὲ κατεδίωξαν μάλιστα καὶ μὲ δυσκολία μπόρεσα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὰ χέρια τους... Ἂν δὲν ἔβλεπα τὸ καντῆλι, δὲν θὰ σᾶς ξαναβρίσκα ποτέ...

—Καὶ τί ἤρθαν νὰ κάνουν δῶ κάτω; ρώτησε μιὰ ἄλλη φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Νομίζετε πὼς μᾶς καταδιώκουν;...

—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶνε ἀβάσιμοι οἱ φόβοι μου, ἀπάντησε ἡ πρώτη. Μὰ ἔγω τὴν ἰδέα πὼς εἶνε δολοφόνοι... Ἂν μᾶς ἀνακαλύψουν, εἴμαστε γαμένες... Ὅσο γιὰ μένα, ἡ τύχη μου εἶνε σίγουρη. Ἡ συγγενειά μου μὲ τὴν ἡγουμένη φτάνει γιὰ νὰ μὲ θανατώσουν... Φοβᾶμαι!... Φοβᾶμαι!...

Καθὼς μίλοῦσε, ὕψωσε ἄξαφνα τὰ μάτια της κι' εἶδε τὸ Λορέντζο, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε σιγὰ-σιγά.

—Οἰ δολοφόνοι! φώναξε.

Καί, ὁρμώντας σὰν τρελλὴ θέλησε νὰ ξεφύγῃ... Συγχρόνως κι' ἡ συντρόφισσές της, ἔβγαλαν μιὰ κραυγὴ τρόμου. Τότε ὁ Λορέντζος κράτησε ἀπὸ τὸ γέρι τὴ φυγάδα, ἡ ὁποία περίτρομη σωριάστηκε γονατιστὴ μπροστά τοῦ.

—Λυπηθῆτε με!... τὸν ἱκέτευε. Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, λυπηθῆτε με!... Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς εἶμαι ἀθῶα...

Τὴ φωνή της, καθὼς μοῦ μιλοῦσε, τὴν ἔπνιγε ὁ τρόμος.

Τὸ καντῆλι φώτιζε τὸ πρόσωπό της, ποὺ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὶς ἄλλες γυναίκες ποὺ τὴν περιστοίχιζαν, δὲν σκεπαζόταν ἀπὸ πέπλο μοναχῆς.

Τότε ὁ Λορέντζος ἀναγνώρισε σ' αὐτὴν τὴ Βιργινία ντὲ Βίλλα-Φράγκα, μιὰ ἀπ' τὶς ὡραιότερες γυναίκες τῆς Μαδρίτης καὶ συγγενῆ τῆς ἡγουμένης κι' ἀμέσως ἔσπευσε νὰ τὴν ἀναστήσῃ καὶ νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὴν ἐπροστάτευε ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός του.

(Ἀκολουθεῖ)

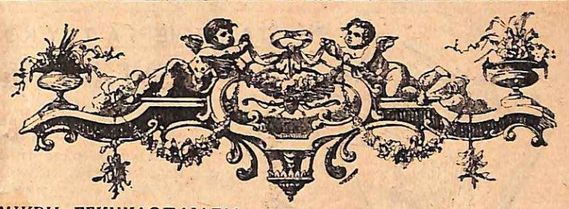

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων ἀπὸ τοὺς Κινέζους. Ἡ ἀρωματικὲς σφαίρες τῆς ἡδυπαθείας. Ποιὰ ἀρώματα χρησιμοποιοῦσαν ἡ Ρωμαῖες δέσποινες. Πόσα ἀρώματα ἔκαψε ὁ Νέρων στὴν κηδεία τῆς Ποππαίας. Πῶς ἀνεκαλύφθη ἕνας προγεγραμμένος ἀπὸ τ' ἀρώματά του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οἱ Κινέζοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἕνας λαὸς μὲ πολὺ λεπτὸ γοῦστο, χρησιμοποιοῦν ἄφθονα τὰ ἀρώματα τόσο στὶς τελετὲς τῆς θρησκείας τους, ὅσο καὶ στὸ σπίτι τους.

Περιζήτητες ὅμως εἶνε στὴν Κίνα κάτι μικρὲς ἀρωματικὲς σφαῖρες, κομωμένες ἀπὸ μόσχο, ὄπιο, λουλούδια κανάβεως καὶ ἄλλες οὐσίες, ἡ ὁποῖες ὅταν μένουν στὸ χέρι τῶν γυναικῶν καὶ ζεσταίνωνται ἀρκετά, προκαλοῦν διάθεσι ἡδυπαθείας στὶς χαριτωμένες κατόχους των.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα στὴ Ρώμη ἡ πώλησις τῶν ἀρωμάτων ἀπαγορευόταν, μὰ ἡ χρῆσις τους εἶχε διαδοθεῖ σὲ μεγάλο βαθμό.

Τὸ εὐωδιαστὸ σκόινο ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρώματα ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν ἀποκλειστικὰ ἡ γυναῖκες τῶν πλουσίων ἀρχόντων τῆς Ρώμης. Ἄλλα ἀρώματα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ρωμαῖοι ἦσαν τὰ ἀρώδα τοῦ Πάστον, τὸ ὀποβάλσαμο, τὸ κιναμωμο κλπ.

Οἱ Ρωμαῖοι μετεχειρίζοντο τὰ ἀρώματα μὲ μεγάλη ἀφθονία. Ἀρωματίζαν μὲ αὐτὰ ὄχι μονάχα τὰ μέλη τοῦ σώματός των, ἀλλὰ καὶ τὰ λουτρά, τὰ δωμάτια καὶ τὰ κρεββάτια τους.

Ἐπίσης τὰ ἀνακάτευαν μὲ κρασὶ καὶ ράντιζαν μ' αὐτὸ τὶς κεφαλὲς τῶν συνδαιτυμόνων των.

Κάποιος σύγχρονος ἱστορικὸς ἀναφέρει ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Νέρων, κατὰ τὴν κηδεία τῆς συζύγου του Ποππαίας, ἔκαψε πρὸς τιμήν τόσα ἀρώματα ὅσα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παραγάγῃ μέσα σ' ἕνα χρόνο ὁλόκληρη ἡ Ἀραβία.

Σὲ προγενέστερη ἐποχὴ κάποιος Πλάκιος Πλάγκος, ὁ ὁποῖος εἶχε προγραφεῖ ἀπὸ τὴν περίφημη Τριανδρία καὶ καταδιωκόταν, ἀνακαλύφθηκε στὴν κρύπτη του ἐξ αἰτίας τῶν ἀρωμάτων. Τὰ ὀσφρεῖα δηλ. μυρωδιά του χτύπησαν στὴ μύτη τῶν διωκτῶν του, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο βρῆκανε ποῦ ἦταν κρυμμένος.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι οἱ σύγχρονοί του ἔβαφαν τὴν κόμη τους μαῦρη μὲ μυρτιά, κυπαρίσσι καὶ βρασμένη φλοῦδα πράσων καὶ καρυδιῶν. Ὅταν ἤθελαν νὰ σταματήσουν τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν τους, χρησιμοποιοῦσαν μίγμα ἀπὸ στάχτη καὶ στάχτη καμμένων σκουληκιῶν!

Ὅσοι πάλι ἐπιθυμοῦσαν νὰ πυκνωθοῦν ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς των, χρησιμοποιοῦσαν... λίπος ἀρκούδας. Ὅσο γιὰ τὶς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν... τῆς μόδας τὰ μαῦρα μαλλιά, ἔβαφαν τὴν κόμη τους ξανθὴ μὲ ζουμὶ κυδωνιοῦ ἀναπατωμένο μὲ κινά.

Τὸ κορμὶ συνηθίζόταν καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερα, γιὰ τὸ χρωματισμὸ τῶν παρειῶν. Ὁ μανδραγόρας ἐθεωρεῖτο μοναδικὸς γιὰ τὴν ἐξάλειψι τῶν ρυτίδων ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ πάμπολλα ἄλλα καλλυντικά, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ὀβίδιος στὴν Κομμωτική του.

Ἡ εἰσβολὴ τῶν Ἀράβων στὴν Ἱσπανία μετέφερε στὴ χώρα αὐτὴ τὴ χρῆσι πολλῶν ἀγνώστων μέχρι τότε ἀρωμάτων καλλυντικῶν. Ἐπίσης μὲ τὶς Σταυροφορίες εἰσήχθησαν νέα ἀρώματα στὴν Εὐρώπη. Τέλος ἡ ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς συνετέλεσε στὴ διάδοσι καὶ ἄλλων ἀρωμάτων, ὅπως τοῦ κακάου, τῆς βανίλιας κλπ.

Στὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως τὰ σκήπτρα τῆς μυροποιίας κατείχε ἡ Ἰταλία. Ἀπὸ κεῖ ἔγιναν γνωστὰ πολλὰ ἀρώματα στὴν Γαλλία ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Κατόπιν καταπολεμήθηκαν ἀργώς ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου Δ'., ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος 13ος τὰ ὑποστήριξε κι' ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τὰ... ἐνόχλησε πειά!...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τῆς εὐτυχίας τ' ὄνειρο σὰν ἀστραπὴ (διαβαίνει
κι' ἀφίνει μιὰ πικρὴ βαφὴ στὰ πονε- (μένα στήθια.
Ὅλα φαντάσματα στὴ γῆ κι' ἕνα (μονάχα μένει,
ἕνα δὲν εἶνε φάντασμα: τῆς συμφο- (ρᾶς ἡ ἀλήθεια.

Γ. Χαλοκώστας

Δὶς βασιλεύει ὅστις ὄχι τῶν (λαῶν,
ἀλλὰ καὶ τῶν παθῶν του (εἶνε κύριος.

Δ. Βερναρδάκης

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τὸ ὄνειρο κάθε νέου τῆς ἐποχῆς μας. Πῶς θὰ λιπαίνεται ἡ γῆ μὲ φυσίγγια γεμᾶτα... κοπριά! Πῶς δὲν θὰ λυώνετε τὶς κάλτσες σας! Ἡ καλτσοδέτες μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ γλομπάκια. Ἕνα περίεργο μηχάνημα γιὰ νὰ μετρᾶτε τὴ δύναμί σας καὶ τὸ... μῖσος σας. Πῶς δὲν θὰ λερώνουν τὰ σκυλιὰ τοὺς τοίχους. Ἡ φάκα ποὺ πιάνει τὴν... ταινία τῶν ἐντέρων. Τὸ ἀγκίστρι μὲ τὸν καθρέφτη. Τὸ... μουσικὸ δοχεῖο τῆς νυκτὸς γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά, κτλ.

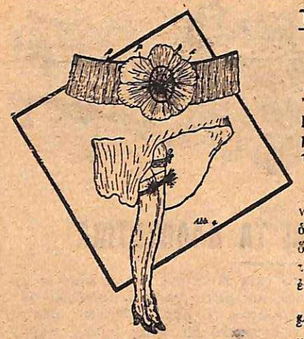

Γερμανικὸν δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας ἀρ. 362,864. Ἡ ἠλεκτροφώτιστες καλτσοδέτες.

Ὁ αἰών μας εἶνε ὁ αἰὼν τῶν ἐφευρέσεων. Ὅπως ἄλλοτε κάθε νέος ὀνειρευόταν νὰ γίνῃ μεγάλος φιλόσοφος, μεγάλος ρήτωρ ἢ μεγάλος στρατηγός, ἔτσι τώρα ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ ἐφευρέτης. Ὁ Ἔδισσον καὶ ὁ Μαρκόνι εἶνε πιὸ γνωστοὶ στὰ παιδιά μας, ἀπὸ τὸν Σωκράτη καὶ τὸν Ἀννίβα. Μέσα στὰ τελευταῖα πενῆντα χρόνια ἔχουν γίνει περισσότερες ἐφευρέσεις ἀπ' ὅ,τι ἔγιναν, στὸ παρελθόν, μέσα σὲ δυὸ χιλιάδες καί, χάρις σ' αὐτές, ἡ ὄψι τοῦ κόσμου ἄλλαξε ἐντελῶς.

Καθένας λοιπὸν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του λίγο-πολὺ ἐφευρέτη καὶ προσπαθεῖ νὰ συντελέση ὅσο περισσότερο μπορεῖ στὸ καλὸ καὶ στὴν πρόοδο τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλοι βέβαια δὲν μποροῦν νὰ γίνουν Ἔδισσον ἢ Μαρκόνι. Ἀλλὰ μιά... ἐφευρεσοῦλα ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ!

Κάθε μέρα στὸ γραφεῖο ἐκδόσεως διπλωμάτων εὑρεσιτεχνίας τοῦ Βερολίνου, τῆς Νέας Ὑόρκης, τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου, μαζεύονται κατὰ ἑκατοντάδες ἡ αἰτήσεις γιὰ τὴν ἔκδοσι σχετικῶν διπλωμάτων. Φυσικὰ δὲν πρόκειται πάντοτε γιὰ ἐφευρέσεις προωρισμένες νὰ μεταβάλουν τὸν ρυθμὸ τοῦ κόσμου. Ἡ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἀφοροῦν κανένα νέο εἶδος... κουμπιῶν π.χ., κανένα καινούργιο σύστημα λογιστικοῦ ἡμερολογίου, ἢ τίποτε καινούργια τσιμπιδάκια τῶν μαλλιῶν κτλ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὲς ἐφευρέσεις τόσο ἐξωφρενικές, ὥστε σπ' ἀλήθεια ἀπορεῖ κανεὶς πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι τὶς διανοήθηκαν καὶ πῶς οἱ ἐπάλληλοι τοῦ γραφείου ἐκδόσεως διπλωμάτων μπόρεσαν νὰ δώσουν προνόμιο εὑρεσιτεχνίας σὲ τέτοιες οὐτοπίες.

Γιὰ παράδειγμα θ' ἀναφέρουμε μερικὲς τέτοιες ἐφευρέσεις, ἢ ἀποῖες θὰ κάνουν τοὺς ἀναγνῶστες μας ὄχι μόνο νὰ γελάσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ κοινήσουν μὲ οἷκτο τὸ κεφάλι τους γιὰ τὴν κατάντια, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

Λοιπόν, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, μήπως εἶσθε γεωργὸς ἢ κτηματίας; Ἂν εἶσθε, τότε δοξάστε τὸν Θεὸ γιὰ τὴ νέα ἐφεύρεσι λιπάνσεως τοῦ ἐδάφους, ἡ ὁποία ὀφείλεται σ' ἕναν συμπατριώτη τοῦ μεγάλου Ἔδισσον.

Ἡ ἔννοια κι' ἡ σκοτούρα κάθε κτηματίου εἶνε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ λιπάνῃ τὴ γῆ του σὲ ἀρκετὸ βάθος, γιατὶ μὲ τὸ σκάψιμο ἢ μὲ τὸ ὄργωμα, τὸ λίπασμα δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ βαθύτερα ἀπὸ πενῆντα ἑκατοστά. Ὁ νέος ὅμως Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης ἀνεκάλυψε ἕνα μεγαλοφυὲς μηχάνημα, χάρις στὸ ὁποῖο τὸ χωράφι σας θὰ λιπαίνεται σὲ ὅσο βάθος θέλετε καὶ τὸ σκάψιμο καὶ τὸ ὄργωμα θὰ γίνουν πειὰ πράγματα ἐντελῶς περιττά.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ εἶνε ἁπλούστατα ἕνα αὐτοκίνητο ἐφωδιασμένο μ' ἕνα κανονάκι, μὲ τὸ στάμο γυρισμένο πρὸς τὴ γῆ καὶ μὲ μιὰ ποσότητα φυσιγγιῶν γεμισμένων... μὲ κοπριά. Δὲν ἔχετε λοιπὸν παρὰ νὰ βάλετε μπρὸς τὸ αὐτοκίνητό σας καὶ ν' ἀρχίσετε νὰ τρέχετε ἐπάνω-κάτω στὸ χωράφι ποὺ θέλετε νὰ ὀργώσετε. Ἡ πίσω ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου συνδέονται μὲ τὴν σκαπάλη τοῦ κανονιοῦ, τὸ ὁποῖον, χάρις σ' ἕνα ἄλλο... μεγαλοφυὲς σύστημα, γεμίζεται αὐτομάτως μὲ ἕνα φυσίγγιο κάθε φορὰ ποὺ ἀδειάζει. Μόλις λοιπὸν ἀρχίσει νὰ τρέχῃ τὸ αὐτοκίνητο, ἀρχίζει τὸ κανονάκι νὰ ἐκτυρσοκροτῇ καὶ ν' ἀδειάζῃ τὰ φυσίγγιά του στὸ χῶμα σὲ μεγάλο βάθος. Ἐκεῖ τὸ φυσίγγιο ἐκρήγνυται καὶ ἡ γῆ λιπαίνεται κατὰ τὸν πρωτοτυπότερο καὶ ἁπλούστερο τρόπο!

Ὅλοι ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε κτηματίαι γιὰ νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὴν πρόοδο τῆς γεωργίας. Ἕνα πρᾶγμα λοιπὸν ποὺ ἐνδιαφέρει τὸν καθένα, εἶνε μιὰ σπουδαία ἐφεύρεσις σχετικὴ μὲ τὶς κάλτσες. Ὁ ἐφευρέτης, ὕστερα ἀπὸ πολυχρόνιες καὶ ἐπισταμένες μελέτες, κατέληξε στὸ σοφὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κάλτσες λυώνουν περισσότερο στὰ δάχτυλα. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ προβῇ σὲ μιὰ ριζικὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ καὶ ἐφεῦρε ἕνα νέο εἶδος κάλτσας, ἡ ὁποία εἶνε ἀδύνατον νὰ τρυπήσῃ στὰ δάχτυλα, γιατὶ ἁπλούστατα... δὲν φτάνει ὥς αὐτά... Γιὰ νὰ στερεώνῃ μάλιστα ἡ κάλτσα αὐτὴ στὸ πόδι, ὁ προνοητικὸς ἐφευρέτης φρόντισε καὶ τῆς ἔβαλε δυὸ ἠθηλειὲς δεξιὰ κ' ἀριστερά, ἀπ' τὶς ὁποῖες θὰ περνᾶῃ τὸ μεγάλο καὶ τὸ μικρὸ δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ καὶ θὰ τὴ συγκρατῇ στὴ θέσι της!

Μὴ νομίζετε πὼς ἡ ἐφεύρεσι αὐτὴ εἶνε κοροϊδία. Κάθε ἄλλο. Ἀποτελεῖ προϊὸν ἐνδελεχοῦς μελέτης ἑνὸς Γερμανοῦ καὶ ἔχει λάβει καὶ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας ὑπ' ἀριθ. 434,206!...

Καὶ μιὰ καὶ φθάσαμε στὶς κάλτσες, ἂς μιλήσουμε καὶ γιὰ τὶς καλτσοδέτες. Ἕνας ἄλλος Γερμανός, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ μόδα τῶν κοντῶν φουστανιῶν καὶ φανταζόμενος πὼς θὰ φτάσουν ἀκόμη ψηλότερα, σκέφτηκε πὼς θὰ ἦταν ἁμαρτία, ἕνα τέτοιο χαριτωμένο ἐξάρτημα τῆς γυναικείας τουαλέττας νὰ μένῃ ἀστόλιστο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ κοινὰ στολίδια, ἀποφάσισε νὰ πάῃ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς κ' ἐπενόησε ἕνα νέο εἶδος καλτσοδέτας, ἐφοδιασμένης μὲ... ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια. Μάλιστα! Στὴ φιούμπα κάθε καλτσοδέτας ὑπάρχει βιδωμένη μιὰ μικροσκοπικὴ ἠλεκτρικὴ λαμπάτσα, ἡ ὁποία τροφοδοτεῖται ἀπὸ μιὰ ἐπάσης μικροσκοπικὴ ἠλεκτρικὴ στήλη. Ἀπὸ τὸ γοῦστο δὲ κάθε κυρίας ἐξαρτᾶται τί χρῶμα θὰ ἔχῃ κάθε λαμπάτσα, κόκκινο ἢ πράσινο ἢ γαλάζιο. Δυστυχῶς ἐντωμεταξὺ ξαναγύρισε ἡ μόδα τῶν μακρυῶν φουστανιῶν καὶ ἡ ἐφεύρεσις τῶν... φωτεινῶν καλτσοδετῶν δὲν ἐφαρμόσθηκε. Ἀλλοιῶς θὰ χαλοῦσε κόσμο κ' ὁ ἐφευρέτης τὴς θὰ γινόταν Κροῦσος.

Θέλετε νὰ μετρήσετε πόση δύναμι ἔχετε; Ὄχι ὅμως ὑψώνοντας ἕνα ὁποιοδήποτε βάρος ἢ μεταφέροντας κάποιο ἀντικείμενο, ἀλλὰ δίνοντας μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη κλωτσιὰ εἰς τὸ εὐαίσθητο σημεῖο ἑνὸς ἀνθρωπομόρφου ἀνδρεικέλλου. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε τὴ δύναμί σας ἐπάνω στὸ νέο δυναμόμετρο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ ἐφευρέτου... Τὸ δυναμόμετρο αὐτὸ ἔχει ἀνθρώπινο σχῆμα καὶ στέκεται ὄρθιο... Ἅμα ὅμως τοῦ δώσετε μιὰ κλωτσιὰ ἐκεῖ ποὺ εἴπαμε, ὁ λαιμός του, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐξαιρετικὰ μακρὺς καὶ χωρισμένος σὲ ὑποδιαιρέσεις, πετάγεται ψηλά. Ὅσο μάλιστα δυνατότερη εἶνε ἡ κλωτσιά σας, τόσο πιὸ ψηλὰ θὰ πετάχτῃ! Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα μπορεῖτε νὰ μετρήσετε, ὄχι μόνον τὴ δύναμί σας, ἀλλὰ καὶ τὸ μῖσος σας ἐναντίον ἑνὸς ὡρισμένου προσώπου. Φανταζόσαστε δηλαδὴ ὅτι τὸ ἀνδρεικελλο αὐτὸ εἶνε ὁ ἐχθρός σας ἢ ὁ ἰσπατονοικοκύρης σας ποὺ ζητάει νὰ σᾶς κάνῃ ἔξωσι. Καὶ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἔχετε τὸ μισητὸ αὐτὸ πρόσωπο μπροστά σας, τοῦ δίνετε μιὰ κλωτσιά! Καὶ ὕστερα μετρᾶτε στὶς ὑποδιαιρέσεις τοῦ λαιμοῦ του τὴ δύναμι ποὺ σᾶς ἔδωσε τὸ μῖσος σας!...

Ὡς γνωστόν, οἱ σκύλοι ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ στέκωνται σὲ κάθε γωνία τοῦ δρόμου, νὰ μυρίζωνται, νὰ σηκώνουν τὸ πίσω τους ποδάρι καὶ νὰ... ραντίζουν τὸν τοῖχο. Τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια σκέφτηκε νὰ κόψῃ ἕνας Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης καὶ μάλιστα κατὰ τὸν ἑξῆς ρίζικὸ τρόπο: Προτείνει ἁπλούστατα νὰ στιηθῆ σὲ κάθε γωνία τοῦ δρόμου ἕνα χαμηλὸ κιγκλίδωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ διοχετεύεται ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ὅλοι μας γνωρίζουμε ἀπὸ τὴ φυσικὴ πὼς τὰ ὑγρὰ εἶνε καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Μόλις λοιπὸν ἕνας κακομαθημένος σκύλος ἐπιχειρήσει νὰ βρέξῃ τὸν τοῖχο, ἢ μᾶλλον τὸ κιγκλίδωμα, θὰ δέχεται μιὰ ἐκκένωσι ἠλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ θὰ πέφτῃ καταχαμοῦν οἱ ἰδιοκτῆται σκύλων! Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ δὲν ἔχει ἀκόμη τεθεῖ σ' ἐφαρμογή, μὰ κ' ἂν τεθεῖ, ἕνας ἄλλος ἐφευρέτης ἀνεκάλυψε εἰδικὰ ἀπομονωτικὰ παπουτσάκια γιὰ σκυλιά, καφαρᾶτε στὰ κατοικίδιά σας κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ βγοῦν ἔξω.

Μιὰ ἐφεύρεσις ποὺ θὰ φέρῃ ἀνατροπὴ στὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, εἶνε ἡ «φάκα γιὰ τὴν ταινία τῶν ἐντέρων». Ἡ φάκα αὐτὴ εἶνε μιὰ καψοῦλα μεταλλίνη, ἡ ὁποία ἔχει στὸ πλάγι μιὰ δόλωμα. Ὁ ἄρρωστος λοιπὸν καταπίνει τὴν καψοῦλα — ἀσφαλῶς μὲ πολὺ κόπο καὶ μόχθο — καὶ σιγὰ-σιγὰ ἡ «φάκα» κατεβαίνει στὰ ἔντερά του. Ἡ ταινία, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, εἶνε ποικιλοῦ λαίμαργο ζῶον, θὰ μυριστῇ τὸ ἐλκυστικὸ δόλωμα καὶ θὰ μπῇ ἀπὸ τὴν ὀπὴ τῆς φάκας! Ἀμέσως ἡ καψοῦλα, μὰ τόμόλις ἀγγίξει τὸ δόλωμα, τσάκ! θὰ πέσῃ ἕνα ἐλατήριο καὶ θὰ τῆς κόψῃ τὸ κεφάλι! Καὶ ἐπειδὴ ἡ ταινία χωρὶς κεφάλι δὲν ζῇ, ὁ δυστυχισμένος ἄρρωστος γίνεται αὐτομάτως καὶ ἀπὸ τὴν πολυχρόνιο καὶ βασανιστικὴ νόσο τουναν τρόπο ἀλλείας, ἐντελῶς ἀνέξοδο; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προμηθευθῆτε τὸ νέου συστήματος Ἀμερικανικὸ ἀγκίστρι, τὸ ὁποῖον δὲν χρειάζεται κανένα δόλωμα, οὔτε σκουληκάκι, οὔτε τυρί. Τὸ μεγαλοφυὲς αὐτὸ ἀγκίστρι ἔχει ἀπὸ πάνω ἕναν... καθρέφτη! Τὸ ψάρι λοιπὸν ποὺ θὰ πλησιάσῃ, βλέποντας τὸν ἑαυτό του σ' αὐτὸ τὸν καθρέφτη, θὰ νομίσῃ πὼς εἶνε ὁ ἀντίζηλός του ἢ ὁ ἐχθρός του καὶ θὰ χιμήξῃ γιὰ νὰ τὸν χάψῃ. Ἀντὶ ὅμως νὰ χάψῃ τὸν φαντασικὸ ἐχθρό, θὰ χάψῃ τὸ ἀγκίστρι καὶ θὰ πιαστῇ.

Πῶς ὕστερα ἀπὸ τὴ θαυμασία αὐτὴ ἐφεύρεσι ὑπάρχουν ἀκόμα ψάρια στὴ θάλασσα, εἶνε ἀπορίας ἄξιον!

Τὸ ξέρατε ὅτι ἡ ὀμπρέλλα εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνθυγιεινή; Ἂν δὲν τὸ ξέρετε, μάθετέ το τώρα. Ναί, ἡ ὀμπρέλλα εἶνε ἀνθυγιεινή, γιατὶ ὅλο τὸ ἀνθρωπάκι ὀξὺ τῆς ἀνθρωπάκης ἀναπνοῆς μαζεύεται κάτω ἀπὸ τὸν θόλο της καὶ μολύνει ἔτσι τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε!... Αὐτὸ τοιοῦτον ὑποστηρίζει ἕνας Γερμανὸς ἐφευρέτης. Ὁ ἐφευρέτης ὅμως αὐτὸς κοπιάρωσε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀνθυγιεινὴ αὐτὴ ἐπίδρασι τῆς ὀμπρέλλας χάρις σ' ἕνα ἠλεκτροκίνητο ἀνεμιστῆρα ποὺ ἔβαλε στὴν κορυφή της. Μὲ τὸν ἀνεμιστῆρα αὐτὸν ἀνανεώνεται διαρκῶς ὁ ἀέρας τῆς ὀμπρέλλας κ' ἔτσι τὰ πλεμόνια σας δὲν διατρέχουν πειὰ κανέναν κίνδυνο».

Ὡστόσο, τὸ ἐπιστέγασμα ὅλων τῶν ἐφευρέσεων εἶνε τὸ... «μουσικὸν δοχεῖον τῆς νυκτὸς πρὸς κοῆσιν τῶν μικρῶν παιδιῶν». Ὁ Γερμανὸς ἐφευρέτης Ὄττο Λάϊστερ ἀπὸ τὴν Βάδη, παρατήρησε μὲ πόση δυσκολία τὰ παιδάκια ἐκτελοῦν τὴν ἀπαραίτητη αὐτὴ σωματικὴ ἀνάγκη καὶ ἐφεῦρε ἕνα δοχεῖο νυκτὸς ποὺ ὅταν εἶνε πλῆρες, βάζει σὲ κίνησι ἕνα ὀργανέττο ποὺ παίζει... μουσική! «Τὸ παιδάκι, λέει ὁ ἐφευρέτης, θὰ θέλῃ εὐχαρίστως ν' ἀκούσῃ τὴ μουσική, καὶ γι' αὐτὸ θὰ φροντίζῃ ὅσο τὸ δυνατὸν ταχύτερα νὰ συντελέσῃ στὸ νέμισμα τοῦ δοχείου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴ λειτουργία τοῦ ὀργανέττου». Ἡ μοναδικὴ αὐτὴ ἐφεύρεσις ἔχει δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας ὑπ' ἀρ. 453,091.

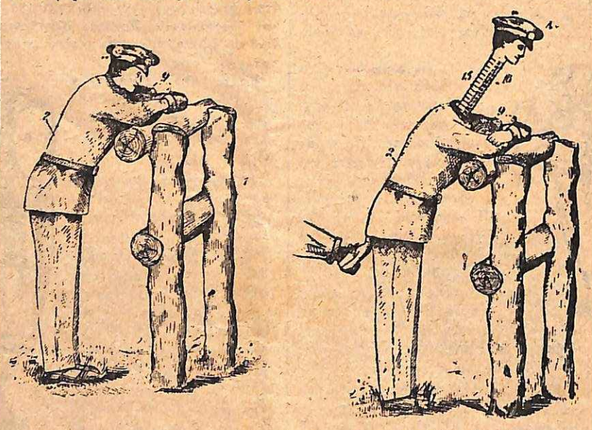

Ἀμερικανικὸν δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας ἀρ. 968,325. Τὸ ἀνθρωπόμορφον δυναμόμετρον.

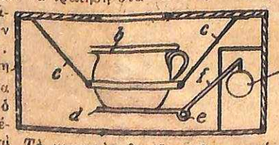

Τὸ μουσικὸν δοχεῖον τῆς νυκτός.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οἱ πρῶτοι ποὺ ἀπασχολήθηκαν ὁπωσδήποτε συστηματικὰ μὲ τὴν ἀστρονομία ἦσαν Κινέζοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς θέσιν ἀπὸ τὸ ἔτος ἀκόμη 2,136 π.Χ. νὰ προβλέπουν τὶς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου. Ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ καὶ δῶθε, τὰ χρονικὰ τῆς Κίνας ἀναφέρουν 460 ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ ἀρκετὲς τῆς σελήνης. Ἐπίσης πολλὲς παρόμοιες ἐκλείψεις ἔχουν σημειώσει οἱ Βαβυλώνιοι καὶ οἱ Ἀσσύριοι. Ἡ πρώτη μνεία ἐκλείψεως ἡλίου ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἔγινε κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα π.Χ. Τὸ βιβλίο Κίγκ τοῦ Κομφουκίου ἀναφέρει ἑξ ἄλλου 6 ἡλιακὲς ἐκλείψεις. Κατὰ τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ μὲ τὸν Κομφούκιο, δηλαδὴ κατὰ τὰ 500 π.Χ., ἄρχισαν νὰ προβλέπουν τὶς ἐκλείψεις καὶ οἱ προγονοί μας.

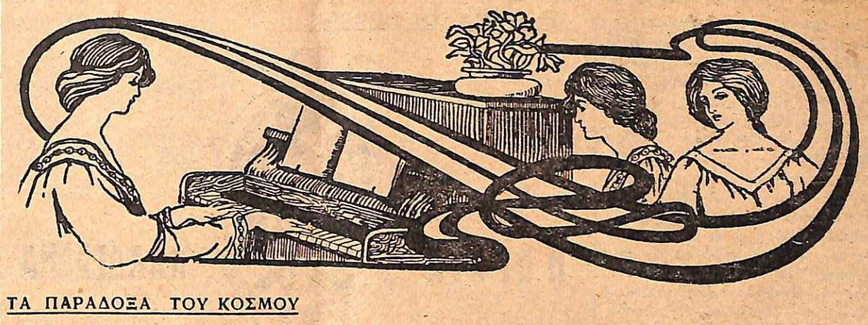

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἕνα καινούργιο ναρκωτικό. Πῶς μπορεῖ κανείς, κυττάζοντας τὸ χέρι ἑνὸς ἀνθρώπου, νὰ καταλάβῃ ἂν εἶνε παντρεμμένος ἢ ἀνύπαντρος. Ὑπερφυσικὰ αὐγά. Ἡ ὁμοιοπαθητικὴ δυὸ διδύμων. Τὸ ὁμοιόμορφο ντύσιμό τους. Ἡ ἱπποδρομίες, τὰ στοιχήματα καὶ οἱ Ἄγγλοι. Ἡ παράδοξη ἱστορία μιᾶς νέας ποὺ ἤθελαν νὰ τὴν φάνε οἱ καρχαρίες. Τὸ «καρχαριοπαραλήρημα», κτλ. κτλ.

Στὸ τελευταῖο συνέδριο τῆς Ἀμερικανικῆς Χημικῆς Ἑταιρείας ποὺ ἐδρεύει στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τῆς ὁποίας μέλη εἶνε ὅλοι οἱ χημικοὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, κάποιος ἀπὸ τοὺς συνέδρους παρουσίασε ἕνα καινούργιο εἶδος ναρκωτικοῦ, ποὺ ἀνεκάλυψε ἔπειτ' ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πειράματα.

Τὸ ναρκωτικὸ αὐτὸ εἶνε καλύτερο κι' ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ ὅλα ὅσα χοησιμοποιοῦνται μέχρι σήμερα. Τὸ δὲ μακροσκελέστατο ὄνομά του εἶνε τὸ ἑξῆς: «Ὑντροκλωρίντ δφρ πιπεριντινδροπανεντιὸλ ντὶ φενιλουρεθάν».

* * *

Ἕνας διάσημος χειρομάντης τοῦ Παρισιοῦ δήλωσε τελευταῖα ὅτι, κυττάζοντας κανεὶς τὸ χέρι ἑνὸς ἀνθρώπου, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ — ὅταν ἔχει ἀρκετὲς χειρομαντικὲς γνώσεις — ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε παντρεμμένος ἢ ἀνύπαντρος. Κι' αὐτό, γιατί, ἂν πιστέψῃ κανεὶς τὸν Παρισινὸ χειρομάντη, ὁ γάμος αὐλακώνει τὶς παλάμες τῶν ἀνθρώπων μὲ ὁρισμένες γραμμές.

* * *

Στὴν ἀγγλικὴ κωμόπολι Γκρεῦ Λαΐν τῆς ἐπαρχίας Ὤκλαν, μιὰ κότα ἀπ' τὴ φημισμένη ράτσα Ὀρπιγκτον, γέννησε τελευταῖα ἕνα τεράστιο αὐγό, ποὺ ἔχει περιφέρεια 20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ βάρος 30 δραμῶν.

Ἐξ ἄλλου, στὴ μικρὴ πόλι Χέπμπεργ τῆς Βαυαρίας, μιὰ ἄλλη κότα γέννησε ἀπὸ βύο ἐδδομάδων ἕνα αὐγό ποὺ ζύγιζε 60 δράμια. Ὅταν τὸ σπάσανε τὸ αὐγὸ αὐτό, βρήκανε μέσα του ἕνα δεύτερο αὐγὸ συνηθισμένου μεγέθους, μὲ πολὺ σκληρὸ τσόφλι.

* * *

Στὸ Χήσγουωλλ τῆς ἀγγλικῆς ἐπαρχίας Τσήσσερ πέθανε πρὸ δλίγων ἡμερῶν κάποια κυρία Μαργαρίτα Μίλλερ, ἡ ὁποία σ' ὅλη τὴ ζωή της ζοῦσε καὶ ντυνόταν ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴ δίδυμη ἀδελφή της Ἀγνῆ Κλέμιντ.

Ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Ἀγνὴ ἀπὸ μικρὲς ἔμοιαζαν τόσο πολὺ μεταξύ τους, ὥστε κ' οἱ γονεῖς τους ἀκόμη δὲν μποροῦσαν νὰ τὶς διακρίνουν τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ εἶχανε τὶς ἴδιες σκέψεις καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα. Πάντοτε διαλέγανε ὁμοιόχρωμα φορέματα, κατέλλα καὶ παπουτσια κ' ἔτσι διαρκῶς ἦσαν ντυμένες ὁμοιόμορφα.

Πρὸ εἰκοσιδύο ἐτῶν παντρεύτηκαν ἡ Μαργαρίτα μὲ κάποιον κύριο Μίλλερ κι' ἡ Ἀγνὴ μὲ κάποιον μίστερ Κλέμιντ ποὺ ἔμενε στὴ Νέα Ὑόρλανδία. Ἡ Ἀγνὴ ἀκολούθησε τὸν σύζυγό της στὴν πατρίδα του. Συμφώνησε ὅμως μὲ τὴν ἀδελφή της ὅτι, καὶ τώρα ποὺ θὰ ζοῦσαν σ' ἀπόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη, νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ντύνωνται ὁμοιόμορφα, ὅπως καὶ πρίν.

Πράγματι δέ, σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν 22 ἐτῶν, ἡ καθεμιά τους, πρὶν φτιάξει καινούργιο φόρεμα ἢ καπέλλο, ἔγραφε κάθε σχετικὴ λεπτομέρεια στὴν ἀδελφή της, ἡ ὁποία ἀγόραζε κι' αὐτὴ ὅμοια, τὰ ἔβραβε κι' ἔτσι ἦταν ὁμοιόμορφα ντυμένη μὲ τὴν ἀδελφή της.

* * *

Ἡ ἱπποδρομίες εἶνε, ὡς γνωστόν, τὸ ἐθνικὸ σπόρ τῶν Ἄγγλων. Σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα δὲν ὑπάρχουν τόσο τόσο πολλοὶ θαμῶνες τῶν Ἱπποδρόμων καὶ δὲν στοιχηματίζονται τόσο μεγάλα ποσά, ὅσο στὴν Ἀγγλία.

Σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία στατιστική, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ παρελθόντος ἔτους στὰ Ἱπποδρόμια τῆς Ἀγγλίας ἔγιναν 12,500,000 στοιχήματα. Τὰ ποσὰ τῶν στοιχημάτων αὐτῶν ἔφτασαν τὰ 3,886,650 λίρες στερλίνες, δηλαδὴ πάνω ἀπὸ δυὸ δισεκατομμύρια Ἑλληνικὲς δραχμές.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 1930, τὰ ποσὰ ποὺ ξοδεύτηκαν σὲ στοιχήματα στοὺς Ἱπποδρόμους τῆς Γαλλίας, ἀνῆλθαν σὲ 3.259,512 λίρες.

* * *

Ἕνα ἀγγλικὸ ὑπερωκεάνειο ταξείδευε ἀπ' τὸ Καΐηρ Τάουν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅταν ξαφνικά, στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, μιὰ ἐπιβάτις ρίχτηκε στὴ θάλασσα.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, τὸ πλοῖο σταμάτησε κ' ὁ πλοίαρχος κατέβασε στὴ θάλασσα μιὰ βάρκα μὲ μερικοὺς ναῦτες, οἱ ὁποῖοι μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀνασύρουν. Ἀλλά, καθὼς προσπαθοῦσαν νὰ τὴν τραβήξουν ἔξω ἀπ' τὸ νερό, ἐκείνη ἀγωνιζόταν μὲ μανία ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὰ χέρια τους, φωνάζοντας ἀπελπισμένα:

— Ἀφῆστε με! Θέλω νὰ μὲ φάνε οἱ καρχαρίες.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ναῦτες δὲν τὴν ἄφησαν, ἀλλὰ τὴν ἀνέβασαν στὴ βάρκα της καὶ σὲ λίγο τὴν πήγανε στὸ πλοῖο. Καὶ πάλι ὅμως ἡ ἐπιβάτις ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Εἶσαστε οἱ καταστροφεῖς μου! Μοῦ καταστρέψατε τὴ μεγαλείτερη ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς μου! Ἐγὼ ἤθελα νὰ μὲ φάνε οἱ καρχαρίες!...

Πολλοὶ κορυφαῖοι ἰατροὶ τῆς Ἀγγλίας, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ δημοσιογράφοι ζήτησαν σχετικῶς τὴ γνώμη τους, δήλωσαν ὅτι τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶνε μοναδικὸ στὰ ἰατρικὰ χρονικά. Συμβαίνει συχνὰ καὶ εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «καρχαριοπαραλήρημα». Πρόκειται δηλαδὴ περὶ τῆς μανίας ποὺ ἔχουν μερικοὶ ἄνθρωποι καὶ θέλουν νὰ τοὺς φάνε οἱ καρχαρίες!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικολ. Β. Δαμιανοῦ, Δεωφόρος Ἀλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἴδους ἀστικαὶ ὑποθέσεις παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑποθέσεις. Ὧραι γραφείου 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΠΩΣ εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ὁ ποιητὴς καὶ δραματικὸς συγγραφεὺς Πέδρος Καλδερών, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποκαλυπτικὴ συνομιλία του μὲ τὴν πολυαγαπημένη του Καλδερόνα, ἀπογοητεύθηκε σὲ βαθμὸ ἀπερίγραπτο.

Ἡ Μαρία-Καλδερόνα, τὸ ἀντικείμενο τῶν ὀνείρων του, εἶχε διαψεύσει τὶς ἐλπίδες του κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο. Τοῦ εἶχε πεῖ κατάμουτρα πὼς μολονότι τὸν ἀγαποῦσε, ἐν τούτοις ποτὲ δὲν θὰ γινόταν δική του, γιατὶ δὲν εἶχε πλούτη καὶ δύναμι...

Φρίκη τὸν ἔπιανε μόλις τὸ συλλογιζόταν αὐτό. Τὰ λόγια τῆς δὲν προσέβαλλον τὸν ἐγωϊσμό του μόνον ὡς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ὡς καλλιτέχνου. Εἶχε στήσει ὁλόκληρο φανταστικὸ παλάτι γιὰ τὴν εὐτυχία τους καὶ τώρα ἐκείνη τοῦ τὸ εἶχε γκρεμίσει μὲ λίγες της λέξεις...

Τί σημασία εἶχε τὸ ὅτι τοῦ εἶπε πὼς τὴν ἀγαποῦσε!...

Δὲν τὴν ἤθελε αὐτὸς τέτοιαν ἀγάπη! Καλύτερα νὰ ἔλειπε!

* * *

Στὸ μεταξὺ ἡ ὡραία ἠθοποιὸς συλλογιζόταν ὅσα τῆς εἶχε πεῖ πρὸ ὀλίγου ἡ θαλαμηπόλος της καὶ φρόντιζε νὰ στολιστῆ ὅσο μποροῦσε καλύτερα.

"Ω, ἂν ἄρεσε στὸ βασιλέα! Καὶ γιατὶ ὄχι; Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχνᾶ καὶ τὸ μοναστῆρι. Ἔτσι τῆς εἶχε πεῖ ἡ Ἰνές. Ὅταν θάπαυε πειὰ ὁ βασιλεὺς νὰ τὴν ἀγαπᾶ, ἔπρεπε νὰ πάη σ' ἕνα μοναστῆρι, γιὰ νὰ περάση τὴν ὑπόλοιπη ζωή της.

Δὲν βαρυέσαι ὅμως! Ἂς τὴν ἀγαποῦσε πρῶτα κι' ἔπειτα ἔβλεπε γιὰ τὰ ἐπακόλουθα. Ποιὸς ξέρει τί μποροῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ μιὰ τέτοια περιπέτεια!

Ἡ Καλδερόνα, ἡ ὁποία βρισκόταν πειὰ στὸ σπίτι της, καταγινόταν νὰ ταχτοποιήση τὴν κάμαρά της, ἐνῶ στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἡ ὑπηρέτριά της ἑτοίμαζε τὸ δεῖπνο.

—"Οταν θέλετε, κυρία, μπορεῖτε νἀρθῆτε! φώναξε σὲ λίγο ἡ Ἰνές.

—Ἔφτασα! ἀποκρίθηκε ἡ Καλδερόνα καὶ πηγαίνοντας μέσα, ἄρχισε νὰ τρώη, συντροφευμένη ἀπὸ τὴν καμαριέρα της.

Ἔξαφνα ἄκουσαν χτυπήματα στὴν πόρτα.

—Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ἡ ὑπηρέτρια, τρέχοντας πρὸς τὴ σκάλα.

—Ὁ δοὺξ Μεδίνα ντελὰ Τορές! ἀποκρίθηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω.

—Ὁ δοὺξ Μεδίνα! ψιθύρισε ἡ οἰκοδέσποινα. Ἕνας δούξ! Τέτοιαν ὥρα!...

Καὶ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

—Τί ἀγαπᾶτε, σενόρ; τὸν ρώτησε.

—Νὰ μιλήσω στὴν κυρία Καλδερόνα... Νὰ μιλήσω σὲ σᾶς, γιατὶ ἀναγνωρίζω τὴ φωνή σας...

—Μὰ δὲν σᾶς γνωρίζω... Δὲν σᾶς εἶδα ποτέ...

—Ἀνοίξτε μου... γιὰ νὰ μὲ δῆτε καὶ νὰ μὲ γνωρίσετε...

Ἡ Καλδερόνα, ποτοῦ ἀποφασίσει ν' ἀνοίξη, κάθησε μερικὲς στιγμὲς ν' ἀνοίξη, κάθησε μερικὲς στιγμὲς γιὰ νὰ σκεφτῆ. Ἕνας δοὺξ δὲν εἶνε βέβαια βασιλεύς, ἀλλ' ἔχει κι' αὐτὸς φλέβες του βασιλικὸ αἷμα. Ὁ-στὶς φλέβες του δὲν θάπεφτε καθόλου ἡ ὑποψιάζηκε δὲν θάπεφτε καθόλου ἡ ὑ-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝΑ

πόληψή της ἂν δεχόταν αὐτὸν τὸ δοῦκα.

Ὕστερ' ἀπὸ τὶς σύντομες αὐτὲς σκέψεις ἔγνεψε στὴν Ἰνές νὰ τοῦ ἀνοίξη. Ὁ δοὺξ ἐμπῆκε μέσα καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἐφάντηκε καθόλου ἀποκρουστικὸς στὴν οἰκοδέσποινα. Ἀπεναντίας ἦταν νέος καὶ ὡραῖος, ὁ νεώτερος καὶ ὡραιότερος ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς τοῦ Φιλίππου, μὲ ἀνάστημα λυγερὸ καὶ χαρακτηριστικὰ λεπτὰ κι' εὐγενικά.

Ὁ δοὺξ ὑποκλίθηκε μπρὸς στὴν ἠθοποιὸ καὶ φίλησε τὸ χέρι της.

—Μήπως εἶνε ἀργά, ρώτησε, γιὰ νὰ μὲ δεχθῆτε, νὰ μὲ ἀνοῦστε καὶ νὰ μὲ γνωρίσετε;

—Ὄχι, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Καλδερόνα κοκκινίζοντας. Δὲν εἶνε ἀργά, σενόρ...

—Δόξα τῷ Θεῷ! φώναξε ὁ δούξ. Ἂς κουβεντάσουμε λοιπόν...

Καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ καθήση...

Ἀλλὰ ἡ Καλδερόνα τὸν παρακάλεσε νὰ περάσουν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Κι' ἔτσι μπῆκαν στὸν κοιτῶνα της ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦσε καὶ γιὰ σαλόνι.

Ἡ εἴσοδος στὴν κάμαρα αὐτὴ ἔδωσε θάρρος στὸν δοῦκα. Τώρα ἔλπιζε ὅτι θὰ κυρίευε εὐκολώτερα τὸ φρούριο, ἀφοῦ εἶχε πρόχειρα ὅλα τὰ μέσα...

Στὸ μεταξὺ ἡ θαλαμηπόλος συνενοήθηκε μὲ τὴν κυρία της μ' ἕνα βλέμμα καὶ βγῆκε ἔξω.

—Ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε ὁ Μεδίνα, δὲν θέλω νὰ σὲ προσβάλω μὲ τὸ νὰ φανταστῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνεις τί ζητῶ... Εἶσαι ὡραία καὶ εἶμαι πλούσιος... Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχεις φίλο... Οὔτε κι' ἐγὼ ἔχω φιλενάδα. Θέλεις νὰ πάσουμε φιλίες;... Ναί, δὲν εἶν' ἔτσι;... Ἔλα λοιπὸν νὰ ὑπογράψουμε τὴ συμφωνία...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δοὺξ ἔπιασε τὴν Καλδερόνα ἀπὸ τὴ μέση. Ἀλλὰ ἐκείνη τοῦ γλύστρησε, κατακόκκινη, ἀλλὰ χαμογελαστή...

—Ἔστε πολὺ ζωηρός, σενόρ! τοῦ εἶπε.

—Καὶ σὲ πειράζει αὐτό, ὡραία μου; Εἶχες τὴν ἀπαίτησι νἄμαι κοντά σου καὶ νὰ μένω ψυχρὸς σὰν μάρμαρο;...

—Μὰ πρώτη φορὰ ἀκούω νὰ μοῦ μιλοῦν ἔτσι. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅπως μὲ φαντάζεστε...

—Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σένα, φῶς μου! Εἶσαι νέα, ὡραία καὶ φρόνιμη. Ἔστω, τὸ παράδεχομαι... Σοῦ ἀρκεῖ μιὰ κατοικία στὴν πλατεία ντ' Ἀρκάλα;...

—Σενόρ!

—Καὶ χίλια δουβλόνια τὸ μῆνα;

—Σενόρ!

—Ἄ, ἄ! Ξέχασα τὴ φρονιμάδα σας... Καὶ τὸ προσὼν αὐτὸ εἶνε ἀνεκτίμητο... Ἐν τούτοις σᾶς προσφέρω καὶ γι' αὐτὴ δυὸ χιλιάδες δουβλόνια. Θὰ σᾶς δίνω ἀκόμα κάθε μέρα χιλιάδες φιλιά. Ἄς ἀρκοῦν;... Θέλεις περισσότερα;... Πές μου λοιπόν... Μὰ ἂς ὑπογράψουμε πρῶτα... ἂς ὑπογράψουμε τὴ συμφωνία...

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ δοὺξ τὴν τύλιξε πάλι μέσ' στὰ μπράτσα του.

Ἦταν ὡραῖος, τόσο ὡραῖος! Καὶ τὰ δουβλόνια ἦταν πολλά!...

Τὸ ὄνειρο τῆς Καλδερόνας ἐκπληρωνόταν. Θὰ ἀποχτοῦσε χρήματα, ἄφθονα χρήματα. Τί τὴν ἔννοιαζε γιὰ παραπέρα; Καὶ ὑπέγραψε μὲ ὅλη τὴν καρδιά της...

* * *

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἕνας χτύπος στὴν πόρτα τῆς ἠθοποιοῦ, ὁ ὁποῖος τὴ διέκοψε ἀπὸ τὶς τρυφερές της ἀσχολίες.

—Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ὁ δοὺξ μὲ ὑποψία τὴ «φρόνιμη». Περιμένεις κανέναν ἄλλον;...

—Ὄχι, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι! τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτὴ μὲ εἰλικρίνεια.

Ἡ Ἰνὲς ἔτρεξε νὰ ἰδῆ ποιὸς χτυποῦσε.

—Σενορέτα! εἶπε. Εἶνε δυὸ ἄνθρωποι τυλιγμένοι μὲ μανδύες...

Ὁ Μεδίνα σηκώθηκε. Πῆρε μὲ ἀφέλεια ἀπὸ μιὰ γωνία τὸ ξίφος του καὶ τὸ τράβηξε ἀπὸ τὴ θήκη του.

Ἡ Καλδερόνα φρόντιζε νὰ στολιστῆ ὅσο μποροῦσε καλύτερα.

—Καὶ τέσσερες καὶ εἰκοσιτέσσερές νάναι, εἶπε μὲ σταθερότητα, ὅπου βρίσκεται ὁ δοὺξ Μεδίνα, δὲν ὑπάρχει θέσι γι' ἄλλον...

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ ἔξω.

—Γιὰ τὸ Θεό, σενόρ! φώναξε ἡ Καλδερόνα συγκρατῶντας τον. Δὲν περιμένω κανέναν... Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν περιμένω κανέναν... Οὔτε σᾶς περίμενα καὶ ὅμως ἤρθατε... Ἴσως εἶνε κανένας φίλος μου, κανένας συνάδελφός μου ποὺ ἦρθε νὰ μοῦ ζητήση κάτι... Ἀφῆστε με μένα νὰ τὰ ἰκανονίσω.

—Τόκ, τόκ, τόκ! ξανακούστηκαν οἱ χτύποι στὴν πόρτα. Χωρὶς ἄλλο αὐτὸς ποὺ χτυποῦσε θἄταν πολὺ ἀνυπόμονος...

—Ἔστω, πήγαινε! τῆς εἶπε ὁ Μεδίνα.

Ἀλλὰ σταμάτησε στὸ κατῶφλι τοῦ σαλονιοῦ γιὰ ν' ἀκούση καὶ νὰ ἐπιβεβαιώση, ὅπως ὑπέθετε, τὶς ὑποψίες του.

—Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ἡ Καλδερόνα.

—Ὁ βασιλεύς! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Ἦταν ὁ Ὀλιβαρές, ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε!:

—Ἔλα! Ἄνοιξε γρήγορα τὴν πόρτα!...

Στὸ ἄκουσμα τῶν τελευταίων λέξεων ὁ γενναῖος Μεδίνα ἔγινε ὠχρὸς σὰν πεθαμένος. Μὲ ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντὰ στὴν Καλδερόνα.

—Ἄνοιξε... τῆς εἶπε χαμηλόφωνα. Ἄνοιξε, εἶμαι ἀνάγκη... Ἀλλ' ἂν δὲν θέλεις τὴν καταστροφή μου, νὰ μὴν ἀναφέρης οὔτε λέξι στὸ Μεγαλειότατο γιὰ τὴν παρουσία μου.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ δοὺξ γύρισε στὸ σαλόνι καὶ ἡ Καλδερόνα εἶπε στὴ θαλαμηπόλο της:

—Ἄνοιξε λοιπόν, Ἰνές!...

Καταπαραγμένοι ἀπὸ τὴν ἀτρόπτη ἐκείνη συνάντησι μὲ τὴ μονομαχία στὸ δρόμο, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Ὀλιβαρὲς ὥρμησαν μέσα στὸ φιλόξενο σπίτι μόλις τοὺς ἄνοιξε ἡ Ἰνές.

Ἀλλὰ ἡ πρῶτες λέξεις ποὺ ἀπηύθυναν στὴν οἰκοδέσποινα ἦσαν ἐπιπληκτικές.

—Ἀλήθεια, ὡραία κυρία μου, τῆς εἶπε ὁ βασιλεύς, κάνες πολλὴν ὥρα γιὰ ν' ἀνοίξης τὴν πόρτα σου...

—Τί ἔκανες λοιπὸν καὶ ἀργοῦσες νὰ μᾶς ἀνοίξης; ρώτησε ἡ πρωθυπουργός. Δὲν πιστεύω νὰ κοιμόσουν.

Ὁλόρθη, κοντὰ στὴν Ἰνές, ἡ Καλδερόνα φαινόταν ἐξαιρετικὰ συγκινημένη καὶ κρατοῦσε τὰ μάτια της χαμηλωμένα γιὰ νὰ πῆ εὐκολώτερα τὰ ψέμματά της...

—Λοιπόν, μικρή μου, τὴ ρώτησε ὁ Φίλιππος γλυκά, γιατὶ δὲν μᾶς ἀνοιγες;

—Θεέ μου!... Τί νὰ σᾶς πῶ, Μεγαλειότατε!... Πρῶτα - πρῶτα δὲν ἐφανταζόμουν ποτὲ πὼς θὰ μ' ἐπισκεπτόταν ἡ Μεγαλειότης σας, γιατὶ θἄπρεπε ἀπέσως νὰ σᾶς ἀνοίξω. Ἔπειτα δὲν δέχομαι καμμιὰ ἐπίσκεψι τέτοια ὥρα. Τρίτον, ἤμουν στὴν κρεβκαὶ προσπαλοῦσα νὰ διαβάσω ἕνα γράμμα ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τὴ φιλτάτη μου Μαρία δὲ Κορδέβα. Ὁρίστε, Μεγαλειότατε...

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴ στὸ βασιλέα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

ΚΑΥΜΕΝΗ ΜΑΜΑ!...

ΜΙΑ ἀχτίνα ἥλιου ἔμπαινε ἀπ' τὰ μισόκλειστα παντζούρια στὴν κρεββατοκάμαρα, ὅταν ἡ χήρα Μπρεμιέ, ἀγαθὴ γρηὰ ποὺ ζοῦσε μὲ τὰ εἰσοδήματά της, ξανάνοιξε τὰ μάτια της. Μουδιασμένη ἀκόμη ὁλόκληρη, νοιώθοντας βαρὺ ὅλο της τὸ κορμί, ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο καὶ κύτταξε ξαφνιασμένη... Βρισκόταν ξαπλωμένη πάνω στὸ στρωμένο κρεββάτι της, ντυμένη μὲ μιὰ μακρυὰ ἄσπρη ρόμπα, ποὺ εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ τὴ φορέση. Ἐνοστίκτως, μὲ μιὰ μηχανικὴ κίνησι ποὺ ἔκανε πάντα ὅταν ξυπνοῦσε, ἔφερε τὸ χέρι της στὸ λαιμό της γιὰ νὰ πιάση τὴ μικρὴ ἀλυσίδα μὲ τὸ ἀσημένιο μενταγιόν, ποὺ τὴ φοροῦσε ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια. Τίποτε ὅμως δὲν βρισκόταν ἐκεῖ... Ἔβλεπε τάχα ὄνειρο;... Μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία τὴν κυρίευσε τότε, ποὺ τῆς ἔδωκε ζωὴ καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀνασηκωθῆ περισσότερο κα νὰ κυττάξη γύρω της. Κατάπληκτη εἶδε τότε ὁλόγυρα ἀτὸ τὸ κρεββάτ. της μπουνέτα καὶ στεφάνια ἀπὸ λουλούδια.

Μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἔκπληξί της. Μολονότι ἦταν μέρα, ἕξη κηρὰ ἐκαιγαν σὲ κηροστάτες, στηριγμένους ὄχι στὸ τραπέζι ἢ στὴν κονσόλα, ἀλλὰ στὸ πάτωμα!... Παντοῦ ἁπλωνόταν μιὰ ἐντελῶς ἀσυνήθιστη σιωπή. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου, φίλος καὶ σύντροφος στὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς, δὲν λειτουργοῦσε πειά. Κάποιο δάχτυλο εἶχε σταματήσει τὸ ἐκκρεμές.

Μὲ μιὰ ὑπερανθρωπη προσπάθεια, σὰν ζῶο ἑτοιμοθάνατο ποὺ σέρνεται ἀπὸ τὸν ἴσκιο στὸ φῶς, ἡ χήρα Μπρεμιὲ σύρθηκε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξε. Ἕνα κῦμα καθαροῦ ἀέρος μτῆκε τότε μέσα, ποὺ ἡ γερόντισσα τὸ ἐρούφηξε ἄπληστα, μὲ τὸ στόμα ὁλάνοιχτο, μὲ τὸ στῆθος διάπλατα ἀνοιγμένο. Ὁ καθαρὸς αὐτὸς ἀέρας τὴν ἐμέθυσε καὶ τὴν πλημμύρισε ὡς τὰ βάθη τοῦ εἶναι της μὲ μιὰ ξαφνικὴ χαρά, μὲ τὴν ἀπέραντη χαρὰ πὼς ζοῦσε ἀκόμη!

Τὰ ἄτακτα χτυπήματα τῆς καρδιάς της ἔγιναν τώρα ρυθμικά, τὸ σιδερένιο στεφάνι ποὺ ἔσφιγγε τοὺς κροτάφους της δὲν τοὺς ἔσφιγγε πειὰ καὶ ξαφνικὰ θυμήθηκε: Εἶχε, ὅπως καὶ ἄλλες φορές, χάσει τὶς αἰσθήσεις της, λίγο πρὶν ξημερώσει. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτή, ἡ συγκοπή, μὲ τὸν λήθαργο ποὺ ἐπακολούθησε, εἶχε παραταθεῖ ἐπὶ ὧρες καὶ τὰ στέφανα καὶ τὰ κεριὰ ποὺ ἔβλεπε τώρα γύρω της, ἦσαν δείγματα πὼς τὴν εἶχαν πιστέψει γιὰ νεκρή.

Ὅταν συνῆλθε πειὰ ἐντελῶς, ἡ χήρα Μπρεμιὲ πλησίασε στὰ κεριὰ κι' ἄρχισε νὰ τὰ σβύνη ἕνα-ἕνα. Ἑτοιμαζόταν νὰ σβύση καὶ τὸ τελευταῖο, ὅταν ἔξαφνα, μέσ' στὴν ἀπόλυτη σιωπή, ἄκουσε δυὸ φωνὲς ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ σκιρτήση.

Ἡ κόρη της κι' ὁ γαμπρός της εἶχαν μπεῖ στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ κουβέντιαζαν. Ἡ χήρα Μπρεμιέ, νοιώθοντας προκαταβολικὰ τὴ συγκίνησι ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἡ ἐμφάνισί της, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, ἕτοιμη νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κόρης της καὶ νὰ τῆς φωνάξη, γεμίζοντάς την χάδια καὶ φιλιά: «Ναί, εἶμαι ἐγώ, ἀγαπημένη μου, ζῶ... ἀναντέω... καὶ σᾶς ἀγαπῶ».

Μὰ ἡ μεγάλη συγκίνησι τῆς ἔκοψε τὴ φωνή. Μὴ ἔχοντας τὴ δύναμι νὰ φωνάξη, ἀναγκάστηκε νὰ στηριχτῆ στὸν τοῖχο, κοντὰ στὴν πόρτα. Τὴ στιγμή, ἄλλωστε, ἐκείνη, ἄκουσε τὴν κόρη της νὰ προφέρη τὸ ὄνομά της, μὲ μιὰ φωνὴ θλιμμένη, ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ διακοπτομένη ἀπὸ λυγμούς, μιὰ φωνὴ καθαρή, ποὺ εὕρισκε εὔκολα τὰ λόγια της:

—Ἡ φτωχὴ μαμά!... Ὅσο συλλογίζομαι ὅτι μποροῦσα νὰ χάσω ἐσένα, τὸν ἄντρα μου, ἢ τὴν κορούλα μας τὴ Λουκίτσα, ὅπως χάσαμε ἐκείνη, μοῦρχεται νὰ τρελλαθῶ... Θὰ ἦταν φοβερό!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γαμπροῦ ἀπαντοῦσε ψυχρὴ καὶ λογική:

—Ναί, θὰ ἦταν φοβερό... γιατὶ θὰ ἦταν ἀφύσικο!... Μὰ ἡ μητέρα σου εἶχε πειὰ τὰ ἑβδομῆντα της χρόνια....

—Ἦταν μεγαλείτερη... Ἑβδομῆντα ἑνός.

—Ἦταν τυχερὴ λοιπόν. Ἔζησε παραπάνω ἀπὸ ὅσο ζοῦν κατὰ μέσον ὅρο οἱ ἄνθρωποι. Ἔτσι, μάλιστα, καθὼς ὑπέφερε ἀπ' τὴν καρδιά της, δὲν θὰ πίστευε ποτὲ πὼς θὰ ζοῦσε τόσο πολύ. Τὶς τελευταῖες αὐτὲς ἑβδομάδες, τὸ ἀλματικὸ χειροτέρευμα τῆς ἀρρώστειας της φαινόταν στὸ ἀλλοιωμένο της πρόσωπο. Πόσο θὰ κουράστηκες, ἀγαπημένη μου! Ἥσυν διαρκῶς στὸ πόδι καὶ νύχτες ὁλόκληρες ἔμεινες ἄγρυπνη.

—Ναί, εἶνε ἀλήθεια... Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ τότε, ἀλλὰ ἤμουν κουρασμένη. Δυὸ ἑβδομάδες νὰ βαστοῦσε ἀκόμα ἡ ἀρρώστεια της, δὲν θ' ἄντεχα πειά!...

Ὦ! προκειμένου νὰ βλέπουμε μέρα μὲ τὴ μέρα νὰ σβύνη ἡ ζωὴ ἐκείνου ποὺ ἀγαποῦμε, προκειμένου ἡ ἀγάπη μας νὰ λιγοστεύη ὥρα μὲ τὴν ὥρα, μὲ τὶς καθημερινὲς περιποιήσεις, τὶς τόσο συχαμερὲς κάποτε, προτιμώτερος εἶνε ὁ θάνατος, ὁ γρήγορος καὶ ἀπότομος θάνατος!

—Ἔπειτα, ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις, τὸ κλείσιμο, ἡ μελαγχολία, ἡ λύπη ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὸ σπίτι, εἶχε πειράξει τὴν κορούλα μας... Τώρα τελευταῖα, τὸ χρῶμα της εἶχε χαλάσει πολύ.

—Ὦ, τὴ χρυσῆ μου τὴ Λουκίτσα!.. Ἔβγαλα ἀπὸ τὸν λαιμό τῆς καθαρίστριας τῆς μαμᾶς τὴν ἀλυσίδιτσα μὲ τὸ μενταγιὸν ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ποὺ δὲν τὴν εἶχε βγάλει ποτὲ στὴ ζωή της. Τὴν ἔβαλα μέσα σ' ἕνα κουτὶ καὶ τὴ φύλαξα. Θὰ εἶνε ἕνα πολύτιμο ἀναμνηστικὸ γιὰ τὴν κορούλα μας...

* * *

Ἐπακολούθησε μιὰ βαθειὰ σιωπή. Ἡ χήρα Μπρεμιὲ ἀνατρίχιασε, ἀκίνητη, μὴ τολμῶντας νὰ κάνη ἕνα βῆμα, ἀπὸ τὸν φόβο μήπως τὸ πάτωμα τρίζοντας ἀποκαλύψει τὴν παρουσία της. Ὁ ἀέρας ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς φαινόταν τώρα σὰν μιὰ παγερὴ πνοὴ τοῦ χειμῶνα. Τὰ λόγια ποὺ εἶχε ἀκούσει τῆς σπάραζαν τὴν καρδιά.

Ἔξαφνα, ἀκούστηκαν πάλι ἡ κόρη της καὶ ὁ γαμπρός της νὰ πλησιάζουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ νὰ λένε:

—Ὄχι, μὴν πᾶς στὴν κάμαρα... Θὰ σοῦκανε πολὺ κακὸ νὰ τὴν ξαναδῆς... Ἄφησέ την, χρυσῆ μου!

Φιλήθηκαν, καὶ ἡ νεαρὴ γυναῖκα ψιθύρισε μὲ τὴν ἀταλὴ φωνή της:

—Φτωχὴ μαμά!... Ἔχεις δίκηο... καὶ γιὰ κείνην καὶ γιὰ μᾶς ἦταν προτιμότερο ἔτσι ποὺ τελείωσαν τὰ πράγματα!

Ἔχεις δίκηο. Καλύτερα ποὺ τελείωσαν ἔτσι τὰ πράγματα...

Ἔπειτα σηκώθηκαν κι' οἱ δυό τους καὶ βγῆκαν ἔξω.

Ἡ κ. Μπρεμιὲ στεκότ ανε καρφωμένη στὸ πάτωμα. Γῆς φαινόταν πὼς ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της κυλοῦσε ἀπὸ μιὰ βαθειὰ πληγή καὶ στέναξε:

—Ὦ, Θεέ μου!... Ὦ, Θεέ μου! πὼς μὲ ξέχασαν κόλας, πὼς παρηγορήθηκαν! Σὰν νὰ πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πέθανα.

Ὕστερα τὴ ξαναπάσε μιὰ ζάλη, αἰσθάνθηκε γύρω της κάποιο κενὸ κι' ἕνα βαρὺ σιδερένιο στεφάνι ἔσφιξε πάλι τοὺς κροτάφους της. Ἐπωφελουμένη τῆς δυνάμεως καὶ τῆς διαυγείας τῆς σκέψεως ποὺ τῆς ἀπέμενε, ξανάκλεισε ἀθόρυβα τὸ παράθυρο. Ὑστερα, τρεκλίζοντας, πῆρε τὸ κερὶ ποὺ ἀπέμενε ἀναμμένο καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο ξαναάνοιξε κ' ἕνα τ' ἄλλα... Θέλησε ἐπίσης νὰ ξαναβάλη ὅπως ἦσαν πρὶν τὰ μπουκέτα κὰ τὰ στέφανα γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ἡ ζάλη της μεγάλωσε, τῆς ἔλειψαν καὶ ἡ στερνὲς δυνάμεις καὶ μόλις κατάφερε ν' ἀνέβη μὲ κόπο καὶ νὰ ξαπλωθῆ στὸ κρεββάτι της...

Μόλις ξαπλώθηκε, ἔννοιασε τὴν ἀναπνοή της νὰ λιγοστεύη καὶ τὸ σιδερένο στεφάνι τῆς ἔσφιξε ἀκόμα περισσότερο τοὺς κροτάφους.

Τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ἔκανε πιὸ δύσκολη ἀκόμη τὴν ἀναπνοή της.

Ἐκείνη ὡστόσο προσπαθοῦσε ν' ἀναντέη ὅσο περισσότερο μποροῦσε, τὸ δηλητήριο αὐτό, ἐνῶ συγχρόνως σκεφτόταν μέσα στὰ βάθη τῶν σκοταδιῶν ποὺ γκρεμιζόταν: «Εἶνε προτιμότερο... τὸ εἶπε ἡ κόρη μου... Εἶνε προτιμώτερο νὰ πεθάνω... Ναί... πρέπει νὰ πεθάνω...

Ὁ γιατρὸς μπορεῖ νἀρθῆ ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη γιὰ νὰ βεβαιώση πὼς πέθανα... Δὲν πρέπει νὰ μ' εὕρη ζωντανή... Ὦ, ἂς μὴν ξυπνοῦσα ποτέ, ἂς μὴν ξυπνοῦσα ποτὲ πειά!... Μ' ἔκαναν νὰ πονέσω πολύ... πάρα πολύ... Ὕστερα ἀπὸ τέτοιον πόνο ὅμως, δὲν θὰ δυσκολευτῶ νὰ ξαναπεθάνω».

Τὰ λόγια ἐσβυσαν στὰ χείλη της, μιὰ μεγάλη κρυάδα χύθηκε σ' ὅλα τὰ μέλη της, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἀποκοιμήθηκε...

... ...

Ὅταν ὁ γιατρὸς διεπίστωσε τὸν θάνατο τῆς χήρας Μπρεμιέ, ἐγύρισε πρὸς τὸν γαμπρό της καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὰ ὀχτὼ τῆς μάγουλα λάμπουν ἀκόμη ἀπὸ δάκρυα. Ἔκλαψε πολὺ λοιπὸν πρὶν πεθάνει;

Καὶ ὁ γαμπρός, ἔκπληκτος, τὸν ἐβεβαίωσε μὲ κάθε εἰλικρίνεια:

—Ἄ! ὅσο γι' αὐτό, γιατρέ, ὄχι! Πέθανε γαλήνια, χωρὶς νὰ νοιώση τὸν θανατό της, χωρὶς καθόλου νὰ πονέση!

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κανένα ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ δὲν ἔχει τόσο δυνατὰ μάτια, ὥστε νὰ μπορῆ ν' ἀντικρύζη τὸν ἥλιο χωρὶς νὰ πάθη τίποτε. Μέχρι τινὸς πιστεύοταν ὅτι ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος αὐτοῦ ἀποτελοῦσε μόνον ὁ ἀετός, γιατὶ πολλοὶ καὶ διάφοροι εἶχαν βεβαιώσει κατὰ καιροὺς ὅτι εἶδαν ἀετοὺς νὰ ἔχουν τὰ μάτια τους γιὰ πολλὴν ὥρα γυρισμένα πρὸς τὸν ἥλιο, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλῆ καθόλου τὸ φῶς του.

Μερικοὶ μάλιστα ἰσοστήριζαν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ὀπτικοκράτορες καὶ βασιλεῖς προτίμησαν τὸ ποιὰ αὐτὸ ὡς ἔπισημο ἔμβλημά τους, ἦταν καὶ τὸ ὅτι, ἀντικρύζοντας ἄφοβα τὸν ἥλιο, ἐδείχνε ἔτοι τὴν ὑπεροχή του πάνω σ' ὅλους τοὺς φτερωτοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

Τελευταῖα ὅμως, κάποιος Ἄγγλος ἐπιστήμων ὑπέδειξε ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε... παραμύθια καὶ δὲν στηρίζονται στὴν πραγματικότητα. Ὁ ἴδιος ἐξέτασε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ μάτια ἑνὸς ἀετοῦ καὶ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ ἐξαιρετικὴ ἀντοχή, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μποροῦν ν' ἀτενίζουν ἐξακολουθητικὰ καὶ ἀκίνδυνα τὸ ἡλιακὸ φῶς. Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ κατέληξε ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων καὶ ἀπὸ ἄμεσες παρατηρήσεις του σὲ ἀετούς, τοὺς ὁποίους εἶχε πιάσει καὶ τοποθετήσει ἀντίκρυ στὸν ἥλιο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Ἀέκα 7, Ἀθῆνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

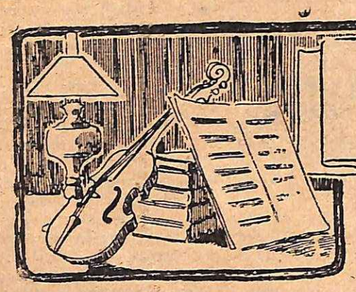

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΧΑΪΔΝ

Ἡ ἀπέραντη αἰσιοδοξία τοῦ καλλιτέχνου. Πῶς δὲν ἀπελπιζόταν ποτέ. Ἀρχιμαέστρος τῶν Ἐστερχάζυ. Ἕνας περίεργος γάμος. Ἡ «στριμμένη» κυρία Χάϋδν. Ὅπου ἐμφανίζεται ἡ Λουΐζα. Ὁ ἔρως της μὲ τὸ μουσουργό. Ὅπου οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι λυτρώνονται ἀπὸ τὰς συζύγους των.

Ὁ μέγας Βιεννέζος μουσικὸς Φραγκίσκος-Ἰωσὴφ Χάϋδν, τοῦ ὁποίου ἐορτάστηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἡ διακοσιετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἦταν μια ψυχὴ ἀπλοϊκὴ καὶ γλυκειά. Εἶχε προικιστεῖ ἀπὸ τὴ φύσι μὲ τὴ μεγαλειτερη αἰσιοδοξία καὶ δὲν ὑποσθωρρουσε μπρὸς σὲ κανένα ἐμπόδιο. Μέσα στὶς χειρότερες δυσκολίες τῆς ζωῆς, δὲν ἔχανε ποτὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι στὸ τέλος ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Μὲ δυὸ λόγια. ἔτλεινε μέσα του τὴ χαρά.

Τὰ παιδικά του χρόνια ὁ Χάϋδν τὰ πέρασε τραγουδῶντας στὸ χορὸ τῆς Μητροπόλεως τῆς Βιέννης. Ἔξαφνα ὅμως ἡ φωνή του, ἡ ὁποία ἦταν ὥς τότε ψιλὴ καὶ παιδιάτικη, χόντρυνε καὶ τὸν ἀπόλυσαν ἀπ' τὴ θέσι του. Ἔτσι ὁ νεαρὸς Ἰωσὴφ βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν στενοχώρησε καθόλου καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ, ἐνώθηκε μ' ἕναν ὅμιλο πλανοδίων μουσικῶν, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τραγουδοῦσαν serenátes στοὺς δρόμους καὶ στὶς μπιραρίες. Μὰ γρήγορα ἡ τύχη τὸν βοήθησε καὶ κατώρθωσε νὰ προσληφθῆ ὡς ἀρχιμαέστρος στὴν ἐκκλησία τοῦ ἀνακτόρου τῶν πριγκήπων Ἐστερχάζυ. Τότε ὁ Χάϋδν ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ. Μὰ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὸ διηγηθοῦμε ἐκτενέστερα.

Ὁ Χάϋδν ἤξερε ἀπὸ καιρὸ ἕναν ἀγαθὸ κατασκευαστὴ περουκῶν, τὸν Γιόχαν Πέτερ Κέλλερ, ὁ ὁποίος τὸν βοηθοῦσε συχνὰ ὅταν εἶχε φτώχειες. Τοῦ Κέλλερ λοιπὸν αὐτοῦ ἀγαποῦσε τὴ μεγαλείτερη κόρη καὶ μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ τὴ ζητήση σὲ γάμο ἀπὸ τὸν πατέρα της. Μὰ τί ἀτυχία! Ὁ Κέλλερ τὴν εἶχε ἀραβωνιάσει κιόλας μὲ κάποιον ἄλλο... Καὶ ἀφοῦ τοῦ τὸ ἀνακοίνωσε αὐτό, ἐπρόσθεσε:

—Γιατί ὅμως νὰ μὴν παντρευτῆς τὴ δεύτερη κόρη μου, τὴν Ἄννα-Μαρία;

Μὰ ὁ Χάϋδν δὲν τὴν ἀγαποῦσε αὐτήν!... Ὡστόσο τὴν παντρεύτηκε γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήση τὸν ἀγαθὸ κατασκευαστὴ περουκῶν.

Ἡ Ἄννα-Μαρία, ἡ ὁποία τὸν περνοῦσε κατὰ τρία χρόνια, ἦταν μιὰ γυναῖκα ἰδιότροπη καὶ σκληρή. Σ' ὅλη της τὴ ζωὴ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ γκρινιάζη τὸν σύζυγό της. Ποτὲ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν κάνη νὰ χάση τὸ ἀδάνιο κέφι του.

Μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του τώρα, ὁ Χάϋδν ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο τοῦ Ἐζζενστάντ, τὴν ἡγεμονικὴ διαμονὴ τοῦ πρίγκηπος Ἐστερχάζυ, ὅπου ἀφοσιώθηκε ἀποκλειστικὰ στὴ μουσική.

Ὁ συνθέτης ἦταν σπειὰ εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν τύχη του. Ἕνας Μπετόνος ἀπ' τὴν τύχη του. Ἕνας Μπετόνος ἀπ' τὴν τύχη του. Ἐπρεπε σφαλῶς θὰ ἐπαναστατοῦσε. Ἔπρεπε νὰ ὑπακούη κατὰ γράμμα σ' ἕναν ἀφέντη δύσκολο, ὁ ὁποῖος τοῦ παράγγελνε νὰ κάνη συνθέσεις τοῦ γούστου του κ' ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε δριμύτατες παρατηρήσεις, ὅταν αὐτὲς δὲν τοῦ ἄρεσαν. Ὁσάκις ὁ Χάϋδν ἐτρόκειτο νὰ διευθύνη τὴν ὀρχήστρα τοῦ πύργου, ἔπρεπε νὰ παρουσιάζεται φορῶντας λιβρέα καὶ τὸ δωμάτιό του βρισκόταν στὰ διαμερίσματα τῶν ὑπηρετῶν. Μὰ ὁ Χάϋδν δὲν ὑπέφερε καθόλου γιὰ ὅλ' αὐτά. Ἀπεναντίας, ἦταν περήφανος γιατὶ «ἀνῆκε» σ' ἕνα μεγάλο ἄρχοντα, τόσο γνωστὸ γιὰ τὰ καλλιτεχνικά του γούστα καὶ τὴ μεγαλοπρέπειά του. Αὐτὴ ἄλλωστε ἦταν ἡ ζωὴ ὅλων τῶν μουσικῶν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνος. Πρῶτος ὁ Γκλοὺκ καὶ κατόπιν ὁ Μπετόβεν ἀνῆταν ὤμοφφη, μὰ εἶχε φυσιογνωμία εὐχάριστη καὶ τραγουδοῦσε ὡραῖα. Εἶχε προσληφθεῖ κ' αὐτὴ μαζὺ μὲ τὸν σύζυγό της στὸ «μουσικὸ» προσωπικὸ τοῦ πρίγκηπος Ἐστερχάζυ. Βρισκόταν λοιπὸν ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Χάϋδν. Μὰ δὲν ἔμεινε κοντά του παρὰ δυὸ χρόνια καὶ κατόπιν ξανάφυγε μαζὺ μὲ τὸν σύζυγό της γιὰ τὴν Ἰταλία.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὁ Χάϋδν κ' ἡ Λουΐζα ἐννιώσαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο ζωηρὴ συμπάθεια. Ἦσαν ἄλλωστε καὶ ὁμοιοπαθεῖς. Γιατί, ὅπως ὁ Χάϋδν ὑπέφερε ἀπὸ τὸν κακὸ χαρακτῆρα τῆς γυναίκας του, ἔτσι κ' ἡ Λουΐζα βασανιζόταν ἀπὸ τὸν σύζυγό της, ὁ ὁποῖος ἦταν γκρινιάρης, ἀπότομος, ὑβριστὴς κ' ὁ ὁποῖος συχνὰ τὴ χτυποῦσε...

Ὁ μουσικοσυνθέτης Χάϋδν.

Ποτίναξαν τὸν ἀνήθικο αὐτὸ ζυγό.

Συγχρόνως, ἡ σκληρὴ Μαρία-Ἄννα, ἡ γυναῖκα του, ἔκανε τὸν Χάϋδν νὰ περνάη πολὺ δυσάρεστες στιγμές... Τὴν εἶχε βαρεθεῖ πειά, ὅταν ἔξαφνα, κάποια μέρα τοῦ Μαΐου τοῦ 1779, συνάντησε μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀμέσως τὸν τράβηξε ἀκατανίκητα καὶ τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῆ μὲ θλίψι του ὅτι μιὰ τέτοια γυναῖκα θὰ ταίριαζε γιὰ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του... Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά... Εἶχε δεκαεννιὰ χρόνια πού ἦταν παντρεμμένος καὶ διαζύγιο δὲν ὑπῆχε ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὀνομαζόταν Λουΐζα Πολτζέλλι. Ἦταν τότε δεκαεννιὰ ἐτῶν καὶ μόλις εἶχε παντρευτεῖ μὲ κάποιον Ἰταλὸ βιολινίστα. Ἡ Λουΐζα δὲν Παρ' ὅλη λοιπὸν τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας τους, ὁ Χάϋδν ἐρωτεύθηκε τὴ νεαρὴ γυναῖκα. Ἐκείνη πάλι, συγκινημένη ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις του, τὸν ἄφινε νὰ ἐρωτοτροπῆ μαζύ της...

Μὰ εἶνε ἄγνωστο ὡς ποιὸ σημεῖο προχώρησαν ἡ σχέσεις τους. Τὸ βέβαιο πάντως εἶνε ὅτι οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔπρεπε νὰ φιλάγωνται ἐξαιρετικὰ γιὰ νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴ διπλὴ ἐπίβλεψη τοῦ συζύγου τῆς Λουΐζας καὶ τῆς συζύγου τοῦ Χάϋδν. Ἀλλὰ ὁ ἔρως τὰ καταφέρνει πάντα καὶ νικᾶει ὅλα τὰ ἐμπόδια.

Ὅταν ἀργότερα χώρισαν, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀλληλογραφοῦσαν ἀδιάκοπα καὶ ταχτικά. Τώρα ὅμως ἡ Λουΐζα ζητοῦσε διαρκῶς χρήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Χάϋδν τῆς ἔστελνε πάντοτε. Ὅλες σχεδὸν ἡ οἰκονομίες του πήγαιναν σ' αὐτήν...

Τέλος, δέκα χρόνια μετὰ τὴ γνωριμία του, ὁ σύζυγος τῆς Λουΐζας πέθανε... Ἡ Λουΐζα ἦταν τώρα ἐλεύθερη, μὰ ὁ Χάϋδν ἐξακολουθοῦσε νὰ σέρνη πάντα τὴ βαρειὰ ἀλυσίδα, μὲ τὴν ὁποία τὸν εἶχε δέσει ὁ γάμος...

Ὡστόσο, δὲν εἶχε χάσει ποτὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μείνη μιὰ μέρα ἐλεύθερος καὶ νὰ παντρευτῆ τὴν ἀγαπημένη του. Ὅταν λοιπὸν ἔμαθε τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της, τῆς ἔγραψε μὲ κάθε ἀπλότητα, συγχαίροντάς την γιὰ τὴ χηρεία της:

«Ἀγαπημένη μου Λουΐζα... Ἀρχίζω νὰ ἐλπίζω... Παρακαλούσαμε τὸν Θεὸ νὰ κλείσουν τέσσερα μάτια... Νὰ λοιπὸν ποὺ τὰ δυὸ ἔκλεισαν... Ἴσως καὶ τ' ἄλλα δυὸ κλείσουν κι' αὐτά... Μὰ πότε;...».

Αὐτὲς ἡ λίγες γραμμὲς προκαλοῦν βέβαια φρίκη... Καὶ ὅμως ὁ Χάϋδν δὲν ἦταν οὔτε ἄγριος, οὔτε κακός, οὔτε σκληρός. Ἀλλὰ τέτοια ἄσχημα αἰσθήματα προκαλοῦν πάντα οἱ ἀτυχιαρκοδιές...

Τέλος, καὶ ἐτὰ δυὸ ἄλλα μάτια, τὰ μάτια δηλαδὴ τῆς συζύγου τοῦ Χάϋδν, ἔκλεισαν στὶς 20 Μαρτίου 1800.

Ὁ Χάϋδν ἦταν τότε 68 χρονῶν καὶ ἡ Λουΐζα δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ σαράντα. Ἦταν μιὰ γυναῖκα μὲ ὑετικὸ μυαλό, ἡ ὁποία εἶχε προσεγγίσει τὸν διάσημο συνθέτη ἀπὸ συμφέρον μᾶλλον παρὰ ἀπὸ συμπάθεια.

Μολονότι ἦσαν τώρα ἐλεύθεροι κ' οἱ δυό τους, ἡ Λουΐζα μὲ διάφορες προφάσεις ἀνέβαλε διαρκῶς τὸν γάμο ἀποσπάση ἀπὸ τὸν Χάϋδν τὴν παρακατω ἔγγραφη ὑπόσχεση:

«Ὁ ὑπογεγραμμένος Ἰωσὴφ Χάϋδν ὑπόσχομαι στὴν κυρία Λουΐζα Πολτζέλλι, ὅτι σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ξαναπαντρευτῶ, δὲν θὰ πάρω ἄλλη γυναῖκα ἀπ' αὐτή. Ἂν πάλι μείνω χῆρος, ὑπόσχομαι ν' ἀφήσω στὴν ἐν λόγῳ Πολτζέλλι, μετὰ τὸν θάνατό μου, ἐτησία σύνταξι τριακοσίων Αὐστριακῶν φορινιῶν.

» Πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω, συνετάχθη τὸ παρόν.

Βιέννη, 23 Μαρτίου 1800.
ΙΩΣΗΦ ΧΑΪΔΝ».

Ἀφοῦ τσέπωσε τὴν ἔγγραφη αὐτὴ ὑπόσχεσι, ἡ Πολτζέλλι, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ὑπογράψει τίποτε, σιγουρεμμένη πειὰ κ' ἐξασφαλισμένη γιὰ ὅλη της τὴ ζωή, παντρεύτηκε μ' ἕναν... τραγουδιστὴ ὀνοματζάμενο Λουΐτζι Φορντσι κ' ἄρησε τὸν Χάϋδν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Τί παράδοξη ἱστορία!... Τί ἀδυνατὴ περιπέτεια... Ὁποιοσδήποτε ἄλλος γιὰ σύντα καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του θὰ περνοῦσαν φαρμακωμένα. Μὰ ὁ Χάϋδν οὔτε κ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχασε τὸ κέφι του καὶ τὴν αἰσιοδοξία του... Τίποτε, πράγματι, δὲν μποροῦσε νὰ συντρίψη αὐτὴ τὴν ψυχὴ ποὺ ἦτοία τραγούδησε μὲ λαμπρότητα καὶ ἔξαρσι στὶς ἀθάνατες συμφωνίες του.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ — ΤΟΥ GEORGES A. BIRMINGHAM

Ο ΜΕΘΥΣΤΑΚΑΣ

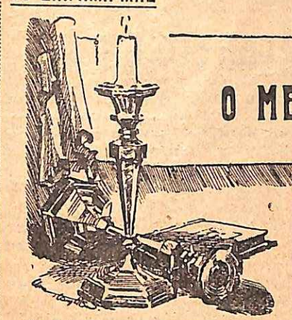

Τὸ δεῖπνο ἐκείνη τὴ βραδειά, στὸν ἀρχοντικὸ πύργο τοῦ λόρδου Ἄθλιγκτων, ἦταν ὅπως τὸ περίμενε, κι' ἀκριβῶς ὅπως τὸ φοβόταν, ὁ Μπέρεσφορδ... Δηλαδὴ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀνιαρὰ καὶ πληκτικὰ δεῖπνα τῆς κακομαθημένης ἐργένικης ζωῆς του...

Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ ἀπόφαγαν, ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδη Ἄθλιγκτων, κι' ὁ Μπέρεσφορδ, ὁ μοναδικός τους ξένος, πέρασαν στὸ καπνιστήριο.

Ἡ λαίδη ξάπλωσε στὸν καναπέ, ἄνοιξε τὸ μυθιστόρημά της κι' ἀφοσιώθηκε στὶς γεμάτες ἐγκλήματα καὶ περιπέτειες σελίδες του... Ὁ λόρδος πάλι ἀκούμπησε στὸ τζάκι, σκεπτικός, καὶ χωρὶς νὰ βγάζη ἄχνα, κύτταζε μὲ προσοχὴ τὰ παιχνιδίσματα τῆς φωτιᾶς στὸ τζάκι.

Ἀπόμεινε στὴ μέση ὄρθιος ὁ Μπέρεσφορδ, τὸ θαλερὸ αὐτὸ κι' εὔθυμο γεροντοπαλλήκαρο, χωρὶς νὰ ξέρη τί νὰ κάνη, ποῦ νὰ καθήση καὶ μὲ ποιόν ν' ἀνοίξη κουβέντα... Εἶχε ὅμως καὶ κάποιο λόγο ποὺ θυαίσε ἔτσι τὴ βραδειά του, κοντὰ στὰ δυὸ ἐκείνα σκιάχτρα...

Στὸ τέλος, ἔχασε πειὰ τὴν ὑπομονή του κι' ἀργοπορῶντας σὰν τὸ γάτο, μπρὸς στὴ ποντικοφωλιά, διπλάρωσε τὸ λόρδο...

—Χμ!... Χμ!... Γκούχ, γκούχ!...

Ξερόβηξε ἀκήμαγα δυὸ-τρεῖς φορές, μὰ ὁ λόρδος ἦταν ἀπορροφημένος στὴ φωτιά, σὰν νὰ περίμενε ἀπὸ κεῖ μέσα νὰ βρῆ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς...

Ὁ Μπέρεσφορδ κούνησε τὸ νεφάλι του κι' ἔστειψε τὸ τιμόνι του σὲ ἄλλα ἀρμενίσματα: Ἐπλώθηκε στὴν πολυθρόνα, μιὰ σπιθαμὴ πλάϊ στὴ λαίδη...

Χασμουρήθηκε, φταρνίστηκε, ξερόβηξε καὶ πάλι χασμουρήθηκε... Ἡ λαίδη ὅμως δὲν σάλεψε τὸ χιονισμένο κεφαλάκι της ἀπ' τὸ βιβλίο της.

Τότε ὁ Μπέρεσφορδ ἀποφάσισε νὰ παίξη ἀνοιχτὸ παιχνιδι κι' ὅτι βρέξει ἂς κατεβάσει... Μαλάκωσε τὴ φωνή του, ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦσε, καὶ διειλαδειλὰ μουρμούρισε στὴν ἀπορροφημένη λαίδη:

—Ὁ καϋμένος ὁ Οὐίττυ θὰ περιμένη ἄδικα ἀπόψε νὰ τοῦ ἀνακοινώσω τὴν ἀπόφασί σας... Σκεφθῆτε, μιλαίδη, ὅτι τὸ δύστυχο παιδὶ θὰ κρυφοκαίγεται ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ἀγωνίας, ὅσο νὰ μάθη κάτι σχετικῶς μὲ τὴν ἀγαπημένη του Γκλύν...

Ὁ Μπέρεσφορδ ὅμως δὲν πρόλαβε νὰ ἀποτελειώση τὴ φράσι του... Μιὰ βροντερὴ φωνή, γεμάτη ἀγανάκτησι, τὸν τίναξε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ τοὔκοψε μονομιᾶς τὴ φωνή:

—Ἡ Γκλὺν εἶνε μιὰ ξεμυαλισμένη κι' ὁ Οὐίττυ εἶνε ἕνα, ἴσως καὶ ἑνάμισυ... γαίδουρι!...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ λόρδου, ποὺ ξεφώνιζε σὰν δαιμονισμένος, κρατῶντας στὰ γέρια τὴν τσιμπίδα τῆς φωτιᾶς κι' ἀναγκάζοντας τὸν Μπέρεσφορδ νὰ ζαρώση πιὸ πολὺ στὴ βαθειά του πολυθρόνα...

—Μιλόρδε... ἔκανε νὰ πῆ ὁ τελευταῖος. Ἀμέσως ὅμως ὁ λόρδος ἀναψε καὶ κόρωσε:

—Ὦ μιλόρδε καὶ ξεμιλόρδε!... Ἡ ἀλήθεια εἶν' αὐτὴ καὶ μὴ σοῦ κακοφαίνεται καὶ σένα, γεροκολασμένε!... Ἡ κοκορόμυαλη ἡ ἀνεψιά μου ποτὲ της δὲν θὰ πάρη ἕναν μεθύστακα σύζυγό της... Προχτὲς ἀκόμα ἦταν τῦφλα στὸ μεθῦσι... Μπορεῖ νὰ τὸν ποσε μὲ θλῖψι καὶ μὲ κάποιο φόβο ἡ μιλαίδη...

—Ρώτα καλύτερα τὸν ἑαυτό σου... τῆς ἀπάντησε μὲ πεῖσμα ὁ μιλόρδος. Νὰ δοῦμε ποιὸν θάβρης, γιὰ νὰ ξεθυμάνῃς στὴ ράχι του τὰ νεῦρα, ποὺ τόσο συχνὰ σὲ πιάνουν...

—Νάτα μας!... Ἐγὼ λοιπὸν τὸν ἔδιωξα;... Ξεφώνισε ἡ λαίδη.

—Ἀμ' ποιός, ἐγώ;... τῆς ξανάπε ὁ μιλόρδος.

Στέναξαν κι' οἱ δυὸ βαρειά, ἔσκυψαν τὸ κεφάλι κι' ἀμίλητοι ξεκίνησαν γιὰ ὕπνο...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ ἀκόμα, μιὰ πεταχτὴ μικροῦλα κι' ἕνας κομψὸς δανδὴς ἔκοβαν μικρὲς βολτίτσες στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, στὸ βάθος τῆς ὁποίας φαινόταν ὁ παληὸς πύργος τοῦ λόρδου Ἄθλιγκτων, ὁλόφωτος, καθὼς χτυποῦσαν στὰ τζάμια του ἡ πρωϊνὲς τοῦ ἥλιου ἀχτῖδες.

Ἦσαν ἡ Γκλὺν καὶ ὁ Οὐίττυ...

Μὲ τὸ φαρμάκι στὴν καρδιὰ ὁ ἄτυχος νέος εἶχε ἀκούσει τὶς λεπτομέρειες τῶν προξενειῶν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγανακτισμένου θείου του... Καὶ πρὶν ὁ ἥλιος θγεῖ, ἀϋπνος καὶ τσακισμένος, τριγύριζε τὰ σύνορα τοῦ πύργου, διψῶντας ν' ἀνταμώση τὴν καλή του. Κι' αὐτὴ πάλι, ποὺ τὸ προηγούμενο θράδυ εἶχε ἀποσυρθεῖ ἀπὸ νωρὶς στὴν καμαροῦλα της, ὅπως εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν θεῖο Μπέρεσφορδ, ἄδικα περίμενε τὴ θεία της μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ πάη στὸ δωμάτιό της νὰ τὴ φιλήση τρυφερὰ καὶ νὰ τῆς πῆ κουφὰ στὸ μικρό της τὴ αὐτάκι, πὼς ὁ χρυσός της ὁ Οὐίττυ θὰ ἦταν πειὰ δικός της...

Ἄδικα περίμενε, μὲ τὴ λαχτάρα στὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὸν ὕπνο μακρυὰ ἀπ' τὰ βλέφαρά της, τὸ εὐχάριστο νέο ἡ φωχὴ κι' ὁλόγλυκη μικροῦλα...

Κι' ἀφοῦ κι' αὐτὴ ξαρρόπνησε, ἀκουμπισμένη σ' ἀνοιχτὸ παράθυρό της, ἄκουσε πρωΐ-πρωΐ, μὲ τὸ σκάσιμο τοῦ ἥλιου, τὸ σφύριγμα τοῦ νέου, τοῦ ἀγαπημένου της Οὐίττυ...

Ντύθηκε γοργὰ-γοργὰ καὶ κλείνοντας τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία στὴν καρδοῦλα της, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ ρίχτηκε μὲ δίψα στὴν ἀνοιγμένη ἀγκαλιά του... Ἔκοβαν, λοιπόν, μικρὲς βολτίτσες στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ καὶ σιγόκλαιγαν μαζὺ τὴν ἄτυχη ἀγάπη τους...

—Ἐσὺ φταῖς, Οὐίττυ... ψιθύρισε στὸ τέλος ἡ Γκλύν, δείχνοντας μ' αὐτὸ μονάχα πὼς ἤτανε γνήσια Εὔα.

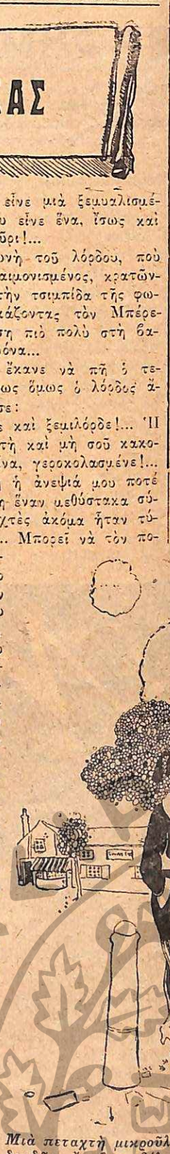

Μιὰ πεταχτὴ μικροῦλα κι' ἕνας κομψὸς δανδὴς ἔκοβαν βόλτες στὴν πλατεῖα.

Τί σοῦρθε νὰ μεθύσης προχτές;... Ὁ θεῖος μου τὸ ἔμαθε κι' ἔγινε ἔξω φρενῶν...

—Ἄκουσε, κοριτσάκι μου,—μουρμούρισε ὁ Οὐίττυ—δὲν εἶνε δικό μου φταίξιμο, ἂν ζήτησα νάρθω στὸ ποτῆρι τὰ δυὸ γλυκὰ ματάκια σου... Μοῦλειψες ταξεῖδι μιὰ ἑβδομάδα καὶ δίψασα νὰ ξαναδῶ τὰ ἀλικά σου χείλη... Πόθησα νὰ ξαναποιώσω τὴ μυρωμένη σου πνοή, ἀνάλαφη στὸ μάγουλό μου... Λαχτάρησα νὰ σφίξω στὴν ὀρφανὴ τὴν ἀγκαλιά μου, τὸ ὁλόθερμο, κομψὸ κορμάκι σου... Ἐσὺ μοῦ ἔλειπες ἀπὸ καιρὸ—μιὰ ἑβδομάδα, δέκα χρόνους γιὰ τὴ φτωχή μου τὴν καρδιὰ—καὶ θέλησα νὰ σὲ ξαναδῶ... Ρώτησα τότε τὸ θεῖο μου κλαμμένος, θλιμμένος γιὰ τὴν ἀπουσία σου, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σὲ ξαναδῶ, κι' αὐτός... μοῦ ἔδειξε τὸ ποτῆρι!... Ξέρει πολλὰ αὐτός, ὁ ἀγαπημένος καὶ χρυσός μου θεῖος καὶ τὸν ἄκουσα κείνη τὴ θραδειά... Σὲ ξαναεῖδα στὸ μεθῦσι μου, κουκλίτσα μου χρυσῆ, μὰ κοντεύω νὰ σὲ χάσω πάλι...

Ἡ Γκλὺν δὲν τοῦ μιλοῦσε... Τὰ τελευταῖα λόγια του δὲν ἔφταναν σ' αὐτί της... Κάπου ἐκεῖ μπροστά της, τώρα, πλανιόταν ἡ ματιά της, κι' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε, τῆς ἔδινε μιὰ ἀφάντασιη χαρά... Ἕνα γέρικο ζευγάρι ποὺ εἶχε ἐμφανιστεῖ στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου, τραβοῦσε τὰ βλέμματά της... Αἰσθάνθηκε στὸ ἀντίκρυσμά του τὴν ψυχοῦλα της νὰ φτερουγίζη κι' ἀναστενάζοντας μὲ ἀνακούφισι, γύρισε τὰ θήματά της πρὸς τὰ κεῖ, σέροντας μαζύ της τὸν ἀπαρηγόρητο Οὐίττυ ποὺ μὲ τὸ σκυμμένο του κεφάλι δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τίποτε...

Πλησίασαν κι' οἱ δυὸ τους τὸ γέρικο ζευγάρι—τὸ λόρδο καὶ τὴ λαίδη — ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν μὲ κλαμμένα μάτια... Καὶ κεῖ, μπροστὰ στὴ στοργικὴ καὶ ἐνθαρρυντικὴ ματιά τους, ἄλλαξαν οἱ δυὸ νέοι τὸ πρῶτο φιλὶ τῶν ἀρραβώνων..

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΕΠΙΜΕΝΩΝ ΝΙΚΑ

Ὁ Ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς στὸ Παρίσι, ὁ κ. Μύρων Χέρρικ, ἦταν χωὶς ἕνας φτωχὸ χωριάτη. Εἶχε φτάσει πειὰ σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν κι' ἐφύλαγε τὶς χῆνες τοῦ πατέρα του, ὅταν μιὰ μέρα ἐδήλωσε ξαφνικά, στὸ γέρο του:

—Δῶσε τὶς χῆνες σου νὰ στὶς φυλάξη κανένας ἄλλος. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ σπουδάσω...

—Δὲν θὰ σοῦ δώσω πεντάρα, ἂν τὸ κάνεις αὐτό, τὸν ἀπείλησε ὁ πατέρας του.

—Ἔστω... Κράτα καὶ τὰ λεφτά σου καὶ τὶς χῆνες σου!

Κι' ὁ νεαρὸς Μύρων ἔφυγε τὴν ἴδια μέρα ἀπ' τὸ χωριό του καὶ πῆγε στὸ Κλέβελαντ. Ἐκεῖ, ἔκανε τὸν πρακτικὸ ἠλεκτρολόγο γιὰ νὰ βγάζη τὸ ψωμί του καὶ συγχρόνως ἐσπούδαζε. Κι' ἔτσι μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονή του ἐπραγματοποίησε τὸ μεγάλο του ὄνειρο, ἔγινε δηλαδὴ διπλωμάτης καὶ διπλωμάτης σπουδαῖος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ περιπέτειες δυὸ ναυαγῶν. Μέσα στὴ νεκρὴ θάλασσα Σάργκας. Ἔξη μῆνες ἀνάμεσα στὰ φύκια. Τὸ ἐχιδνόψαρο καὶ ὁ περίεργος ἦχος τοῦ. Τὸ θῦμα τῶν κεραυνῶν. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πέθανε χτυπημένος ἀπὸ κεραυνὸ καὶ ποὺ οἱ κεραυνοὶ τῶν καταδιώκουν καὶ μετὰ τὸν θάνατό του. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ περπατάει σταυροπόδι. Τὸ καταπληκτικὸ κατόρθωμα ἑνὸς φακίρη, κτλ. κτλ.

Ὁ φακίρης Σαντχοὺ ποὺ περπατάει μὲ τὰ... γόνατα.

Ἀσφαλῶς λίγοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ γίνουν ναυαγοὶ θὰ ὑπέφεραν μεγαλειότερες κακουχίες ἀπ' αὐτὲς ποὺ ὑπέφεραν ὁ πλοίαρχος Κάζνω μαζὺ μὲ τὸ ναύτη Σάμουελ Μπαίητζερ.

Ἀνῆκαν κι' οἱ δυό τους στὸ ἀγγλικὸ ἱστιοφόρο «Πόλλον», τὸ ὁποῖο, κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους 1812 ξεκίνησε γιὰ νὰ κάνη ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι ἀπ' τὴν Ἀγγλία στὴν Αὐστραλία. Ἀλλά, καθὼς διέπλεαν τὸ νότιο Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, τρομερὴ τρικυμία ξέσπασε ἔξαφνα καὶ τὸ καράβι ναυάγησε.

Τότε οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἐπιβιβάστηκαν στὶς δυὸ βάρκες τοῦ πλοίου κι' ἐγκατελείφθησαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν κυμάτων. Ὅλοι ὅμως οἱ ἄλλοι πνιγήκανε καὶ σώθηκαν μόνο ὁ πλοίαρχος Κάζνω καὶ ὁ ναύτης Σάμουελ Μπαίητζερ, οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν στὴν ἴδια βάρκα.

Ἡ κακή τους ὅμως μοῖρα τῶφερε ἔτσι, ὥστε ἡ βάρκα τους νὰ παρασυρθῆ ἀπ' τὰ ρεύματα ὡς τὴν ξακουστὴ καὶ φοβερὴ θάλασσα Σαργκὰς καὶ νὰ κολλήση μέσα σ' αὐτήν.

Ὅσοι δὲν ξέρουνε τί εἶνε ἡ Σαργκὰς δὲν θὰ μπορέσουνε νὰ καταλάβουν τί θέλουμε νὰ ποῦμε μὲ τὴ φράση «κόλλησε ἡ βάρκα μέσα σ' αὐτήν».

Ἡ θάλασσα, λοιπόν, Σαργκάς, ἢ μᾶλλον τὸ πέλαγος τῶν Σαργκὰς ὅπως τὸ λένε οἱ ναυτικοί, εἶνε μιὰ πολὺ μεγάλη ἔκτασις θαλάσσης στὸ νότιο Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, γεμάτη ἀπὸ φύκια, καὶ ἀπὸ παντὸς εἴδους συντρίμματα ναυαγίων, μαξεμμένα ἐκεῖ ἐπὶ αἰῶνες. Στὴ θάλασσα αὐτὴ ἐπικρατεῖ πάντα νεκρικὴ γαλήνη καὶ δὲν τὴν ταράζει ποτὲ ἡ παραμικρὴ φουσκοθαλασσιά.

Ἡ θάλασσα Σαργκὰς ἀποτελεῖ τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο τῶν ναυτικῶν. Γιατὶ τὰ πλοῖα καὶ πρὸ πάντων τὰ ἱστιοφόρα ποὺ θάρρουν τὴν κακὴ μοῖρα νὰ προχωρήσουν ὥς αὐτήν, πολὺ δύσκολα θὰ μπορέσουν νὰ βγοῦνε ἀπὸ κεῖ. Τοὺς ἐμποδίζουν ἀφ' ἑνὸς τὰ φύκια καὶ τὰ συντρίμματα κι' ἀφ' ἑτέρου ἡ ἔλλειψις ἀνέμων.

Μέσα, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν ὑγρὴ κόλασι ἐκόλλησε ἡ βάρκα τῶν ναυαγῶν. Καὶ μείναν ἐκεῖ ἕξη ὁλόκληρες μῆνες, γιὰ τὴν ἀκρίβεια 191 μέρες. Ζούσανε μὲ φύκια καὶ μὲ στρείδια, ὁσάκις κατορθώνανε νὰ πιάσουν μερικὰ ἀπ' αὐτά.

Ἐπὶ τέλους, ἔπειτ' ἀπὸ ἕξη μῆνες, ἡ βάρκα τους βρέθηκε στὴν ἄκρη τῆς γεμάτης φύκια περιοχῆς καὶ κατὰ σύμπτωσιν πέρασε ἀπὸ κεῖ ἕνα ἄλλο ἀγγλικὸ ἱστιοφόρο ἡ «Φήμη», ἀπ' τὸ ὁποῖο τοὺς εἶδανε καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσαν νὰ τραβήξουν τὴ βάρκα τους ἔξω ἀπ' τὰ φύκια καὶ νὰ τοὺς παραλάβουν.

* * *

Ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ παράξενα ψάρια τῶν ὠκεανῶν εἶνε καὶ τὸ ἐχιδνόψαρο τὸ ὁποῖο βλέπετε στὴν εἰκόνα μας

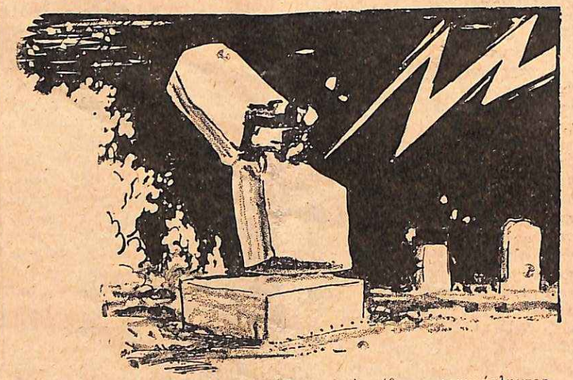

Ὁ τάφος τοῦ Τσάρλς Σώμμερφορντ, ποὺ πέθανε κεραυνόπληκτος, τὴν ὥρα ποὺ χτυπιέται κι' αὐτὸς ἀπὸ κεραυνό!

καὶ τὸ ὁποῖο ἀνακάλυψε, ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρό, στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό, μιὰ ἀμερικανικὴ ὑδατογραφικὴ ἀποστολή.

Τὸ ψάρι αὐτὸ ζεῖ στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης, σὲ βάθος πεντακοσίων καὶ περισσοτέρων μέτρων. Ὅταν τ' ἀνεβάζουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἀντηχεῖ μέσ' ἀπ' τὰ λέπια του ἕνας ἀλλόκοτος ἦχος, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ ἰδιόρρυθμο ἐκεῖνο φύσημα τῆς ὀγιάς, ἢ μὲ τὸν ἦχο σόδας ποὺ τὴ ρίχνουνε μέσα στὸ νερό.

* * *

Σὲ πολλὲς χῶρες τοῦ κόσμου ἐπικρατεῖ μιὰ πολὺ παλαιὰ πρόληψις, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία δὲν πέφτει ποτὲ κεραυνὸς δυὸ φορὲς στὸ ἴδιο μέρος. Τὴν πρόληψι ὅμως αὐτὴ τὴν διαψεύδει ἡ παράδοξη ἱστορία ἑνὸς Ἀμεριγκανοῦ, τοῦ Τσάρλς Σώμμερφορντ, ἀπ' τὴν Κολούμπια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Τὸν Σώμμερφορντ λοιπὸν αὐτὸν οἱ κεραυνοὶ τὸν κυνήγησαν ὅταν ἤτανε ζωντανός, τὸν στείλανε στὸν ἄλλον κόσμο κι' ἐξακολουθοῦνε νὰ τὸν κυνηγάνε καὶ μετὰ τὸ θάνατό του!...

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, μιὰ μέρα καταιγίδος, ἕνας κεραυνὸς τὸν χτύπησε καὶ τὸν ἐσκότωσε. Οἱ συγγενεῖς του τοῦ φτειάξανε ἕνα μνῆμα ἐπιθητικὸ στὸ νεκροταφεῖο τῆς πόλεώς του καὶ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ.

Ἀλλὰ σὲ λίγον καιρὸ δεύτερος κεραυνὸς ἔπεσε πάνω στὸν τάφο του κι' ἔσπασε στὰ δυὸ τὴν ἐπιτύμβιο πλάκα. Οἱ συγγενεῖς, μόλις τὸ μάθανε, βγάλανε τὴ σπασμένη πλάκα, ξαναφτειάξανε τὸ μνῆμα καὶ τοποθετήσανε ἄλλη στὴ θέσι τῆς πρώτης.

Δὲν πέρασε ὅμως οὔτε ἕνας μῆνας καὶ τρίτος κεραυνὸς ἔπεσε στὸν τάφο τοῦ Σώμμερφορντ κι' ἔσπασε τὴν πλάκα.

Οἱ συγγενεῖς, φυσικά, ξαναφτιάξανε πάλι τὸ μνῆμα καὶ περιμένουνε τώρα, ἀνήσυχα, νὰ ἰδοῦνε ἂν θὰ συμβῆ τὸ κυνηγητὸ αὐτὸ τῶν κεραυνῶν ἐναντίον τοῦ μακαρίτη καὶ τοῦ τάφου του.

* * *

Ἐγράψαμε ἄλλοτε στὴ σελίδα αὐτήν, γιὰ κάποιον Ἰνδὸ φακίρη ποὺ ἔμεινε ἐπὶ δώδεκα χρόνια μὲ τὸ ἕνα χέρι του ὑψωμένο κατακορύφως, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, νύχτα μέρα, κι' ὅτι ὅταν τελείωσε τὸ τάμα του καὶ θέλησε νὰ κατεβάση τὸ χέρι του δὲν μποροῦσε, γιατὶ τὰ κόκκαλά του εἶχαν πάθει ἀγκύλωσι, ἀκίνητα καθὼς ἔμειναν ἐπὶ τόσα χρόνια.

Τὸν φακίρη λοιπὸν αὐτὸν τὸν ξεπέρασε ἕνας ἄλλος συνάδελφός του, ὁ περίφημος Σαντχού, ποὺ μένει στὸ Ἀμριτσὰρ τῶν Ἰνδιῶν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν ἔχουν ἐπονομάσει ὁ «ἄνθρωπος ποὺ περπατάει σταυροπόδι». Καὶ ἡ ἐπωνυμία αὐτὴ εἶνε ἀπολύτως δικαιολογημένη.

Ὁ Σαντχοὺ εἶχε κάνει τάμα νὰ μένη ἐπὶ ὧρες πολλὲς κάθε μέρα μὲ τὰ πόδια σταυρωμένα, ὅπως τάχει κανεὶς ὅταν κάθεται σταυροπόδι, μὲ τὴ διαφορὰ μόνο ὅτι αὐτὸς ἤθελε νὰ μὴ στηρίζεται στοὺς γοφοὺς του ἀλλὰ στὰ γόνατά του. Καὶ σὲ κάμποσον καιρὸ τὸ κατώρθωσε. Τότε ἄρχισε νὰ περπατάη στὴ στάσι αὐτή, τὴν ὁποία μποροῦτε ν' ἀντιληφθῆτε καλύτερα, ἂν κυττάξετε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα μας.

Ἀπὸ τότε, ὁπουδήποτε πηγαίνει, βαδίζει ἔτσι, σταυροπόδι, πατώντας τὴ γῆ μόνο μὲ τὰ γόνατα καὶ στηριζόμενος σ' ἕνα κοντὸ ραβδί. Ποτέ του δὲν σηκώθηκε νὰ περπατήση ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ δήλωσε ὅτι γιὰ νὰ πάη στὸν Παράδεισο μετὰ τὸ θάνατό του, θὰ ἐξακολουθήση νὰ βαδίζη ἔτσι, ὥς τὴν τελευταία του ποσή. Ἐννοεῖται ὅτι, μὲ τὸν καιρό, θὰ συμβῆ καὶ σ' αὐτόν, ὅ,τι καὶ στὸν ἄλλο συνάδελφό του. Κι' ἂν ἀκόμα θελήσει κάμμιὰ φορὰ νὰ ξαναφέρη τὰ πόδια του στὴ φυσικὴ τους στάσι, δὲν θὰ μπορέση.

* * *

Ἡ πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς παρουσιάζουν μερικὲς φορὲς περίεργες συμφιθιμὸ αὐτόν: 105263157894736842. Ἂν θελῆστε νὰ τὸν πολλαπλασιάστε ἐπὶ 2 ξέρετε τί ἀριθμὸ θὰ σᾶς δώση; Πάλι τὸν ἴδιο ἀριθμὸ μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ 2 ἀπ' τὸ τέλος θὰ ἔχη μεταφία θὰ εἶνε τὰ ἴδια. Θὰ ἴδετε, ὅτι τὸν ἀριθμὸ 210526315789473684.

* * *

Ἔχει παρατηρηθεῖ ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν τὴν ὅρασι ἀνεπτυγμένη σὲ μεγαλείτερο βαθμὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Τὴν πρώτη θέσι στὴν ὀξύτητα τῆς ὁράσεως τὴν κατέχουν ἀσφαλῶς τὰ βουλιά. Μερικὰ ὅμως ζῶα, ὅπως οἱ βάτραχοι, τὰ ψάρια, τὰ ἑρπετά, ἀντιθέτως πρὸς τὰ θηλαστικά, δὲν ξεχωρίζουν καλὰ τὰ χρώματα μεταξύ τους. Ἐπίσης οἱ φυσιολόγοι ἔχουν προσέξει ὅτι μερικὰ ζῶα δὲν ἔχουν ἰδέα τῆς σωματικῆς των διαπλάσεως καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸν ἑαυτό τους μέσα στὸν καθρέφτη.

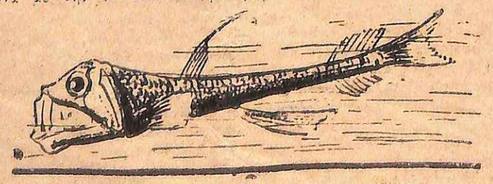

Τὸ ἐχιδνόψαρο.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ HENRI DE FORGE

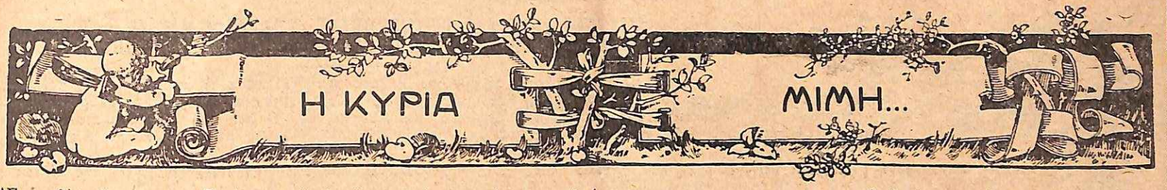

(Ἐπιστολὴ τῆς μικρῆς Ζανέττας στὸν πατέρα της).

Ἀγαπημένε μου πατεράκη,

Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη, μὰ πολύ, πολύ... Ἔχω ἕνα μυστικό, ἕνα μεγάλο μυστικό, ποὺ μοῦ βαραίνει τὴν καρδιά.

Ἡ μαμά μοῦ ἔχει πεῖ πολλὲς φορὲς ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι πάντα εἰλικρινὴς μαζύ σου, πατεράκη, καὶ νὰ μὴ σοῦ κρύβω τίποτα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τώρα θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ἂν καὶ καταλαβαίνω ὅτι ἔκανα μιὰ μεγάλη ἀνοησία...

Μὴ θυμώσεις ὅμως μὲ τὴ μικρή σου Ζανέττα. Ἤθελε ἡ καϋμένη νὰ σοῦ κάνη μιὰ ἔκπληξι, μιὰ ὡραία ἔκπληξι κι' ἐνδιαφέρθηκε μὲ τὶς ὑποθέσεις σου, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σου... Συχνὰ σὲ εἶχα ἀκούσει νὰ λὲς πὼς ὅταν θὰ μεγάλωνε λίγο ἡ μικρή σου Ζανέττα, θὰ γινόταν ἡ «ἔμπιστή» σου καὶ πὼς θὰ τῆς ἀνέθετες τὶς ὑποθέσεις σου. Ἔλεγες ἀκόμα ὅτι πρέπει ν' ἀπαντοῦμε ἀμέσως σ' ἕνα γράμμα.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σκέφτηκα μὲ τὸ μικρό μου παιδικὸ μυαλὸ νὰ σ' ἐξυπηρετήσω ὅπως μπορῶ τώρα ποὺ λείπεις σὲ ταξεῖδι...

Σὲ εἶδα νὰ φεύγης τόσο βιαστικὰ γιὰ τὸ Τουλὸν μόλις ἔμαθες ὅτι ἡ θεία σου εἶνε ἐτοιμοθάνατη... Γρήγορα-γρήγορα ἑτοίμασες τὴν βαλίτσα σου μαζὺ μὲ τὸν Ἰωσήφ, κι' ἤσουν ὅλος νεῦρα... Κάθε τόσο μάλιστα ρωτοῦσες τὸν Ἰωσὴφ μήπως ἤρθε κανένα γράμμα γιὰ σένα... Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι περίμενες κάποιο πολὺ σπουδαῖο γράμμα. Ἔφυγες τέλος, γοργὸς σὰν τὸν ἄνεμο, γιὰ τὸν σταθμό, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν μαμά... Μόλις πρόφταστες νὰ μὲ φιλήσης.

Μόλις ὅμως ἔφυγες μαζὺ μὲ τὴν μαμὰ γιὰ τὸν σταθμό, χτύπησε ἡ πόρτα... Ἦταν ὁ ταχυδρόμος, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ γράμμα ποὺ περίμενες. Στενοχωρήθηκα πολὺ καὶ μοῦ ἤρθε μιὰ «ἀκατανίκητη» καθὼς λένε ἐπιθυμία ν' ἀνοίξω τὸ γράμμα αὐτό, νὰ τὸ διαβάσω καὶ ν' ἀπαντήσω ἀμέσως ἐγὼ ἡ ἴδια γιὰ σένα.

Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀνοίξη κανεὶς, καὶ προπάντων ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας μου, ἕνα γράμμα ποὺ δὲν ἀπευθύνεται σ' αὐτόν. Γιὰ αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα στὴ μαμὰ γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξη, ἀλλ' ἡ μαμὰ θὰ ἐπέστρεφε πολὺ ἀργά, τὸ βράδυ, κι' ἔπειτα ἤθελα τόσο νὰ σ' ἐξυπηρετήσω!... Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ μοῦ φαινόταν ὅτι θὰ σοῦ πρόσφερα μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπηρεσία...

Λοιπόν, κρυφά, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆ κανείς, ἀνοίξα τὸ γράμμα καὶ δὲν φαντάζεσαι πόσο παράξενο μοῦ φάνηκε τὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν ρόζ καὶ ἀρωματισμένο καὶ γεμάτο κάτι λεπτὰ μακρυὰ γράμματα. Καὶ τί ὡραῖα λόγια ἦσαν γραμμένα γιὰ σένα!... Καταλάβα ὅτι σοῦ ἔγραφε κάποια κυρία, γιατὶ εἶδα γιὰ ὑπογραφὴ τὸ ὄνομα «Μιμή». Μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω ἕνα καμμιὰ κυρία μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ξέρεις λοιπὸν καὶ κυρίες ποὺ δὲν τὶς γνωρίζω ἐγώ; Οὔτε τὴν μαμὰ ἄκουσα ποτὲ νὰ λέη αὐτὸ τὸ ὄνομα. Τέλος πάντων, αὐτὴ ἡ κυρία Μιμή, φαίνεται νὰ σ' ἀγαπάη πολύ... Καλά, ἀς σ' ἀγαπάει!... Δὲν μὲ πειράζει ἐμένα αὐτό. Θὰ λυπόμουνα μόνο πολὺ ἂν αὐτὴ ἡ κυρία Μιμὴ ἦταν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ὅπως ἐγώ... Ἀλλὰ σκέφθηκα ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι νὰ γράφη τόσο ὡραῖα, κι' ἡσύχασα... Μοῦ φάνηκε πάντως λίγο παράξενο, γιατὶ αὐτὴ ἡ κυρία Μιμὴ σοῦ ἔγραφε μὲ τόση τρυφερότητα, σὰν νὰ ἦταν καμμιὰ συγγενής σου, ἀλλὰ ἡ ἀπορία μου αὐτὴ μοῦ πέρασε ὅταν σκέφτηκα ὅτι εἶσαι τόσο καλός, ὥστε μπορεῖ ὅλοι ὅσοι σὲ γνωρίζουν νὰ σ' ἀγαποῦν σὰν συγγενή τους.

Κατάλαβα ἀκόμα ὅτι ἡ Μιμὴ δὲν εἶνε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ὅπως ἐγώ, ἀλλὰ μιὰ μεγάλη κυρία σὰν τὴν μαμὰ κι' ἀπὸ τὸ ὅτι σοῦ μιλοῦσε στὸ γράμμα της γιὰ καταστήματα μόδας καὶ γιὰ κομμάτια. Σοῦ ἔγραφε ἀκόμα ὅτι δὲν σὲ ξεχνοῦσε ποτέ, καὶ σὲ περίμενε πάντα, γιὰ νὰ κάνετε μαζὺ ἕνα ὡραῖο περίπατο ὅπως ἄλλοτε καὶ πὼς ἔπρεπε κι' ἐσὺ νὰ τὴν συλλογίζεσαι πάντα, πάντα... Παρακάτω πάλι ἔγραφε ὅτι ἦταν πολὺ λυπημένη γιατὶ δὲν εἶχε νέα σου καὶ πὼς ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ τῆς ἀπαντήσης ἀμέσως.

Τότε λοιπόν, ξέρεις τί ἔκανα, πατεράκη; Ἀπάντησα ἐγὼ ἡ ἴδια στὴν κυρία Μιμή!... Εἶχε γραμμένη εὐτυχῶς τὴν διεύθυνσί της μέσα στὸ γράμμα της. Τῆς ἀπάντησα γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσω καὶ γιὰ νὰ τῆς ἐξηγήσω τί συμβαίνει. Ἔτσι δὲν πρέπει καθόλου νὰ στενοχωριέσαι ἐσύ, πατεράκη.

Βέβαια, εἶνε πολὺ τολμηρὸ ἐκ μέρους μου νὰ γράφω κρυφὰ μάλιστα ἀπὸ τὴ μαμὰ σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν τὸ ἔχω ἰδεῖ ποτέ. Ἀλλά, ξέρεις, ἡ μαμὰ κλαίει συχνὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ καί, δὲν ξέρω γιατί, φοβόμουν μήπως τὴν κάνω νὰ κλάψη πάλι.

Ἔτσι, ἐντελῶς μόνη μου, τὸ ἴδιο τὸ βράδυ μάλιστα, ἔγραψα τὴν ἐπιστολή μου στὴν κυρία Μιμή, τὴν ὥρα ποὺ κανεὶς δὲν ἦταν κοντά μου. Εἶμαι ἐπιμελής, πολὺ ἐπιμελής, πατεράκη, εἶμαι ἡ πρώτη τῆς τάξεως καθὼς ξέρεις κι' ἔτσι δὲν δυσκολεύτηκα καὶ πολὺ νὰ συντάξω τὴν ἀπάντησι.

Νὰ σοῦ πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, δὲν μὲ φόβιζε καὶ τόσο αὐτὴ ἡ κυρία Μιμή. Τὴν φανταζόμουν—εἶνε παράξενο, δὲν εἶνε ἀλήθεια;—μ' ἕνα ὡμορφο καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο, γιατὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε καλὸς κι' ὡραῖος ὁποιος ἀγαπάει τὸν πατεράκη μου.

Μὲ τὸ καλύτερό μου λοιπὸν γράψιμο ποὺ τὸ θαυμάζουν ὅλοι, ἔγραψα ἕνα πολὺ εὐγενικὸ γράμμα, στὴν κυρία Μιμή.

Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως τί τῆς ἔγραψα.

Πρῶτα τὴν εὐχαρίστησα θερμὰ γιὰ τὰ τόσο ὡραῖα κι' εὐγενικὰ λόγια ποὺ σοῦ ἔγραφε... Ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω αὐτό, δὲν εἶνε ἔτσι; Ὕστερα τῆς ἐξηγοῦσα ὅτι ἀναγκάστηκες νὰ φύγης πολὺ βιαστικὰ κι' ἐξαφνικὰ γιατὶ ἡ θεία σου ἦταν πολὺ ἄρρωστη κι' ὅτι θ' ἀργοῦσες νὰ ἐπιστρέψης.

Τῆς ἔγραψα ἀκόμα ὅτι δὲν πρέπει νὰ λυπᾶται τόσο γιὰ σένα, γιατὶ εἶσαι ὁ πιὸ καλὸς πατέρας τοῦ κόσμου καὶ δὲν ἔκανες ποτὲ κανένα νὰ λυπηθῆ.

Ὕστερα, τῆς ἔδωσα νέα σου, καθὼς ἐπιθυμοῦσε.

Τῆς εἶπα ὅτι ἤσουν λίγο κρυωμένος καὶ εἶχες συνάχι, ἀλλ' ὅτι ἡ μαμὰ σὲ περιποιήθηκε πολὺ καὶ φρόντισε νὰ σὲ κάνη καλά.

Βρῆκα ἀκόμα τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς πῶ ὅτι καὶ ἡ μαμὰ εἶνε ἐπίσης καλὰ καὶ ὅτι εἶνε κι' αὐτὴ τόσο καλὴ ὅπως κι' ἐσύ, ἀλλὰ δὲν ξέρω γιατὶ κλαίει συχνά. Καὶ στὸ τέλος—δὲν ξέρω ἂν ἔκανα καλὰ—τῆς εἶπα ὅτι τὴν φιλῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ ὅτι τὴν ἐκτιμῶ βαθύτατα, γιατὶ τὴν φαντάζομαι μιὰ πολὺ ἀξιότιμη καὶ σοβαρὴ κυρία, νά, ἔτσι σὰν τὴν διευθύντρια τοῦ σχολείου μας.

Ὕστερα ἔβαλα τὸ γράμμα στὸν φάκελλο, ἔγραψα ἐπάνω τὴν διεύθυνσι τῆς ὡραίας Μιμῆς, τὸ ἔκλεισα, καὶ μόνη μου, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆ κανείς, τὸ ἔρριξα στὸ γραμματοκιβώτιο.

Ἀλλά, δὲν τελειώνουν ὅλα ὡς ἐδῶ. Φαντάσου, ὅτι χτές, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε ἡ μαμά, ἦρθε στὸ σπίτι μιὰ ὑπηρέτρια ποὺ δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου καὶ μοῦ ἔφερε μιὰ κούκλα, μιὰ ὑπέροχη κούκλα ἐκ μέρους τῆς κυρίας της, τὴν ὁποίαν, φαίνεται, ἔχεις ὑποχρεώσει γιὰ κάποια της ὑπόθεσι, καὶ ἡ ὁποία φεύγει γιὰ ἕνα μακρυνό, πολὺ μακρυνὸ ταξεῖδι, πέρα ἀπὸ τὴν Γαλλία, στὴν ὁποία δὲν θὰ ξαναγυρίση ποτέ.

Ἡ ὑπηρέτρια δὲν εἶπε τίποτα ἄλλο, ἀλλὰ ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα...

Ἐγὼ ἔτρεξα πίσω της στὴν σκάλα φωνάζοντας:

—Εἶνε ἀπὸ τὴν κυρία Μιμή;

Ἀλλὰ ἡ ὑπηρέτρια εἶχε πιὰ ἐξαφανιστεῖ.

Ὤ, χωρὶς ἄλλο, ἡ κούκλα εἶνε ἀπὸ τὴν κυρία Μιμή... Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γελιέμαι...

Τί ὡραία, ἀλήθεια, ποὺ εἶνε αὐτὴ ἡ κούκλα...

Ἡ μαμά, ὅταν ἦρθε καὶ τὴν εἶδε, τὴ θαύμασε κι' αὐτή.

Εἶπε ὅμως ὅτι θὰ μοῦ τὴν ἔστειλε χωρὶς ἄλλο κάποιος πελάτης σου, τώρα ποὺ πλησιάζουν οἱ γιορτές.

Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ κυρία Μιμὴ εὐχαριστήθηκε πολὺ μὲ τὸ γράμμα μου καὶ μοῦ ἔστειλε τὸ λαμπρὸ αὐτὸ δῶρο.

Ξέρεις ὅμως... Φοβᾶμαι... Φοβᾶμαι πολύ, γιατὶ δὲν ξέρω ἂν ἔκανα καλὰ ποὺ ἀπάντησα ἐγὼ στὴν κυρία Μιμὴ κι' ἂν ἀπάντησα ὅπως ἔπρεπε...

Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ γράψω, πατεράκη. Πρόσεξε τώρα τὸ συνάχι σου, καὶ συγχώρεσε τὴν μικρή σου Ζανέττα, ἂν νομίζεις ὅτι ἔκανε μιὰ ἀνοησία. Ἡ κούκλα εἶνε τόσο ὡραία!... Τῆς ἔδωσα τὸ ὄνομα «Μιμή»... Ἔτσι δὲν ἔπρεπε;

Ἡ κόρη σου ποὺ σὲ λατρεύει

ZANETTA

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΡΟΙΣΟΙ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΔΕΣ, ΣΠΑΤΑΛΟΙ ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Ὁ πλοῦτος ἀποτελεῖ εὐτυχία ἢ δυστυχία; Τί λένε οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ πολυεκατομμυριοῦχοι. Ἡ ἔρευνα ἑνὸς Ἄγγλου δημοσιογράφου. Πῶς ζοῦσε ὁ δισεκατομμυριοῦχος Μόρισσον. Ὅπου πήγαινε στὴ δουλειά του, παίρνοντας μαζύ του καὶ τὸ φαΐ του. Ἡ ζωὴ τοῦ σπατάλου πολυεκατομμυριούχου Πάττερσον. Πῶς ἀγόραζε τὰ ξενοδοχεῖα γιὰ νὰ καταλύη λίγες μέρες σ' αὐτά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συχνὰ συνηθίζουμε νὰ λέμε, ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν φέρνει εὐτυχία, ἀλλ' ἀπεναντίας δυστυχία κι' ὅτι ὅσο μεγαλείτερη περιουσία ἔχει κανείς, τόσο πιὸ δυστυχισμένος εἶνε.

Οἱ φτωχοὶ τὸ λένε αὐτὸ γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν· γιὰ τὴ φτώχεια τους κι' οἱ πλούσιοι γιὰ νὰ κρύβουνε τὴν εὐτυχία ἀπ' τοὺς φτωχοὺς καὶ νὰ μὴν προκαλοῦνε τὸ φθόνο τους.

Τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρό, ἀπὸ τότε ποὺ αὐτοκτονήσανε δυὸ ἀπ' τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους τῆς ὑφηλίου — ὁ βασιλεὺς τῶν ρωτογραφικῶν μηχανῶν καὶ ἰδιοκτήτης τῆς ἑταιρίας Κονιάκ, ὁ Ἤστμαν κι' ὁ Σουηδὸς βασιλεὺς τῶν σπίρτων Κρεῦγκερ—πολλοὶ ὑποστηρίζουνε τὴ γνώμη αὐτὴ μὲ μεγαλείτερη ἀκόμα ἐπιμονή.

Κι' ὅμως, ἂν πιστέψει κανεὶς κάποιον Ἄγγλο δημοσιογράφο, ὁ ὁποῖος ἐνήργησε εἰδικὴ ἔρευνα πάνω στὸ ζήτημα αὐτό, ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὰ πλούτη, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα του κι' ἀπ' τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦνε τὰ πλούτη τους.

«Γνώρισα—γράφει—πολλοὺς ἑκατομμυριούχους καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἡ στάσις τους ἀπέναντι τοῦ πλούτου εἶνε διαφορετικὴ στὸν καθένα τους καὶ ἐντελῶς ἀντίθετη πρὸς τὴ λαϊκὴ ἀντίληψη, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὸν πλοῦτο κατάρα.

»Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολυεκατομμυριούχους ποὺ συναναστράφηκα πολὺ ἦταν ὁ Μόρισσον, ὁ πλουσιώτερος τραπεζίτης τοῦ Λονδίνου στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰώνος μας. Τὸ πολὺ κοινὸ τὸν ἀγνοοῦσε γιατὶ ζοῦσε ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὴν κοινωνία, στὴν ἀφάνεια, χωρὶς σχέσεις καὶ χωρὶς φίλους. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἤρεμος, θετικός, ἐργατικός, δυσπιστοῦσε στοὺς πάντες, δὲν εἶχε ἰδιοτροπίες, οὔτε ἀδυναμίες, οὔτε βίτσια, δὲν ἔπινε κρασί ἢ μπύρα καὶ δὲν ἐκάπνιζε. Δὲν εἶχε κανέναν ἄλλο πόθο στὴ ζωή του παρὰ μόνο νὰ κάνη χρήματα, ἀμέτρητα χρήματα.

»Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δὲν ἐξώδεψε οὔτε ἕνα σελλίνι γιὰ νὰ πάη μὲ ταξί. Ὁσάκις ἤθελε νὰ πάη σὲ κανένα μέρος, ταξείδευε μὲ τὸ λεωφορεῖο ἢ μὲ τὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο, εἰδ' ἄλλως πήγαινε μὲ τὰ πόδια.

»Τὸ πρωὶ ποὺ ἔφευγε ἀπ' τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ πάη στὴν τράπεζά του, ἔπαιρνε μαζύ του τὸ φαΐ του καὶ τὸ μεσημέρι ἔτρωγε μέσα στὸ γραφεῖο του. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν αὐτός, ὁ ὁποῖος πέθανε τελευταῖα, ἄφησε περιουσία 10.000.000 λιρῶν στερλινῶν (δηλαδὴ ἕξη δισεκατομμύρια δραχμῶν)!...

»Κάποτε ποὺ κουβεντιάζαμε μαζύ, ὁ Μόρισσον μοῦ εἶπε:

«—Λένε ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε κατάρα! Μάλιστα, συμφωνῶ κι' ἐγώ!... Εἶνε κατάρα, ἀλλὰ γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ξέρουνε νὰ τὸν ἐκτιμοῦν!...».

»Κι' ὅταν τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἐξηγήση τί ἤθελε νὰ πῆ μὲ τὰ λόγια αὐτά, συμπλήρωσε:

«—Τὸ χρῆμα δὲν πρέπει νὰ βρίσκεται στὰ χέρια ἀνθρώπων ποὺ δὲν τὸ χρησιμοποιοῦνε γιὰ νὰ τὸ πολλαπλασιάσουν. Κατάρα εἶν' ὁ πλοῦτος γι' αὐτοὺς ποὺ τὸ σπαταλᾶνε ἀσυλλόγιστα σὲ γλέντια, σ' ἀρρωστειάρτκες ἡδονὲς καὶ σὲ περιπέτειες».

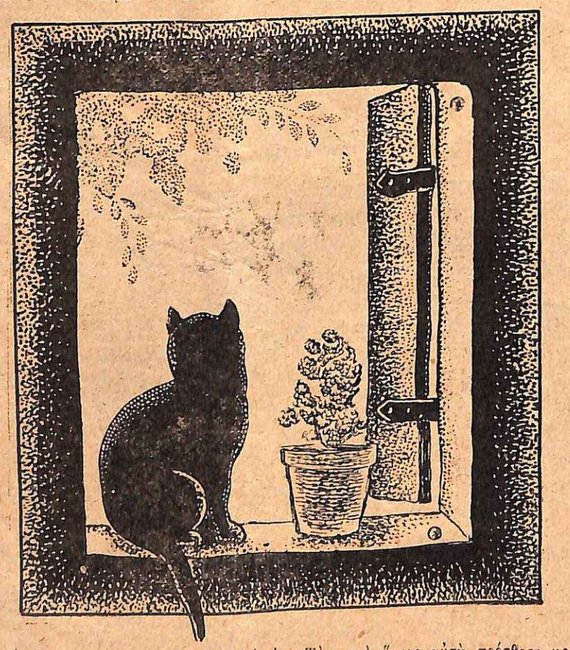

Ἐντελῶς ἀντίθετος τύπος πλουσίου πρὸς τὸν Μόρισσον ἦταν ὁ Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριοῦχος Τζὼν Πάττερσον, ὁ ὁποῖος ἔγινε ξακουστός, χάρις στὶς παρομιώδεις σπατάλες του.

Ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος εἶχε συναναστραφεῖ πολὺ τὸν Πάττερσον, ὅταν ἦταν ἀκόμα πάμπλουτος, ἔχασε ἔξαφνα τὰ ἴχνη του ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ φτώχυνε. Καὶ μόνο, ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, συναντήθηκε μαζύ του, στὴν προκυμαία τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἀλλὰ πόση διαφορά! Ὁ ἄλλοτε πολυεκατομμυριοῦχος Πάττερσον ἤ τανε τώρα νυχτοφύλακας στὶς ἀποβάθρες τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ μισὸ μισὸ δολλάριο τὴν ἡμέρα. Ἄλλοτε τὰ συνηθισμένα του καθημερινὰ ἔξοδα περνοῦσαν τὶς εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια.

Ὅταν γινότανε κουβέντα μπροστά του γιὰ τὰ πλούτη καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία, ὁ Πάττερσον συνήθιζε νὰ λέη:

—Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη εὐτυχία στὸν κόσμο ἔξω ἀπ' τὰ πλούτη.

Ὅταν ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος τὸν ξανασυνάντησε νυχτοφύλακα στὴν ἀποβάθρα τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Πάττερσον ἐπανέλαβε τὴν παλιά του φράσι.

—Ἐξακολουθῶ νὰ πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἔξω ἀπ' τὸ χρῆμα!

Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ πρόσθεσε μελαγχολικά:

—Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι τὰ δικά μου πλούτη ἐξατμισθήκανε προτοῦ νὰ μάθω πῶς πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποιῶ!

Ὁ Πάττερσον στὴν ἀρχὴ ἤτανε ἁπλῶς ἕνας εὔπορος μηχανικός. Ἐξαφνα ὅμως ἀνακάλυψε ἕνα πλούσιο πετρελαιορυχεῖο στὴν Πενσυλβανία κι' ἀπὸ τότε ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Σπαταλοῦσε τὸ χρῆμα ὅπως δὲν τὸ σπατάλησε κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἴσως ἀπ' τοὺς Ρωμαίους Αὐτοκράτορες.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ταξειδέψη σὲ καμμιὰ πόλι, ἔστελνε ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἕνα γραμματέα του μὲ τὴν ἐντολὴ ν' ἀγοράση ὅσο-ὅσο τὸ λύτερο, ἢ **τουλάχιστον ἕνα** ἀπ' τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως αὐτῆς. Ὁ ὑπάλληλος ἐκτελοῦσε πιστὰ τὴν ἐντολή, ἔδιωχνε ὅλους τοὺς ἐνοίκους τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔτσι, ὅταν ἔφτανε ἐκεῖ ὁ Πάττερσον, τὸ εὕρισκε ἄδειο καὶ ἕτοιμο γιὰ νὰ δεχθῆ τὸν ἰδιότροπο ἑκατομμυριοῦχο μὲ τὴν ἀκολουθία του καὶ μὲ τοὺς φίλους του.

Ὅταν δὲ ὁ Πάττερσον τελείωνε τὴ δουλειά του στὴν πόλι ἐκείνη κι' ἔφευγε ἀπ' αὐτή, ἔδινε ἐντολὴ νὰ ξαναπουλήσουν τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἐπίσης, ὁσάκις ἤθελε νὰ γευματίση ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρό του, σὲ κανένα ρεστωράν, ἔστελνε, δυὸ ὧρες πρὶν κι' ἀγόραζε, ἀντὶ οἱασδήποτε τιμῆς, τὸ ρεστωράν αὐτό, στὸ ὁποῖο γευμάτιζε ἐκείνη τὴ βραδειὰ μὲ τοὺς φίλους του καὶ τὴν ἑπομένη τὸ ξαναπουλοῦσε.

Τὸ ἴδιο γινόταν καὶ μὲ τὸ θέατρο. Ὁσάκις ἤθελε νὰ πάη νὰ ἰδῆ καμμιὰ παράστασι, νοίκιαζε ὁλόκληρο τὸ θέατρο. Ἔκλεινε δηλαδὴ τὸ ταμεῖο καὶ τὴν βραδειὰ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι θεαταὶ μέσα στὸ θέατρο, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Πάττερσον, τοὺς φίλους του, τοὺς εὐνοουμένους ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους του κι' ὅσους εἶχε αὐτὸς καλεσμένους.

Ὁσάκις πάλι ταξείδευε χρησιμοποιοῦσε ἰδιαίτερα τραῖνα.

Στὸ τέλος ὅμως ἐξαντλήθηκαν ἡ πηγὲς τοῦ πετρελαιορυχείου. Κι' ὁ Πάττερσον, ὁ ὁποῖος στὸ μεταξὺ δὲν εἶχε βάλει τίποτε στὴ πάντα, βρέθηκε χωρὶς πεντάρα. Τότε εἶδε ὅτι· μαζὺ μὲ τὰ εἰσοδήματά του, χαθήκανε κι' ὅλοι οἱ φίλοι του. Κι' ἔγινε νυχτοφύλακας στὶς ἀποβάθρες τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἕνας ἄλλος τύπος, πιὸ παράξενος κι' ἀπ' τοὺς δυὸ προηγουμένους, ἦταν ὁ Τρέμπιτς Λίνκολν.

Ἦταν Οὔγγρος τὴν καταγωγὴ καὶ μολονότι ἔζησε πολλὰ χρόνια στὴν Ἀγγλία ποτέ του δὲν κατώρθωσε νὰ μάθη ἀγγλικά.

Παρ' ὅλα αὐτὰ γίνηκε ἑκατομμυριοῦχος καὶ τὸ 1910 ἐξελέγη βουλευτὴς στὴν περιφέρεια τοῦ Ντάρλιγκτον.

Ὅταν ὅμως ἐξερράγη ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, ὁ Τρέμπιτς Λίνκολν χρησιμοποιήθηκε ὡς κατάσκοπος ἀπ' τὴν Βρεττανικὴ Ὑπηρεσία Κατασκοπείας, στὴν ὁποία ἀργότερα θέλησε νὰ πουλήση ἀντὶ μεγάλου ποσοῦ μερικὰ ἀπόρρητα τῆς Γερμανικῆς Κατασκοπείας.

Ἀργότερα οἱ Ἄγγλοι ἀνακαλύψανε ὅτι ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἀπατεὼν ἤτανε ἀπ' τοὺς λεγομένους «διπλοὺς κατασκόπους», ὅτι δηλαδὴ ἐργαζόταν συγχρόνως καὶ στὴν ὑπηρεσία τῆς Γερμανικῆς Κατασκοπείας. Δὲν κατωρθώσανε ὅμως νὰ τὸν πιάσουνε, γιατὶ ἐκεῖνος μυρίστηκε ὅτι ἀνακαλύφθηκε κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἐργάσθηκε πειὰ ὡς ὄργανο τῆς Γερμανικῆς Κατασκοπείας.

Τελευταῖος, ὁ Τρέμπιτς Λίνκολν, ἔφυγε ἀπ' τὴν Εὐρώπη, πῆγε στὴν Κίνα, ἀσπάστηκε τὸ Βουδδισμὸ κι' ἔγινε καλόγερος σ' ἕνα μοναστήρι τοῦ Θιβέτ.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἐκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ὁλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΓΑΜΟΣ

Πρὸ μηνῶν στὸ Σικάγο ἐτελέσθη ἔναν πρωτότυπο γάμο, στὸν ὁποῖο οἱ μελλόνυμφοι, ἀντὶ τῶν συνηθισμένων θρησκευτικῶν διατυπώσεων, ἐπροτίμησαν νὰ κάμουν ἀπὸ μιὰ... ἔγγραφη δήλωσι. Ἰδοὺ πρώτη ἡ δήλωσις τῆς νύφης:

«Ἐγὼ ἡ Γερτρούδη Βάκεφιλδ δηλώνω ὅτι γίνομαι οἰκειοθελῶς σύζυγος τοῦ Φρειδερίκου Καπερνέ. Ὑποσχομαι νὰ μένω πιστὴ καὶ νὰ ἀγαπῶ τὸν σύζυγό μου, ἐφόσον θὰ κάνη καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο, καὶ θὰ προσπαθήσω ὅσο μπορῶ νὰ τοῦ δώσω τὴν εὐτυχία ποὺ ζητεῖ ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή».

Ἰδοὺ καὶ ἡ δεύτερη δήλωσις:

«Ἐγὼ ὁ Φρειδερίκος Καπερνὲ παίρνω γυναῖκα μου τὴ Γερτρούδη Βάκεφιλδ καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ μὴ τὴν ἀπατῶ, νὰ τὴν προστατεύω καὶ νὰ τῆς παρέχω τὶς ἀπολαύσεις ποὺ τῆς ἀξίζουν!».

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Κατὰ τὸ ἔτος 1895 ὑπῆρχαν 4,000 εἴδη χρυσανθέμων. Μετὰ ταῦτα ὅμως τὰ χρυσάνθεμα ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦνται συστηματικώτερα καὶ κάθε χρόνο προστίθενται 300 τοὐλάχιστο νέα εἴδη. Ἡ πρώτη ἔκθεσι χρυσανθέμων, ποὺ εἶχε γίνει στὰ 1880, δὲν περιελάμβανε παρὰ τέσσερες μόνο ποικιλίες. Ἀναφέρονται περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἐπωλήθησαν χρυσάνθεμα πρὸς 15 — 20,000 φράγκα τὸ κωθένα. Ἐννοεῖται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐξαιρετικοῦ εἴδους χρυσανθέμων, τὸ ὁποῖο σπανιώτατα ἀπαντᾶται ἀκόμα καὶ στὸν τόπο τῆς παραγωγῆς τῶν ἀνθέων αὐτῶν.

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

(Τί νὰ κάνετε γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς)

ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ.—Περιποιεῖσθε τὰ δόντια σας. Τρώγετε ἀργά. Μασᾶτε καλὰ τὶς τροφές σας. Τρώγετε σὲ ὡρισμένες ὧρες καθημερινῶς. Ἀναπαύεσσε λίγο μετὰ τὸ φαγητό. Τὸ βράδυ, μὴ βαραίνετε τὸ στομάχι σας. Δυσπιστεῖτε πρὸς τὰ ὀρεκτικὰ καὶ τὰ χωνευτικά. Πίνετε καλὰ κρασιὰ καὶ μὴ βάζετε ποτὲ στὸ στόμα σας κρασιὰ ξυνισμένα ἢ νοθευμένα. Μὴν τρῶτε πολὺ κρέας κι' ἀποφεύγετε τὶς δυνατὲς σάλτσες καὶ τὰ μαγειρὰ τυριά. Μόλις τὸ στομάχι σας σᾶς ἐνοχλήσει λίγο, λιγοστέψετέ του τὴ λειτουργία του: τρώγετε δηλαδὴ λιγώτερο καὶ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Ἂν δὲν ἀκολουθῆτε τὶς συμβουλὲς αὐτὲς ὑπάρχουν οἱ ἑξῆς κίνδυνοι:

Νὰ χωνεύετε μὲ δυσκολία. Νὰ κάνετε τὴν ἀναπνοή σας βρωμερή. Νὰ ἔχετε ἐνοχλητικὰ βάρη στὸ στομάχι. Νὰ νυστάζετε διακῶς μετὰ τὸ φαγητό. Νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ ἀϋπνίες τὴ νύχτα. Νὰ ἔχετε τὸ στομάχι σας στεγνὸ καὶ, τέλος, νὰ νοιώθετε καψίματα καὶ πόνους στὸ στομάχι.

Μὰ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ ἄλλοι κίνδυνοι, ἂμα τὰ πάθετε αὐτά:

Θὰ γίνετε ὁηλαδὴ ἐρεθιστός, θὰ νοιώθετε τὴν ἐργασία σὰν βάρος καὶ τὸ μαλὸ σᾶς θὰ δουλεύη ὀκνηρά.

***

ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ.—Ἂν ἔχετε πονόδοντο, αὐτὸ σημαίνει πὼς τὰ δόντια σας εἶν' ἀρρωστα. Ἐπισκεφθῆτε λοιπὸν ἀμέσως τὸν ὀδοντογιατρό σας καὶ μὴν ἀναβάλλετε τὴν ἐπίσκεψί σας γιὰ τὴν ἑπομένη. Ὅταν φτάσετε στὴν πόρτα τοῦ ὀδοντογιατροῦ, χτυπῆστε καὶ μπᾶτε μέσα, ἔστω κι' ἂν ὁ πόνος σας ἔχει περάσει. Μὴν ξεχάστε ὅμως νὰ πᾶτε καὶ τὴν ἑπομένη. Πλένετε τὸ στόμα σας μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ πρὸ τοῦ ὕπνου. Διαλέγετε καλὴ ὀδοντόκρεμα ποὺ νὰ καθαρίζη τὰ δόντια σας καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀφιρῆ τὸ σμάλτο.

Ἂν δὲν ἀκολουθῆτε αὐτὲς τὶς συμβουλές, σᾶς ἀπειλοῦν οἱ ἑξῆς κίνδυνοι:

Νευραλγίες τῶν δοντιῶν. Ἐρεθισμὸς τῶν οὐλων. Μαύρισμα καὶ καταστροφὴ τῶν δοντιῶν. Ἀποστήματα. Βρώμισμα τῆς ἀναπνοῆς σας καὶ, τέλος, ἡ... τεχνητὲς ὀδοντοστοιχίες.

***

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΥΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ. Νὰ κοιμᾶσε πολύ. Μὴ ζῆτε ἀσταθεῖς. Κάνετε γυμναστικὲς ἀσκήσεις μετὰ τὸ βραδυνό σας φαγητό. Μὴν κοιμᾶσθε πολὺ ἀργά. Μὴν ξυπνᾶτε πολὺ ἀργά. Παίρνετε θερμὰ ντούς κι' ἀφίνετε τὸ νερὸ νὰ τρέχη κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Μὴν ὑπερβάλλετε τὶς δυνάμεις σας στὶς προσπάθειές σας. Πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε ὅταν νοιώθετε τὸν ἑαυτό σας κουρασμένο. Ποικίλετε τὶς ἀσχολίες σας. Διασκεδάζετε κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς ἐλευθερίας σας. Ἀγαπᾶτε τὸ ὑπαιθρο καὶ τὰ σπόρ.

Ἂν δὲν ἀκολουθῆτε αὐτὲς τὶς συμβουλές, σᾶς ἀπειλοῦν οἱ ἑξῆς κίνδυνοι:

Νευρικὲς ἀϋπνίες. Κτυπήσεις στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια. Τρεμοῦλες. Πονοκέφαλος. Νευραλγίες. Θυμοὶ ἀδικαιολόγητοι. Ἐρεθισμοὶ καὶ ἠθικὲς καταπτώσεις. Ἀγωνίες γιὰ ἀσήμαντες ἀφορμές. Ἱδρῶτες ἀδικαιολόγητοι καὶ ἀνορεξίες.

***

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.—Μὴν μένετε ἐπὶ πολὺ ὥρα σὲ κλειστοὺς χώρους. Φροντίζετε νὰ χωνεύετε καλά. Ἐπιβλέπετε τὴν καρδιά σας καὶ μὴν τὴν ὑποβάλλετε σὲ ὀυνατὲς συγκινήσεις. Κάνετε γυμναστικὴ καὶ σπόρ. Ἂν ἡ φλέβες σας εἶνε ἀδύνατες, μὴ μένετε ὀρθὸς ἐπὶ πολλὴ ὥρα καὶ τεντώνετε τὰ πόδια σας ὅταν κάθεστε. Φυλάγεσε ἀπὸ τὴ νικοτίνη.

Ἂν δὲν ἀκολουθῆτε αὐτὲς τὶς συμβουλές, σᾶς ἀπειλοῦν οἱ ἑξῆς κίνδυνοι:

Παλμοί. Ἄτακτη λειτουργία τῆς καρδιᾶς. Ἀναπνοὴ τέτοια, ὥστε ἡ σκάλες ν' ἀποτελοῦν τὸ μεγαλείτερο ἐχθρό σας. Ἀνικανότης νὰ κάνετε δέκα βήματα τρέχοντάς. Σκλήρυνσις τῶν ἀρτηριῶν.

Καὶ ἀργότερα: Κακὴ λειτουργία τῶν νεύρων, φλογώσεις τῶν πεδιῶν καὶ λεύκωμα.

***

ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΟΝΕΣ.—Νὰ ντύνεστε καὶ νὰ σκεπάζεστε καλά, ὄχι ὅμως καὶ ὑπερβολικά. Ἔχετε ζέστη στὸ σπίτι σας, μὰ μὴ ζῆτε μέσα σὲ φοῦρνο. Μὴ μένετε ἀκίνητος τὶς ἡμέρες τοῦ μεγάλου κρύου, νομίζοντας πὼς ἔτσι φυλάγεσστε, γιατὶ ἔτσι κρυολογεῖτε πιὸ εὔκολα. Συνηθῆστε στὶς κακοκαιρίες. Ἂν μουσκευθῆτε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ βροχὴ στὸ δρόμο σας, γυρίστε ἀμέσως στὸ σπίτι σας καὶ ἀλλάξετε ροῦχα καὶ, πρὸ πάντων, παπούτσια. Μὴ φτύνετε καταγῆς καὶ φροντίζετε νὰ κάνουν κι' οἱ ἄλλοι τὸ ἴδιο. Βάζετε, ὅταν βήχετε, τὸ χέρι σας μπροστὰ στὸ στόμα σας καὶ φροντίζετε κι' οἱ ἄλλοι νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Ἀποφεύγετε τὰ ρεύματα ὅσο ἀσήμαντα κι' ἂν εἶνε. Φυλάγεσστε ἀπὸ τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς τοῦ καιροῦ. Θεραπεύετε τὸ παραμικρὸ συνάχι σας. Κάμετε γαργάρες ἂν σᾶς πονάει ὁ λαιμός. Μάθετε ν' ἀναπνέετε βαθειά.

Ἂν δὲν ἀκολουθῆτε αὐτὲς τὶς συμβουλές, σᾶς ἀπειλοῦν οἱ ἑξῆς κίνδυνοι:

Φλεγμονὲς κακοήθεις. Ἀαχανιάσματα καὶ βόγγοι. Φωνὴ βραχνή. Μικρός, ξερὸς βήχας, ἀνυπόφορος. Ἐπιθυμία νὰ φτύνετε συχνὰ καὶ, τέλος, ἡ φυματίωσις.

***

ΗΑΙΡΩΝΕΤΕ ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΣΑΣ.—Ὁ γιατρὸς σᾶς ξαναδίνει τὴν ὑγεία σας, σᾶς τονώνει τὸ ἠθικό σας, σᾶς ξαναφέρνει στὴ ζωή. Ἐγκαταλείπει τὸ σπίτι του, ὅπου βρίσκεται ἡ ὑγεία, γιὰ νὰ ἔρθη στὸ δικό σας ὅπου παραμονεύει ἡ ἀρρώστεια.

Ὅλοι τὰ ξέρουν αὐτά, μὰ ὅταν γίνεστι καλά, ξεχνᾶνε νὰ πληρώσουν τὸ γιατρό τους.

Πληρώνετε τὸ γιατρό σας. Εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πρέπει νὰ ζήση ὅπως ἐσεῖς. Ξωδεύει πολλὰ χρήματα γιὰ τὶς σπουδές του καὶ γιὰ τὴν ἐγκατάστασί του. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πουλάει τὴν ὑγεία. Πρὸς τὸ συμφέρον σας, πληρώνετέ τον, γιατὶ θὰ τὸν ξαναγρειαστῆτε... Ἀχρεῖαστος νἀναι!...

Χόλλυγουντ! Γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε συνωνυμη μὲ τὴ λέξι Παράδεισος. Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε γι' αὐτοὺς ἡ πόλις, στὴν ὁποία ζοῦν μονάχα πλούσιοι κι' εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι, ὅπου ἡ ζωὴ περνάει σὰν ὄνειρο, ὅπου βλέπει κανεὶς ζωντανὰ καὶ ἀληθινὰ μπροστά του ὅσα θαυμάζουμε στὴν ἄψυχη ὀθόνη τοῦ κινηματογράφου. Εἶνε ἡ πολις μὲ τὸ γλυκύτερο κλίμα τῆς γῆς, μὲ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες καὶ μὲ τοὺς κομψότερους ἄνδρες τοῦ κοσμου, ἡ πόλις ὅπου τὸ χρῆμα τρέχει στοὺς δρόμους καὶ ὅπου τὰ δάκρυα καὶ οἱ ἀνασταναγμοὶ δὲν ὑπάρχουν παρὰ μονάχα στὶς παθητικὲς σκηνὲς τῶν κινηματοδραμάτων.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ πιστεύουν ὅλα αὐτά, πιστεύουν ἀκόμα ὅτι φτάνει νὰ πάη κανεὶς στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ κάνη τὴν τύχη του. Ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνος, πρὶν πάει ἐκεῖ, ἦταν ἁπλὸ γκαρσόνι καὶ ἔγινε ὁ ἀλησμόνητος γόης. Ἡ Γκρέττα Γκάρμπο ἦταν μιὰ φτωχὴ καπελλοῦ καὶ τώρα εἶνε ἡ ἐνδοξότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Κορίτσια τέλος ποὺ δὲν εἶχαν ψωμὶ νὰ φᾶνε καὶ κάλτσα νὰ φορέσουν, ὑπηρετοῦνται ἀπὸ τέσσερες καμαριέρες κι' ἔχουν μεγαλοπρεπεῖς ἰδιόκτητες ἐπαύλεις μὲ ἰδιαίτερες μαρμαρόχτιστες δεξαμενές.

Ἀπὸ μακρυὰ βέβαια ἡ ζωὴ στὸ Χόλλυγουντ φαίνεται πολὺ ρόδινη, ἢ τοὐλάχιστον δὲν φαίνεται παρὰ μονάχα ἡ ἐπιφάνειά της, ἡ ὁποία εἶνε πράγματι πολὺ ὡραία. Τί εἶνε ὅμως ἡ ζωὴ αὐτὴ κατὰ βάθος, αὐτὸ μονάχα ἕνας αὐτόπτης μπορεῖ νὰ τὸ πῆ, ἕνας αὐτόπτης μάρτυς, ποὺ νὰ ἔζησε ἐπὶ καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ μελέτησε κατὰ βάθος τὴ ζωὴ τῆς κινηματογραφικῆς πόλεως. Ἕνας τέτοιος μάρτυς εἶνε ἡ διάσημος Γερμανὶς συγγραφεὺς Βίκι Μπάουμ, ἡ ὁποία εἶχε πάει τελευταῖα στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας της: «Στὸ Γκράντ Ὀτέλ» κι' ἡ ὁποία δημοσίευσε τὶς ἐντυπώσεις της σ' ἕνα Γερμανικὸ περιοδικό.

«Τὸ Χόλλυγουντ — γράφει — εἶνε ἕνα πεδίον μάχης ποὺ βρίσκεται μέσα στὸν Παράδεισο. Δὲν περνάει μέρα χωρὶς νὰ γίνη μάχη. Δὲν περνάει μέρα χωρὶς θύματα. Οἱ νικημένοι εἶνε πάρα πολλοὶ καὶ οἱ νικηταὶ πάρα πολὺ λίγοι. Καὶ κατὰ πόσον εἶνε εὐτυχισμένοι οἱ νικηταὶ — ἐδῶ πρέπει νὰ βάλη κανεὶς ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό.

» Ἂν ἡ Γκρέττα Γκάρμπο ἦταν εὐτυχισμένη — ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ὡραιοτάτη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ γνάρισε κάθε ἐπιτυχία — τότε δὲν θὰ εἶχε κυριευθεῖ ἀπὸ τὴ νευρωσὴ ἀνθρωποφοβία, ἡ ὁποία τὴ βασανίζει. Τέσσερες μῆνες ἔμεινα στὸ Χόλλυγουντ. Ἐπρόκειτο νὰ παίξη τὸν πρῶτο ρόλο στὴν ταινία «Γκράντ Ὀτέλ» καὶ δὲν τὴν εἶχα ἀκόμη γνωρίσει προσωπικῶς. Κάποια φορὰ εἶχα μιὰ ἐργασία ἐπάνω στὴ σκηνή, ὅπου ἡ Γκρέττα ἔκανε πρόβα. Τότε μόνο τὴ γνώρισα καὶ τῆς μίλησα. Σὲ λίγο μάλιστα ἦρθε ἕνας μηχανικὸς καὶ μοῦ εἶπε: «Σᾶς συγχαίρω γιατὶ καινωρίσατε νὰ τὴν πλησιάσετε... Ἡ κυρία Γκάρμπο δὲν ἀνέχεται νὰ εἶνε κανεὶς παρὼν κατὰ τὴν ὥρα τῆς πρόβας της!».

» Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ πάλι, μιὰ ἀπὸ τὶς λεπτότερες καὶ εὐγενέστερες γυναῖκες ποὺ ἔχω γνωρίσει στὴ ζωή μου, πῶς μποροῦσε νὰ εἶνε εὐτυχισμένη ἔστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο σκάνδαλο ποὺ*

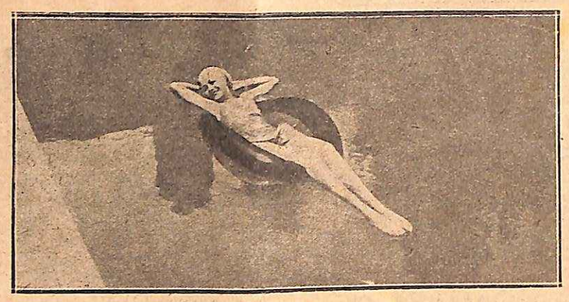

Οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ ἔχουν βίλλες μὲ ἰδιαίτερες δεξαμενές, ὅπου μποροῦν νὰ δροσίζωνται κατὰ τὶς πιὸ θερμὲς ὧρες τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ!...

(Ἡ τραγωδίες τῆς ζωῆς τοῦ κινηματογράφου, ὅπως τὶς διηγεῖται ἡ διάσημος Γερμανὶς συγγραφεὺς Βίκι Μπάουμ).

δημιουργήθηκε ἄδικα γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά της; Τὸ Χόλλυγουντ τὴν ἔχει κάνει κι' αὐτὴν νὰ δειλιάση. Στὸ Βερολίνο τὴν εἶχα γνωρίσει εὔθυμη, ζωηρή, ξέννοιαστη. Στὸ Χόλλυγουντ ἔχει ἀποτραβηχτεῖ στὸ σπίτι της.

» — Δὲν πηγαίνω πουθενά, μοῦ εἶπε. Πουθενά, ἀπολύτως πουθενά... Ἔχω βέβαια τὴν ἐργασία μου ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ καὶ βλέπω ἐπιτυχίες. Μὰ ἂν δὲν εἶχα κοντά μου τὸ παιδί μου...

» Ἡ Πόλα Νέγκρι, μιὰ γυναῖκα σιωπηλὴ καὶ θλιμμένη, ζεῖ ἀποτραβηγμένη στὴν ἔπαυλί της στὴ Σάντα-Μόνικα.

» — Κάποιο ἄγνωστο δηλητήριο ὑπάρχει στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Χόλλυγουντ, μοῦ εἶπε, ποὺ τὰ καταστρέφει ὅλα.

» Ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ, ὁ τόσο εὔθυμος καὶ σπιρτόζος πρωταγωνιστὴς τοῦ ὁμιλοῦντος, εἶνε στὴν ἰδιωτική του ζωὴ ἕνας σοβαρώτατος, αὐστηρὸς ἄνθρωπος ποὺ ἐργάζεται ἐντατικά, ποὺ κρατεῖ σὲ σιδηρὴ πειθαρχία τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν πίνει οὔτε σταγόνα κρασιοῦ.

» Ὡς καὶ ὁ μικροσκοπικὸς Τζαῖκυ Κοῦπερ ἀκόμη, ὁ μικρὸς ἀστὴρ τοῦ κινηματογράφου, ἔχει μάθει νὰ φιλοσοφῆ στὸ Χόλλυγουντ.

» — Ἐμένα, μοῦ ἔλεγε, μὲ πληρώνουν ἕνα σωρὸ λεπτά, ἐπειδὴ παίζω διαρκῶς καὶ κάνω ἀνοησίες... Στοὺς διαστρώλακες ὅμως κάτω στὴν παραλία ποὺ κάνουν τόσο βαρειὰ δουλειά, σ' αὐτοὺς δὲν δίνουν σχεδὸν τίποτε... Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό!...

» Κι' αὐτοὶ εἶνε οἱ νικηταί, ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους ἀνήκει τὸ παρόν. Πίσω τους βρίσκονται ὅλα τὰ δεινὰ καὶ οἱ ἀγῶνες ποὺ ἐπέρασαν, ὡσότου ν' ἀνέβουν στὴν κορυφή. Μπροστά τους πάλι τοὺς περιμένουν ἡ πικρίες τῆς παρακμῆς — γιατὶ ἡ παρακμὴ θὰ ἔρθη γιὰ τὸν καθένα. Σήμερα ἔχουν τὴν ἐπιτυχία, ἀλλὰ πρέπει νὰ παλαίψουν γιὰ νὰ τὴν ἔχουν καὶ αὔριο.

» Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ ἀποτυχημένοι, οἱ ἀπογοητευμένοι, αὐτοὶ εἶνε μιὰ ὁλόκληση στρατιά. Δὲν γνωρίζω κανένα ἄλλο μέρος τῆς γῆς, ὅπου νὰ ὑπάρχη μεγαλείτερη νοσταλγία ἀπ' ὅ,τι κάτω ἀπ' τὸν γαλανὸ οὐρανὸ τοῦ Χόλλυγουντ.

» Τώρα τελευταῖα ἱδρύθηκε ἐκεῖ ἕνα ταμεῖο ἀλληλοβοηθείας, στὸ ὁποῖο, ἐκεῖνοι ποὺ κερδίζουν πολλά, καταθέτουν ἕνα ὡρισμένο ποσοστὸ γιὰ τοὺς ἀνέργους καὶ πεινάλέους συναδέλφους τους. Ἡ κυρίες, στὶς ὁποῖες ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ προστασία τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν ἀνθρώπων, διηγοῦνται πολὺ συγκινητικὰ πράγματα. Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ πόλις τῶν ἄκρων. Μεταξὺ τῆς ἐπιτυχίας μὲ τὸν μυθώδη μισθὸ καὶ τῆς ἀπόλυτης πενίας, ὑπάρχουν πολλὲς διαβαθμίσεις. Ὑπάρχουν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, οἱ «ἔξτρα», οἱ ἔκτακτοι δηλαδή, οἱ ὁποῖοι περιμένουν. Κάθε ἀπόγευμα, σὲ μιὰ ὡρισμένη ὥρα, χιλιάδες νέων καὶ κοριτσιῶν κάθονται στὴν κάμαρά τους καὶ περιμένουν νὰ τοὺς καλέση στὸ τηλέφωνο τὸ κεντρικὸ γραφεῖο θέσεων γιὰ νὰ τοὺς δώση ἕναν ἔκτακτο ρόλο κομπάρσου ἢ βωβοῦ προσώπου πρὸς ἑπτάμισυ δολλάρια. Ἡ ἀναμονὴ αὐτὴ εἶνε ἀληθινὰ μαρτύριο. Περιμένουν τὸν ρόλο ποὺ θὰ τοὺς ἀναδείξη, περιμένουν τὴν τύχη, περιμένουν τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἐνενηνταεννέα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ δὲν ἔρχεται ποτέ. Ἀχ, δυστυχισμένες νεαρὲς βασίλισσες τῆς καλλονῆς, ποὺ ἐπήρατε τὸν τίτλο τῆς «miss» σὲ κάποια ἀτόμερη γωνία τοῦ κόσμου, μὲ πόσες ἐλπίδες ἔρχεσθε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ πιστοποιήσετε μὲ θλῖψη σας ὅτι ἐδῶ ἡ καλλονὴ εἶνε φθηνότερη κι' ἀπὸ τὰ βατόμουρα!...

» Ἂν μποροῦσε νὰ ζυγιστῆ ἡ νοσταλγία μὲ τὴν ὀκᾶ, τότε χιλιάδες τόννοι νοσταλγίας θὰ βάραιναν τοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ!... Τόσοι καὶ τόσοι ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν πατρίδα τους μὲ τὶς ὡραιότερες ἐλπίδες καὶ σέρνουν τὴν ἀθλία ὕπαρξί τους στὴν ξενητειά, σὰν Δὲν ἔχουν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω ἢ ἔχουν πάρα πολλὴ ὑπερηφάνεια. Αὐτοὶ εἶνε οἱ «ἔξτρα», οἱ ὁποῖοι θέλουν ν' ἀνέβουν.

» Ἀκόμη τραγικώτερη εἶνε ἡ τύχη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ψηλὰ ποὺ βρισκόντουσαν, πέφτουν στὰ χαμηλά. Αὐκάνουν τὸ βῆμα ποὺ ἀπὸ πρωταγωνιστὰς θὰ τοὺς κατατάξη στὴ χορεία τῶν ἐκτάκτων. Ξέρουν ὅτι ἅμα κάνουν αὐτὸ τὸ βῆμα πρὸς τὰ πίσω, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὸ ξανακάνουν πρὸς τὰ ἔμπρός. Προτιμοῦν νὰ πεινοῦν καὶ νὰ βλέπουν μὲ τρόμο νὰ φυραίνη τὸ τελευταῖο τους κεφάλαιο, ἡ καλὴ ἐμφάνισις, νὰ χαλοῦν ἡ σολες τῶν παπουτσιῶν τους καὶ νὰ γυαλίζουν οἱ ἀγκρούσιν ἀδίστακτα τοὺς μικροὺς κι' ἀσήμαντους ρόλους ποὺ τοὺς προτείνουν ἀπὸ οἰκτο. Κρατιοῦνται ἀπὸ ἕνα ἀδύνατο κλαρὶ γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὸν γκρεμό, ὡσότου δὲν μποροῦν πειὰ νὰ κρατηθοῦν καὶ καταβαραθρώνονται. Οἱ πιὸ τυχεροὶ ἀπ' ὅλους εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ στρέφονται πρὸς ἄλλα ἐπαγγέλματα.

» Ὑπάρχει ἀκόμα μιὰ ἰδιαιτέρα τάξις ἠθοποιῶν ποὺ τοὺς κατέστησε ἄχρηστους ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος. Δὲν χρειάζεται ν' ἀναφέρω τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων ποὺ ἔσβησαν ἀπὸ τὰ προγράμματα, ἐπειδὴ ἔμειναν βουβοί. Τοὺς θυμᾶται κανεὶς ἀκόμη ἢ ξεχάστηκαν κόλας; Μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, ὀλιγώτερο φιλόδοξοι καὶ περισσότερο εὔποροι, ἀποτραβήχτηκαν ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἀθόρυβα καὶ σιωπηλά. Ἄλλοι ὅμως ἀγωνίζονται ἀκόμη, ἀγωνίζονται νύχτα καὶ μέρα. Γιὰ νὰ κερδίσουν ἕνα ρόλο καὶ γιὰ νὰ πολεμήσουν μιὰ ἀδυναμία: Τὴν φωνή τους, τὴν ὁμιλία τους. Πολλὲς φορὲς εἶνε κάτι τὸ ἐλάχιστο στὸν τόνο τῆς φωνῆς τους, στὴν προφορά τους, ποὺ καθιστᾶ ἀδύνατη τὴ χρησιμοποίησί τους στὶς ὁμιλοῦσες ταινίες. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ξένοι, Ρῶσσοι, Οὐγγροι, Ἰταλοί, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦν νὰ προφέρουν τ' ἀγγλικὰ μὲ τὴν προφορὰ ποὺ πρέπει καὶ δὲν ἔχουν τέτοια κινηματογραφικὴ βιομηχανία στὸν τόπο τους ὥστε νὰ μποροῦσουν νὰ ἐργασθοῦν ἐκεῖ.

» Ὡστόσο, ὑπάρχει κι' ἕνα φωτεινὸ σημεῖο στὸ Χόλλυγουντ. Τὸ πνεῦμα τῆς συναδελφωσύνης ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ ὅλων. Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εἶνε βέβαιος γιὰ τὴν αὔριο, γι' αὐτὸ ὅλοι τους εἶνε εὐσπλαχνικοὶ πρὸς τοὺς συναδέλφους τους ποὺ πάσχουν σήμερα. Ἂν τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ὁ τόπος ὅπου συναντᾶ κανεὶς τὴ μεγαλείτερη ἀπογοήτευσι καὶ τὴ μεγαλείτερη νοσταλγία, εἶνε ὅμως κι' ὁ τόπος ὅπου συναντᾶ τὴ μεγαλείτερη καλοσύνη καὶ συναδελφωσύνη μέσα στὸν σκληρότερο ἀνταγωνισμό».

Ο,ΤΙ ΨΑΡΕΥΟΥΜΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Δὲν κάνουν μόνον οἱ Ἕλληνες γλωσσικοὺς μαργαρίτας, ἀλλὰ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι. Ἕνας Λονδρέζος δημοσιογράφος ἐξέδωκε τελευταῖα μιὰ μεγάλη συλλογὴ μαργαριτῶν, δημοσιευομένων σὲ διάφορα ἀγγλικὰ βιβλία, ἐφημερίδες καὶ περιοδικά.

Σὲ κάποιο μυθιστόρημα, λόγου χάριν, ἑνὸς συγγραφέως ἀπ' τοὺς πιὸ γνωστοὺς στὴν Ἀγγλία, διαβάζει κανεὶς τὴ φράσι αὐτή:

«*Ὁ Ρὶχάρδος κάθησε στὴ βεράντα τοῦ βενετσιάνικου ξενοδοχείου καὶ κύτταζε τὸ μεγάλο κανάλι.... ρουφῶντας το ὁλόκληρο μέσα του*»!...

Σὲ μιὰ περιγραφὴ ἐγκλήματος ἐξ ἄλλου, βρίσκεται ἡ ἑξῆς φράσις:

«*Ἡ σφαῖρα μπῆκε μέσα στὸ κεφάλι τοῦ σκοτωμένου, ἀπ' τὸν κρόταφο καὶ καρφώθηκε.... στὸ πίσω ξύλο*»!...

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΟΜΠΡΙΑΝ

Ἡ ὑπερβολικὴ θλῖψη συντομεύει τὸν καιρὸ ὅπως καὶ ἡ ὑπερβολικὴ χαρά.

* * *

Ἡ μελαγχολία εἶνε χαλάρωσι τῆς θλίψεως. Μοιάζει μὲ πέσιμο τοῦ πυρετοῦ τῆς ψυχῆς ποὺ θὰ φέρη ἢ τὴ γιατρειὰ ἢ τὸν θάνατο.

* * *

Ὅταν προχωρήσει κανεὶς ἔστω κι' ἕνα βῆμα στὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος, πείθεται πὼς εἶνε ἀδύνατο πειὰ νὰ ὑποχωρήση καὶ ἀφίνεται νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὴ μοῖρα τοῦ κακοῦ.

* * *

Ἡ δυστυχία εἶνε ἡ θρησκεία. Πρέπει νὰ τὴ συμβουλευόμαστε, γιατὶ συχνὰ δίνει χρησμούς.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Σοφίαν Κώνστα, Ἀγουλινίτσαν. Εἶνε σχολικὰ δυστυχῶς καὶ δὲν μᾶς χρειάζονται φυσικά. Μεφιστό, Ἰωάννινα. Ἐλήφθη ἐγκαίρως καὶ δημοσιεύεται ὅπως βλέπετε, στὸ σημερινό. Ἀγγελικὴν Εὐσταθίου, Σίφνον. Περιμένουμε λοιπὸν νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ὑπόσχεσί σας. Πρωτόπειρον, Ἡράκλειον. Μᾶς ζητεῖτε νὰ κρίνουμε «αὐστηρότατα» τὸ διήγημά σας, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπιείκεια ἂν τὸ κρίναμε, δὲν θὰ τὸ βρίσκαμε καθόλου δημοσιεύσιμο. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι παρουσιάζει γλωσσικὲς ἀνωμαλίες, ἡ ὁποῖες δὲν ἐπιτρέπονται πειὰ μετὰ τὴν ἐπικράτησι τῆς δημοτικῆς, διαγράφει τοὺς τύπους του κατὰ τρόπον κακό, ἐπιφανειακὰ καὶ ἄθαθα, χωρὶς νὰ δείχνη ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἐμψυχολόγησε τὸν χαρακτῆρα τους. Ἔτσι ἡ πράξεις των μένουν ξεκρέμαστες, τὰ γεγονότα ἀδικαιολόγητα, τὸ τέλος ἀψυχολόγητο. Διήγημα δὲν εἶνε νὰ σκεφτῆ κανεὶς ἀπὸ πρίν μιὰ ἱστορία κι' ἔπειτα νὰ τὴ γράψη, ἀλλὰ νὰ ξεχωρίση ὡρισμένες στιγμὲς ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ζωὴ καὶ νὰ τὶς ἀποδώση μετουσιωμένες μὲ τὴ βοήθεια τῆς φαντασίας. Κάνετε λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ μὴ βιάζεστε. Ἡ βία δὲν βγαίνει ποτὲ σὲ καλό. Γερ. Λοράνδον, Ἀργοστόλι. Δεχόμαστε εὐχαρίστως καὶ περιμένουμε προσεχῶς ἀνταπόκρισί σας. Ἀρτεμισίαν Φλέγγα, Ἐνταῦθα. Τὸ σημερινὸ διήγημά σας μᾶς φαίνεται καλύτερο ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Δὲν κατορθώνετε ὅμως οὔτε σ' αὐτὸ νὰ ἀποχτήσετε τὴ φυσικότητα, τὴν ὁποία ἐξάπαντος ζητᾶτε. Ἡ Ἱστορία σας, ἂν καὶ εἶνε παρμένη ἀπὸ τὴ φυσικὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ, περιέχει ἀπιθανότητες, ἡ ὁποῖες ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ ὁδηγοῦν πρὸς τὸ φανταστικό, ὅπου δὲν ἔχετε ὄμως τὴ δύναμι νὰ κινηθῆτε μὲ ἄνεσι. Ἔπειτα, τὸ τέλος φαίνεται τόσο πολὺ ἑτοιμασμένο, πλαστό, φιλολογικό, ὥστε ἐξαφανίζει τὴν ὀπωσδήποτε καλὴ ἐντύπωσι ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Τέλος, ἀποφεύγετε νὰ χρησιμοποιεῖτε φράσεις καὶ παρομοιώσεις τραθηγμένες, σὰν αὐτή: «*Τ' ἀστέρια χάθηκαν μονομιᾶς, λὲς κι' ἄνοιξε κάποιο μεγάλο στόμα καὶ τὰ κατάπιε*». Ἂν προσέξετε καλά, θὰ δῆτε πὼς τ' ἀστέρια δὲν σβύνουν ἔτσι ξαφνικὰ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ σιγὰ-σιγά. Ἰ ω. Καλαβάνον, Σκόλαν (Λακεδαίμονος). Ἐλάθαμε καὶ τὰ σημερινά, ἀλλ' ἐνῶ τὰ περιμένεαμε ἀνώτερα ἀπ' τὰ πρώτα, τὰ βρήκαμε κατώτερα. Βέβαια, τὰ εὔθυμα τραγούδια εἶνε κατασκευάσματα τῆς στιγμῆς, ὅπως λέτε, ἀλλὰ προϋποθέτουν ἐκ μέρους τοῦ γράφοντος ἀπόλυτη κυριαρχία ἐπὶ τοῦ στίχου καὶ ἀπαιτοῦν διάθεσι, ἐμπνευσι, κέφι ποὺ δὲν βρίσκεται κάθε στιγμή. Γενικῶς ὅμως στοὺς σημερινοὺς ποιητὰς παρατηρεῖται ἀποστροφὴ πρὸς τὸ σκῶμμα καὶ τὴ σάτυρα. Οἱ περισσότεροι προτιμοῦν νὰ παραγαλίζουν καὶ οἱ λίγοι καλοί νὰ... θρηνωδοῦν ὡς ἀπελπισμένοι τροβαδοῦροι.

Κοκορίκον, Μέθανα. Μᾶς γράφετε: «*Ἡ σημερινὴ τέχνη εἶνε... καρκινοβατής, διότι περιορίζεται νὰ ἐμπλέκη στεφάνους εἰς τὸν θεὸν τῆς Ἀφροδύτης Ἔρωτα καὶ νὰ μὴ μυρίζεται λίγη ἢ μπετρίγιαν ἀπὸ τὰ γκαράζια τῶν μεγαλοπόλαιων. Διὰ νὰ ἀνέρθη ἕνας ποιητὴς εἰς τὸν ἀθάνατον Ὄλυμπον δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν τοῦ Πηγάσου, ἀλλὰ ἔχωντα ἕνα Μπέντκερ στὸ χέρι διὰ νὰ μὴν σκουντάτη εἰς τὶς κακοτοπιές. Ἐδέν καὶ ἐγὼ ἀπηφάσισα νὰ ἐγκαταλύψω τὰ παλαιὰ σηστύματα τὰ μουχλιασμένα καὶ νὰ ἐπυδοθῶ εἰς τὸν ἐλεφθερον μέτρον, ὅπου σημειώστε ἔχω ἐξερέσιμον ἐπιτηχίαν. Τὰ ποιήματά μου τὰ ἐδυξα καὶ εἰς ἕνα δημοσιογράφον τῶν Ἀθηνῶν ὁ ὁποῖος ἐφυλοξενήθη εἰς τὸ ὡραῖον μας προάστυον γιὰ τὰ λουτρά του, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐφυλλοξένησε ὑπὸ φθόνον στὸ φύλον του ἀποδεχθέντος ψεύτης καὶ ἀπαταιῶνας ὅπως τὸ ἔχει τὸ ἐπάγγελμά τους*». Δὲν ἔχετε ὅμως δίκηο νὰ ἐπιτίθεσθε μὲ τόση δριμύτητα κατὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου εἶνε ἄλλα τὰ τρώτα καὶ ὄχι αὐτὰ ποὺ φαντάζεσθε ἐσεῖς λόγῳ τῆς μὴ καταχωρήσεως τῶν μοντέρνων, ὅπως διακρίνετε, στίχων σας. Ἐξ ἄλλου, τὰ ποιήματά σας — καὶ νὰ μᾶς συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἔκφρασι — δὲν μᾶς φαίνονται καθόλου... σοβαρά. Εἶνε πλοβαρὰ καὶ ἀρρύσια, ἀνευ... θείου καὶ φωσφόρου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις φημίζεται τὸ ὡραῖον σας πρωτοτυον ποὺ ἔχει τὴν τιμὴ νὰ σᾶς διεκδικῆ... Γιάννην Τραπεζούντιον, Καλιθέαν. Τὸ ποίημά σας, ἂν καὶ δὲν τὸ γράψατε μὲ εὔθυμο σκοπό, κατάντησε εὐθυμογράφημα καὶ τὸ παραθέτουμε ὡς τοιοῦτον:

Ὅταν ἡ νὺξ λαμποκοπῆ
μαζὶ μὲ τὸ φεγκάρι,
ἡ Δέγκω ἐνταμώθηκε
μὲ τὸ χλωμὸ παλληκάρι.
Καὶ κάτω ἀπὸ τὰ σύρματα
πλυσίον τοῦ κορείου
ἐθυμηθύκανε πικρὸς
τὰ βάσανα τοῦ βίου.
Δέγκω, τῆς εἶπε, σ' ἀγαπῶ
θέλω νὰ γίν' κυρία
γιατὶ ἄλλους αὐθυμεῶν
τρέχω στὴ Σωτυρία.
Μὴ φεύγ', ἀγόρι μου (γλυκό,
τοῦ εἶπε ἡ Ἐλέγκω
καὶ μόνω πίσω μου ἐγὼ
μόνη μου γιὰ νὰ κλέγω!

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Ἡ πρωταθλήτρια ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς Ἰωαννίνων «Πύρρος», κατελθοῦσα εἰς Πρέβεζαν, συνηντήθη μετὰ τῆς ἐπίσης ἰσχυρᾶς ὁμάδος «Νικόπολις» καὶ ἀνεδείχθη νικήτρια διὰ τερμάτων 1—0.

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι τοιαύτη νίκη (γενομένη κατόπιν μπέναλτυ) δὲν εἶνε τιμητικὴ διὰ τὴν ὁμάδα τοῦ «Πύρρου» καὶ ὅτι ὁ «Πύρρος» δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαύεται μὲ τὸν τίτλο τῆς πρωταθλήτριας, ἀλλὰ νὰ προσπαθήση παντὶ σθένει διὰ συνεχῶν προπονήσεων κλπ. νὰ ἐπανέλθη εἰς τὰς παλαιάς του ἡμέρας.

Τὴν νικήτριαν ἀπετέλουν οἱ κ.κ. Φρίγκας, Κασίδης, Μαρτίνης, Ταμβακόπουλος, Δούγιας, Μαρτίνης, Γιαννιᾶς, Παρίτσης, Τριανταφύλλου Δ., Λαζάνης καὶ Πασχαλάκης.

ΜΕΦΙΣΤΟ

* * *

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Ὀρφέως» Κολωνοῦ συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ δύο ἰσχυραὶ ὁμάδες «Ὀρφεὺς» Κολωνοῦ καὶ «Ἄμυνα» ἐπίσης Κολωνοῦ. Κατόπιν σκληροῦ καὶ θεαματικοῦ ἀγῶνος, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη, καταροπώσασα τὴν «Ἄμυναν» διὰ τερμάτων 4—2. Ἐκ τῆς νικητρίας διεκρίθησαν οἱ Χ. Κατσᾶνος, Ἀποστολάτος, ὅστις καὶ ἐπέτυχε τὸ καλύτερον τέρμα τοῦ ἀγῶνος, Κωνσταντινίδης, Μαλέβρης καὶ Ψύλλας. Ἔχομεν ὅμως νὰ συστήσωμεν τὸ ἑξῆς εἰς τὴν «Ἄμυναν», τὸ καλὸν αὐτὸ σωματεῖον, νὰ ἐκλέγη διαιτητὴν πρὸ τοῦ ἀγῶνος καὶ ὄχι εἰς τὸ μέσον του. Καλὸν θὰ ἦτο ἐπίσης νὰ συνιστοῦσε μεγαλειτέραν πειθαρχίαν σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ζωηροτέρους παίκτας του.

ΖΑΜΟΡΑΣ

ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Τὴν Δευτέραν 30 Μαΐου ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα τὰ ἐτήσια γυμναστικὰ ἀγωνίσματα «Γυμνασίου Ζακύνθου».

Τὰ ἀποτελέσματα εἶνε τὰ ἑξῆς:

Νικηταὶ Δεκάθλου: 1ος Τάκης Μπίζος, 2ος Κλάδης.

Νικηταὶ Πεντάθλου Α' Κατηγορίας Χρῖστος Γκοῦσκος, Β' Κατηγορίας Διονύσιος Καρατζᾶς.

Νικητὴς Τριαγμοῦ Α' Κατηγορίας Μαρῖνος Θεμιστοκλῆς, Β' Κατηγορίας Σπυρ. Μαλαφούρης, Γ' Κατηγορίας Στυλ. Χωραφᾶς.

Δ. Γ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

Χ. Πάντην, Πάτρας. Ὄχι ἐνδιαφέρουσα ἡ ἀνταπόκρισί σας. Δ. Ἀδδηριτήν, Καρπενῆσι. Τὸ διήγημά σας τὸ βρίσκουμε ἀψυχολόγητο. Μεταχειρίζεστε καθαρεύουσα καὶ δημοτικὴ ἀνακατωμένη καὶ παραμελεῖτε νὰ χωρίσετε τὶς προτάσεις, σὲ τρόπο ποὺ καταπονεῖτε τὸν ἀναγνώστη μὲ τὸ διάβασμά τους. Ἐπίσης γράφετε κάπου ἡ λευχειμονοῦσα ἀπὸ νιφάδες ἀνοιξις. Μὰ πρὸς Θεοῦ, τί λέτε! Χιονίζει καὶ τὴν ἀνοιξι αὐτοῦ στὰ δικά σας τὰ βουνά;... Ι. Ι. Μ., Κέρκυραν. Καλῶς σᾶς ἐπληροφόρησαν. Ἀγοράζουμε βιβλία καὶ βιβλιοθήκας εἰς ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμάς, παρὰ τὴν σημερινὴν κρίσιν καὶ πληρώνουμε ἐμεῖς τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν δεμάτων. Στεῖλτε τα λοιπὸν καὶ θὰ λάβετε ἐπιταγήν

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μᾶς πληροφοροῦν τὰ τελευταῖα Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, θὰ φορεθοῦν πολὺ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἐφετεινοῦ καλοκαιριοῦ, τ' ἀνοιχτόχρωμα καὶ ζωηρόχρωμα ὑφάσματα, τὰ ἐμπριμὲ καὶ τὰ ὁίχρωμα, μὲ χρώματα ἐντελῶς ἀντίθετα.

—Θὰ ἰδοῦμε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁλόκληρα ἀνσάμπλ — φόρεμα δηλαδὴ κι' ἐπανωφόρι — ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμέ, (μὲ λουλουδάκια, βοῦλες καὶ τετράγωνα) καὶ ἀνσάμπλ ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο, ἁπλό, ἀλλὰ μὲ ἀμπιεσμάν — μπλούζα, ἐσάρπα, γραβάτα, φιόγκο καὶ μικρὸ μπολερὸ ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμέ.

—Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πολὺ «ἀνβόγκ» στὸ Παρίσι ἡ μάλλινη δαντέλλα. Πότε ἕνας γιακᾶς ἀπ' αὐτὴ γαρνίρει ἕνα ἀνσάμπλ, πότε ἕνα ἀμπιεσμάν, ἕνα ζιλέ, ρεδέρ, ἢ τριφαμένα.

—Ἐπίσης εἶνε τῆς μόδας καὶ ἡ ἐσάρπες, καθὼς καὶ τὰ μπερέ, ἀπὸ μάλλινη δαντέλλα.

—Ἡ πλέξιμο τῆς δαντέλλας αὐτῆς ὑπενθυμίζει τὴν δαντέλλα «Βενίζ» καὶ τὴν «Ἰρλάντ».

—Θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος χαριτωμένα φορέματα γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ γιὰ τὸ βράδυ, τόσο ἀπὸ κρεπ μεταξωτό, ὅσο καὶ ἀπὸ κρεπ μάλλινο.

—Ἀπὸ μάλλινο κρεπ, ποὺ εἶνε ἕνα ὕφασμα τόσο χαριτωμένο καὶ νεανικό, θὰ ἰδοῦμε καὶ πολὺ ὡραῖα κοστουμάκια «ντὲ-πιες» μὲ ὁλόκληρο φόρεμα γαρνιρισμένο μὲ μικρὸ ἄσπρο γιακαδάκι καὶ γραβάτα ἀσορτὶ καὶ μ' ἐπανωφόρι φαρδύ, χωρὶς φόδρα.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὲς μπλοῦζες σπόρ, ἀπὸ πλεχτὸ μαλλί, μὲ διάφορα σχέδια καὶ μοτίφ—πολλὲς φορὲς ἀντιθέτου χρώματος.

—Τὰ καπέλλα φοριοῦνται ὁλόενα καὶ πιὸ γυρτὰ πρὸς τὸ δεξὶ αὐτί. Ἔτσι τὸ μισὸ κεφάλι—καὶ κάποτε καὶ περισσότερο — μένει ξεσκέπαστο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅμως πρέπει νὰ ἐπιμελοῦμεθα πολὺ τὸ χτένισμά μας.

—Μιὰ μπαρέττα ἀπὸ λουλούδια ἢ ἀπὸ κορδέλλα σουρωτὴ ἢ ἕνας ἁπλὸς φιόγκος συγκρατεῖ—ἢ μᾶλλον φαίνεται πὼς συγκρατεῖ—τὰ γερτὰ αὐτὰ καπέλλα στὸ κεφάλι. Συχνὰ ἡ μπαρέττα αὐτὴ ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς καλότταας.

—Τὰ «κανοτιέ» καπελλάκια, τὰ ὁποῖα θὰ φορεθοῦν ἐξαιρετικά, εἶνε διαφόρων σχεδίων. Ἄλλα θὰ ἔχουν μπρὸς ἐντελῶς ἴσια, καὶ ἄλλα, θὰ ἔχουν μιὰ πάσσα ἐλαφρῶς γυρισμένη στὸ ἕνα πλάϊ, κι' ἄλλα τέλος θὰ εἶνε ὁλόγυρα σηκωτά.

—Τὰ διάφορα μοντέρνα κανοτιὲ ἀπὸ χονδρὴ ἢ λεπτὴ ψάθα, θὰ εἶνε γαρνιρισμένα πολὺ ἁπλά.

—Τὸ καπελλάκι «μπρετόν», εἶνε τὸ πιὸ χαριτωμένο τῆς ἐποχῆς. Ἔχει μπρὸς σηκωτό, σὰν φωτοστέφανο, ποὺ ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπο, σκιάζοντας ὅμως τὰ μάτια.

—Ἡ καλότταα στὸ καπελλάκι «μπρετόν» μπορεῖ νὰ γίνῃ στρογγυλὴ ἢ τετράγωνη, ἀναλόγως τοῦ γούστου σας, ἀλλὰ πρέπει νὰ δίνῃ τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε ἐλαφρὰ γυρμένη πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐπίσης τὸ καπέλλο πρέπει ν' ἀφίνῃ ἐντελῶς ἀσκέπαστο τὸ προφίλ.

—Τὰ καπέλλα «πλατὼ», δηλαδὴ σὲ σχῆμα δίσκου, εἶνε τῆς τελευταίας μόδας. Τὰ μπρός τους λίγο γυρτὰ καὶ θυμίζουν τὴν ἐποχὴ τοῦ ρομαντισμοῦ. Καὶ αὐτὰ τὰ «πλατὼ» προσαρμόζονται στὸ κεφάλι μ' ἕνα μπαντώ.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ καπελλάκια καμωμένα ἀπὸ ψάθα καὶ κορδέλλα, μικρὰ καὶ μεγάλα.

—Ἡ καινούργες φόρμες, ἴσιες, ἢ σηκωτές, γαρνίρονται μὲ κορδέλλες σκωτσέζικες καὶ μὲ πολλὲς κορδέλλες διαφόρων χρωμάτων καθὼς καὶ μὲ κορδέλλα ἁπλῆ.

—Ἡ κορδέλλες αὐτὲς θὰ εἶνε ἀπὸ σατέν, ἀπὸ γκρὸ-γκραίν, ἢ ἀπὸ βελοῦδο.

—Οἱ ἁπλοὶ φιόγκοι, ἢ σφηκοφωλιές, ἢ ὑψηλὲς γαρνιτοῦρες, θεωροῦνται ὡς πολὺ σίκ. Πολλὲς καλότταες θὰ γαρνίρουνται ὁλόγυρα μὲ τρισάντες ἐν εἴδει ζώνης, ἀπὸ μετάξι θαμπὸ ἢ γυαλιστερό, καθὼς καὶ ἀπὸ λαινάζ.

—Σᾶς συμβουλεύω νὰ ἔχετε διάφορες τρισάντες γιὰ ἕνα καπέλλο, ὥστε νὰ μποροῦτε νὰ τὸ φορεῖτε μὲ διάφορες τουαλέττες.

—Τὰ περισσότερα καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια, ἐφέτος, δὲν θὰ ἔχουν γιακᾶ, ἀλλά, ἀντὶ αὐτοῦ, θὰ ἔχουν στὸν λαιμὸ ἕνα λοξὸ κομμάτι μεριακῶν ἑκατοστομέτρων. Τὸ κομμάτι αὐτὸ θὰ ἔχῃ κάποτε φόδρα χρωματιστή.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὲς ἐσάρπες μὲ γραμμές, μὲ βοῦλες, καὶ μὲ μικρὰ τετραγωνάκια.

—Συχνὰ ἡ τσάντα θὰ εἶνε ἀσορτὶ μὲ τὴν ἐσάρπα, καθὼς καὶ ἡ γαρνιτοῦρα τοῦ καπέλλου καὶ τὸ πουαντὲ τοῦ χαντιοῦ.

—Θεωρεῖται ὡς πολὺ σὶκ ἂν εἶνε ἀσορτὶ τὰ γάντια καὶ ἡ τσάντα ἀπὸ δέρμα ἀντιλόπης ἢ ἀπὸ σεβρό.

—Ἡ πυτζάμες θὰ φορεθοῦν κι' ἐφέτος στὶς ἀκρογιαλιές, ἀλλ' ὄχι τόσο πολύ, ὅπως πέρσι.

—Ἡ μοντέρνες πυτζάμες θὰ συμπληρώνουνται μὲ μιὰ ζακέττα κοντή, σὰν μπολερό, γαρνιρισμένη μὲ πλατειὰ ρεδὲρ καὶ μὲ τέσσερα κουμπιά.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ πυτζάμες μὲ κυλότττα σκοῦρα, καὶ μὲ δέστα ἀνοιχτόχρωμη.

—Τὰ δύο χρωμάτων κοστούμια, θεωροῦνται ὡς πολὺ σὶκ ἐφέτος.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ πυτζάμες ἀπὸ λινὸ ἄσπρο ἢ χρωματιστό, μὲ γιακᾶ ναυτικό.

—Τὰ κοστούμια αὐτὰ θὰ συνοδεύουνται ἀπὸ σκουφάκι ναυτικό, καὶ θὰ πηγαίνουν σὲ νέα καὶ λυγερὰ κορίτσια.

—Ἐπάνω ἀπὸ τὶς πυτζάμες, θὰ φορέσουμε μεγάλες καὶ μακρυὲς κάπες ἀπὸ κρεπόν, ἢ ἀπὸ ἐπόνζ.

—Θὰ φορεθοῦν ἐφέτος πολύ, ἀντὶ τῆς πυτζάμας, τὰ φορέματα ἀπὸ λινὸ ἢ ἀπὸ κρὲπ δαμπακερό, ἐμπριμέ, μὲ λουλούδια.

—Τὰ φορέματα αὐτὰ θὰ εἶνε ὅμοια σχεδὸν μὲ τὰ βραδυνά, θὰ ἔχουν κορσάζα ἐφαρμοστὰ καὶ φοῦστες πλατειές.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΟΟΟΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ ΟΟΟΟ

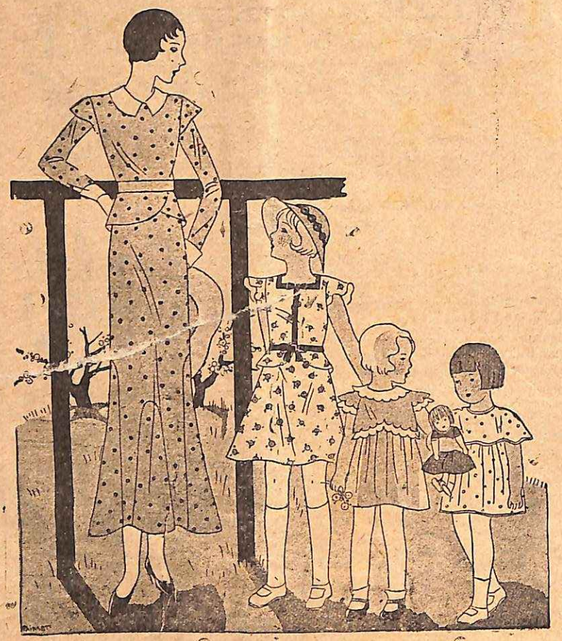

1) Φόρεμα ἀπὸ τυσσόρ, ἐμπριμὲ μὲ χονδρὲς βοῦλες. Γαρνίρεται μὲ γιακαδάκι καὶ μὲ ρεδὲρ ἄσπρα στὸ κορσάζο. 2) Φόρεμα γιὰ μικρὸ κορίτσι, ἀπὸ κρετὸν ἐμπριμέ, γαρνισμένο μὲ βελούδινη κορδέλλα. 3) Φόρεμα γιὰ κοριτσάκι, ἀπὸ πικέ, λεπτὸ πράσινο, γαρνισμένο μὲ πικὲ ἄσπρο. 4) Φόρεμα γιὰ κοριτσάκι, ἀπὸ λινομέταξο ἐμπριμέ, γαρνισμένο μὲ γκαλόν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΖΩΥΦΙΑ

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Βαλκανικοῦ Πολέμου, ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, διάδοχος τότε τοῦ θρόνου, ἔδειξε μοναδικὴ καρτερία καὶ ἀντοχή. Μοιραζόταν μὲ τοὺς στρατιῶτες κάθε κόπο καὶ κάθε κακουχία καὶ τοὺς ἔδινε θάρρος μὲ τὸ παράδειγμά του. Πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόταν νὰ μένῃ σὲ φτωχοκάλυβα, ὅπου μεταχειριζόταν μιὰ ἐφημερίδα... γιὰ στρῶμα καὶ ἄλλη μιὰ γιὰ τραπεζομάντηλο.

Σχετικὸ εἶνε καὶ τὸ παρακάτω περιστατικό, τὸ ὁποῖο ἐδημοσίευσε ὁ Γάλλος λογογράφος καὶ ἀκαδημαϊκὸς Ἀνρὶ Μπορντώ, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τότε τὸ στρατό μας ὡς πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐνῶ ὁ διάδοχος γύριζε ἀφ' ἑνὸς ἐπιθεώρησι στὸ στρατηγεῖο, ἀντάμωσε στὸ δρόμο ἕνα στρατιώτη ποὺ πήγαινε κουτσαίνοντας. Ὁ Κωνσταντῖνος διέταξε ἀμέσως νὰ σταματήσῃ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ρώτησε τὸ στρατιώτη:

—Ποῦ πηγαίνεις;

—Στὴν πόλι, Μεγαλειότατε.

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Εἶχα τραυματιστεῖ πρὸ καιροῦ σὲ μιὰ μάχη. Πίστεψα ὅμως πὼς ἔγινα καλὰ σὲ λίγους μῆνες καὶ ξαναπῆγα νὰ πολεμήσω. Ἀλλὰ τὸ τραῦμα μου δὲν εἶχε γιατρευτεῖ καλά, ἀνοιξε πάλι καὶ τώρα μὲ ξαναστέλνουν στὸ νοσοκομεῖο...

—Ἀνέβα ἀπάνω στ' αὐτοκίνητό μου.

—Ὄχι, Μεγαλειότατε!

—Ἀνέβα ἀμέσως λοιπόν!

—Δὲν μπορῶ!

—Σὲ διατάσσω!

—Μεγαλειότατε, εἶνε ἀδύνατο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε...

—Ἀδύνατο; Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Μεγαλειότατε, ἔχω...

Καὶ ὁ στρατιώτης ἀνάφερε τὰ συγχαμερὰ ἐκεῖνα ζωύφια, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο γνωστὰ στοὺς φαντάρους, ἰδίως ἐν καιρῷ ἐκστρατείας.

—Καὶ γι' αὐτὸ σκοτίζεσαι, καϋμένε! τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ Κωνσταντῖνος. Ἔχω κι' ἐγὼ ἀπ' αὐτές! Ἀνέβα λοιπὸν ἄφοβα!...

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27, Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

ΑΝ. ΕΤ. ΜΕΤΑΞΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΒΟΛΩΝΙΑΣ ('Ιταλία) 1931 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ — ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ
ΛΟΝΔΙΝΟΥ ('Αγγλία) 1932 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΙΜΗΣ — ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΚΡΕΠ «ΜΑΡΟΚΑΙΝ»
ΚΡΕΠ «ΡΟΜΑΙΝ»
ΚΡΕΠ «ΣΑΤΕΝ»
ΚΡΕΠ «ΖΩΡΖΕΤ»
Κ. Τ. Λ.

ΚΡΕΠ «ΣΑΓΚΑΗ»
ΚΡΕΠ «ΣΑΙΓΚΟΝ»
ΚΡΕΠ «ΒΕΝΟΥΣ»
ΚΡΕΠ «ΜΠΕΓΚΑΛ»
Κ. Τ. Λ.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

		Ἐσωτερ.	Ἐξωτερ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ	» 30	» 40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἕκαστος τόμος	» 15	» 20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	» 20	» 30
ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	» 20	» 30
Η ΣΟΝΙΑ	τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΡΕΒΙΛ	» 15	» 20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	» 15	» 20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	» 15	» 20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ ΜΥΡΖΕ	» 15	» 20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		» 15	» 20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	» 5	» 8

Ἅπαντα τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ὁδὸς Λέκα 7.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α. Ε.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
1879

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΚΑΛΑΜΩΝ
1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΣΠΑΡΤΗ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΟΛΑΟΙ

ΚΑΛΑΜΑΙ
ΜΕΣΣΗΝΗ
ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ,,